MARIO VARGAS LLOSA

PREMIUL NOBEL PENTRU LITERATURĂ

CINCI COLȚURI

HUMANITAS fiction

MARIO

VARGAS LLOSA

CINCI COLŢURI

Traducere din spaniolă de
MARIN MÂLAICU-HONDRARI

HUMANITAS fiction

MARIO VARGAS LLOSA
CINCO ESQUINAS
© Mario Vargas Llosa, 2016

Lui Alonso Cueto

I

Visul Marisei

Se trezise, sau încă visa? Tot mai simţea căldură în laba piciorului drept, o senzaţie stranie care-i înfiora tot trupul şi îi spunea că nu e singură în pat. Amintirile i se-nvălmăşeau mai întâi în minte, dar apoi se ordonau ca un rebus pe care-l completezi treptat. Vinul băut după masă le înveselise şi le ameţise puţin, tot treceau de la terorism la filme şi la bârfe mondene, când, brusc, Chabela s-a uitat la ceas şi a sărit în picioare, palidă: „Starea de necesitate! Doamne, nu mai apuc s-ajung în La Rinconada! Cum a trecut timpul!” Marisa a insistat să rămână să doarmă la ea. N-avea de ce să-şi facă probleme, Quique plecase la Arequipa, trebuia să se întâlnească mâine-dimineaţă cu consiliul director al fabricii de bere, aşa că erau stăpâne în apartamentul din Golf. Chabela l-a sunat pe Luciano, soţul ei. Acesta, înţelegător ca întotdeauna, a zis că nu-i nicio problemă, o să aibă el grijă ca fetiţele lor să nu piardă autobuzul şcolar. Aşa că Chabela să rămână liniştită la Marisa şi gata, oricum era mai bine decât să fie reţinută de vreo patrulă, pentru încălcarea stării de necesitate. La naiba cu starea de necesitate. Dar, firește, terorismul era şi mai rău.

Chabela a rămas peste noapte, şi acum Marisa îi simţea talpa pe laba piciorului ei drept: o apăsare uşoară, o senzaţie catifelată, călduţă, delicată. Cum se face că ajunseseră aşa de aproape una de alta în patul acela matrimonial atât de mare încât, atunci când l-a văzut, Chabela a zis în glumă: „Bine, Marisita, poţi să-mi spui şi mie câţi oameni dorm în patul ăsta imens?” Îşi aminti că fiecare se culcase pe partea ei, lăsând la mijloc o distanţă de cel puţin jumătate de metru. Care din ele se apropiase

în somn atât de mult încât talpa Chabelei îi apăsa acum laba piciorului?

Nu îndrăznea să se mişte. Îşi ţinea respiraţia ca să n-o trezească pe prietena ei, ca nu cumva aceasta să-şi retragă talpa şi astfel să dispară senzaţia aceea atât de plăcută care, pornind de la laba piciorului, îi cuprindea tot trupul şi o făcea să rămână atentă şi încordată. Încetul cu încetul a început să zărească, în întunecimea din dormitor, câteva fâşii de lumină care se strecurau printre jaluzele, umbra comodei, uşa dulapului şi uşa de la baie, ramele dreptunghiulare ale tablourilor de pe pereţi, deşertul cu şarpele-femeie de Tilsa, camera cu totemul lui Szyszlo, veioza cu picior, sculptura lui Berrocal. Închise ochii şi ascultă: foarte slabă, dar ritmică, respiraţia Chabelei. Dormea, poate şi visa, aşadar ea fusese, fără-ndoială, cea care se apropiase în somn de trupul prietenei sale.

Surprinsă, ruşinată, întrebându-se din nou dacă e trează ori visează, Marisa îşi dădu în sfârşit seama de ceea ce trupul ei deja ştia: era excitată. Talpa delicată care-i încălzea laba piciorului îi aprinsese sângele şi simţurile şi, cu siguranţă, dacă mâna i-ar aluneca între picioare şi-ar simţi sexul umed. „Ai luat-o razna?" îşi zise. „Te excită o femeie? Cum vine asta, Marisita?" Bineînţeles că se excitase de multe ori singură şi uneori se masturbase frecându-se între picioare cu o pernă, dar de fiecare dată o făcuse gândindu-se la bărbaţi. Din câte ştia ea, niciodată, dar niciodată la o femeie! Şi totuşi, acum era excitată, tremura din cap până-n picioare şi avea un chef nebun ca nu doar picioarele lor să se atingă, ci trupurile lor în întregime, ca să simtă peste tot, precum pe laba piciorului, apropierea şi căldura prietenei ei.

Mişcându-se extrem de încet, cu inima bătându-i nebuneşte, prefăcându-se că respiră ca şi cum ar dormi, se lăsă pe o parte, aşa încât, chiar dacă nu le atingea, simţea că acum se afla la doar câţiva milimetri de spatele,

şoldurile şi picioarele Chabelei. Îi auzea mai bine respiraţia şi avea impresia că simte un iz uşor ce venea dinspre trupul acela aflat atât de aproape, ajungea până la ea şi o învăluia. În ciuda voinţei ei, ca şi cum nu şi-ar fi dat seama ce face, îşi mişcă încet de tot mâna dreaptă şi o lăsă pe coapsa prietenei ei. „Ce binecuvântare, starea de necesitate”, se gândi. Simţi cum îi creşte pulsul. Chabela avea să se trezească şi să-i dea mâna la o parte: „Dă-te mai încolo, nu mă atinge, ai înnebunit? Ce-i cu tine?” Dar Chabela nu se mişca şi părea în continuare cufundată într-un somn profund. O simţi inspirând, expirând, avu impresia că răsuflarea venea spre ea, îi intra pe nas şi pe gură şi îi încălzea pântecul. În unele momente, aşa excitată cum era, se gândea, în mod absurd, la starea de necesitate, la întreruperea curentului electric, la răpiri – mai ales la sechestrarea lui Cachito – şi la bombele teroriştilor. Ce ţară, ce ţară!

Sub palma ei, pielea de pe coapsă era tare şi fină totodată, uşor umedă, poate de la transpiraţie sau de la cremă. Să se fi dat Chabela înainte de culcare cu vreo cremă dintre cele pe care le-avea Marisa în baie? N-o văzuse dezbrăcându-se; i-a dat o cămaşă de noapte de-a ei, foarte scurtă, şi Chabela s-a schimbat în dressing. Când a revenit în cameră, Chabela avea deja pe ea cămaşa de noapte, semitransparentă, lăsându-i braţele şi picioarele la vedere, ba chiar şi ceva din fese, şi Marisa îşi amintea că se gândise: „Ce trup frumos, ce bine arată în ciuda celor două naşteri, se vede că merge de trei ori pe săptămână la sala de sport”. Continuase să se apropie puţin câte puţin, tot mai temătoare c-o s-o trezească pe prietena ei; acum, îngrozită şi fericită, simţea cum din când în când, în funcţie de respiraţia fiecăreia, îşi atingeau câte-un pic ba coapsele, ba fesele ori picioarele, după care se îndepărtau repede. „Să vezi că acuşica se trezeşte, Marisa, e o nebunie ce faci tu.” Dar nu dădea înapoi şi aştepta în

continuare – ce aştepta? –, ca-n transă, următoarea atingere fugară. Mâna ei dreaptă era tot pe coapsa Chabelei şi îşi dădu seama că începuse să transpire.

Prietena ei se mişcă. Mai să-i stea inima-n loc. Nici nu mai respiră câteva secunde; îşi ţinu ochii strâns închişi, prefăcându-se că doarme. Chabela, fără să se mişte de la locul ei, ridicase o mână şi acum Marisa simţea că peste palma ei, aşezată pe coapsa prietenei sale, poposise palma acesteia. Oare o să i-o dea brusc la o parte? Nu, dimpotrivă, cu delicateţe, ba chiar cu tandreţe parcă, împletindu-şi degetele cu ale sale, Chabela îi conducea mâna, apăsându-i-o uşor, ţinând-o mereu lipită de piele, până între picioarele ei. Marisei nu-i venea să creadă ce se-ntâmpla. Simţea între degetele mâinii captive părul unui pubis uşor bombat şi despicătura umedă, palpitând, peste care Chabela îi apăsa palma. Tremurând din cap până-n picioare, Marisa se aşează pe-o parte, lipindu-şi sânii, pântecul, picioarele de spinarea, fesele şi coapsele prietenei ei, în timp ce cu toate degetele de la mână îi freca sexul, căutându-i clitorisul, scotocind, despărţind labiile umede ale sexului ei umflat de dorinţă, călăuzită încontinuu de mâna Chabelei, pe care de asemenea o simţea că tremură, lipindu-se de trupul ei, ajutând-o să se împletească şi să se facă una cu ea.

Marisa îşi cufundă faţa în părul Chabelei, dându-l la o parte cu mişcări din cap, până ce-i găsi gâtul şi urechile, pe care acum le săruta, le lingea şi le muşca uşurel, cu plăcere, fără să se mai gândească la nimic, orbită de fericire şi de dorinţă. După câteva secunde sau minute, Chabela se întoarse spre ea căutându-i gura. Se sărutară cu lăcomie şi disperare, mai întâi pe buze, apoi, deschizând gura, îşi împletiră limbile, saliva, în timp ce mâinile fiecăreia îi scoteau – îi smulgeau – celeilalte cămaşa de noapte, până ce rămaseră goale şi înlănţuite; se-ntorceau de pe-o parte pe alta, mângâindu-şi sânii,

sărutându-i, apoi subsuorile şi pântecul, şi îşi frecau una alteia sexul, simţindu-l cum palpită într-un timp fără timp, infinit şi atât de intens.

Când Marisa, ameţită, satisfăcută, simţi, fără să se poată opune, cum alunecă într-un somn irezistibil, mai apucă totuşi să-şi zică în gând că, în timpul experienţei aceleia extraordinare pe care tocmai o trăise, ea şi Chabela – care acum părea învinsă de somn la rându-i – nu-şi spuseseră nici măcar un singur cuvânt. Adâncindu-se într-un gol nesfârşit, se gândi din nou la starea de necesitate şi i se păru că aude o explozie undeva departe.

Câteva ore mai târziu, când se trezi, lumina cenuşie a zilei intra în dormitor cernută prin jaluzele şi ea era singură în pat. Îi era ruşine din cap până-n picioare. Chiar se-ntâmplase aşa ceva? Nu, nu era cu putinţă, nu. Ba da, bineînţeles că se-ntâmplase. Auzi un zgomot în baie şi închise ochii speriată, prefăcându-se că doarme. Îi întredeschise şi, printre gene, o văzu pe Chabela îmbrăcată şi aranjată, gata de plecare deja.

— Marisita, mii de scuze, te-am trezit, o auzi spunându-i, pe tonul cel mai firesc din lume.

— Ce-ntâmplare, îngăimă convinsă că abia de i se auzea vocea. Pleci deja? Nu vrei să iei micul dejun înainte?

— Nu, inimioara mea, zise Chabela.

Ei chiar că nu-i tremura vocea şi nici nu părea stingherită; era la fel ca-ntotdeauna, fără urmă de roşu-n obraji, cu o privire cât se poate de firească, fără nici pic de răutate ori viclenie în ochii ei mari şi întunecaţi, şi cu părul ei negru puţin ciufulit.

— Am fugit, vreau să le mai prind pe fetiţe înainte să plece la şcoală. Mulţumesc pentru ospitalitate. Ne auzim, te pup.

Îi trimise un sărut din uşa dormitorului şi plecă. Marisa se ghemui, se întinse, se pregăti să se ridice, dar se ghemui la loc şi se înveli cu cearşaful. Bineînţeles că se-

ntâmplase, şi cea mai bună dovadă era că ea stătea în pat dezbrăcată, iar cămaşa de noapte era şifonată şi aproape căzuse pe jos. Ridică cearşaful şi râse văzând că şi cămaşa pe care i-o împrumutase Chabelei era tot aşa, ghemotoc la picioarele ei. O apucă râsul, un râs din care se opri brusc. Doamne, Doamne Dumnezeule. Regreta? Deloc. Câtă prezenţă de spirit la Chabela! Oare mai făcuse şi altă dată aşa ceva? Imposibil. Se ştiau de-atâta timp, mereu îşi spuseseră totul, dacă Chabela ar fi avut înainte o asemenea aventură i-ar fi povestit. Sau poate că nu? Oare o să schimbe asta cu ceva prietenia lor? Sigur că nu. Chabelita era prietena ei cea mai bună, mai mult decât o soră. Cum o să fie relaţia lor de-acum încolo? La fel ca înainte? De-acum împărtăşeau un secret teribil. Doamne, Doamne, nu-i venea să creadă că se-ntâmplase aşa ceva. Toată dimineaţa, în timp ce făcea baie, se îmbrăca, mânca micul dejun, le dădea instrucţiuni bucătăresei, majordomului şi servitoarei, i se tot învârteau prin cap aceleaşi întrebări: Chiar ai făcut ce-ai făcut, Marisita? Şi ce s-ar întâmpla dacă Quique ar afla ce făcuseră ele două? S-ar supăra? I-ar face o scenă de gelozie ca şi cum l-ar fi înşelat cu un bărbat? O să-i spună? Nu, niciodată, asta nu trebuia să mai afle nimeni, ce ruşine. Până şi la amiază, când s-a întors Quique din Arequipa şi i-a adus nelipsitele paste La Ibérica şi punga cu ardei rocoto, în timp ce-l săruta şi-l întreba cum i-a mers la şedinţă – „Bine, bine, gringuita[1], ne-am hotărât să nu mai trimitem bere la Ayacucho, nu merită, taxele pe care ni le cer teroriştii şi pseudoteroriştii ne ruinează” ea se-ntreba în continuare: „Şi de ce Chabela n-a făcut nici cea mai mică aluzie şi a plecat ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic? De ce crezi, prostuţo? Pentru că şi ea murea de ruşine, nu voia să dea nimic de-nţeles, prefera să se prefacă, de parcă nu s-ar fi

1 Diminutiv de la forma feminină a apelativului *gringo* (sp.) – „yankeu”, „american”. (N. tr.)

întâmplat nimic. Dar chiar s-a întâmplat, Marisita. Oare o să se mai întâmple vreodată?”

Toată săptămâna nu şi-a luat curaj să-i dea telefon Chabelei şi a aşteptat nerăbdătoare s-o sune ea. Ce ciudat! Niciodată nu mai trecuseră atâtea zile fără să se vadă sau să vorbească la telefon. Dar, dacă se gândea mai bine, poate că nu era chiar atât de ciudat: probabil că Chabela se simţea la fel de stingherită ca şi ea şi cu siguranţă aştepta ca Marisa să ia iniţiativa. S-o fi supărat? De ce? Nu făcuse Chabela primul pas? Ea doar îi pusese o mână pe picior, asta putea fi ceva întâmplător, involuntar, fără nicio intenţie ascunsă. Chabela o luase de mână şi o făcuse s-o atingă acolo şi s-o masturbeze. Îndrăzneaţă, nu glumă! Când îşi spunea asta, îi venea să râdă ca nebuna şi simţea că-i ard obrajii, roşii ca focul.

Toată săptămâna a fost aşa, pe jumătate absentă, absorbită de amintirea aceea, achitându-se aproape mecanic de treburile ei obişnuite, lecţiile de italiană la Diana, ceaiul cu mătuşile la nepoata lui Margot, care în sfârşit se mărita, două cine cu asociaţii lui Quique, la care erau invitate şi soţiile, vizita obligatorie la părinţi şi ceaiul băut cu ei, mersul la cinema cu Matilde, verişoara ei, un film la care n-a putut fi deloc atentă, fiindcă nu-i ieşea din minte ce se-ntâmplase şi încă se-ntreba dacă nu cumva fusese un vis. Şi prânzul cu colegele de şcoală şi inevitabilele discuţii, la care ea participa doar pe jumătate, despre bietul Cachito, sechestrat de aproape două luni. Umbla vorba că venise tocmai de la New York un expert al companiei de asigurări ca să ducă tratative cu teroriştii şi că biata Nina, soţia lui, urma un tratament ca să nu-şi piardă minţile. Cât de neatentă trebuie să fi fost, dacă într-una din acele nopţi, în timp ce făcea dragoste cu Enrique, acesta şi-a pierdut brusc cheful şi i-a zis: „Nu ştiu ce-i cu tine, gringuita, dar cred că-n toţi cei zece ani de căsnicie nu te-am mai văzut niciodată atât de nepăsătoare. O fi de

la terorism? Mai bine hai să ne culcăm”.

Joi, exact la o săptămână după ceea ce se-ntâmplase sau nu se-ntâmplase, Enrique s-a-ntors de la birou mai devreme decât de obicei. Stăteau la un whisky pe terasă, uitându-se la Lima, o mare de steluţe la picioarele lor, şi discutau, desigur, despre ce se discuta obsesiv în toate casele zilele acelea, despre atentatele şi sechestrările comise de Sendero Luminoso şi de Mişcarea Revoluţionară Túpac Amaru, despre întreruperile de curent care aveau loc aproape noapte de noapte din cauza sabotajului la transformatoarele electrice şi care lăsau în beznă cartiere întregi din oraş şi despre exploziile cu care terorişti ii trezeau în toiul nopţii sau în zori pe locuitorii din Lima. Îşi aminteau că de pe aceeaşi terasă, cu câteva luni în urmă, văzuseră aprinzându-se în miez de noapte, pe un deal din apropiere, torţele ce închipuiau o seceră şi-un ciocan, ca o profeţie a ce urma să se-ntâmple dacă Sendero Luminoso ar fi câştigat lupta. Enrique zicea că situaţia devenise imposibilă pentru afaceri, măsurile de securitate erau tot mai costisitoare, companiile de asigurări aveau de gând să scumpească şi mai mult poliţele, şi era clar că dacă banditii îşi mai făceau mult de cap Peru avea s-ajungă în curând în situaţia Columbiei, de unde oamenii de afaceri, alungaţi de terorişti, fugeau şi îşi mutau sediul în Panama sau la Miami, cu toate cheltuielile, complicaţiile şi pierderile pe care le presupune o asemenea mişcare. Tocmai spunea „Poate că va trebui să ne mutăm şi noi în Panama sau la Miami, draga mea”, când Quintanilla, majordomul, apăru pe terasă: „Doamna Chabela, doamnă”. „Fă-mi legătura în dormitor”, zise ea şi, ridicându-se, îl auzi iar pe Quique: „Spune-i Chabelei că într-una din zilele astea am să-l sun pe Luciano ca să ne vedem toţi patru, gringuita”.

Când s-a aşezat pe pat şi a ridicat receptorul, picioarele îi tremurau. „Alo, Marisita”, auzi şi zise: „Ce bine că m-ai

sunat, nu mi-am văzut capul de treburi şi aveam de gând să-ţi dau telefon mâine-dimineaţă la prima oră”.

— Am zăcut în pat cu o gripă cumplită, dar acum mi-e mai bine, zise Chabela. Şi mi-e foarte dor de tine, inimioara mea.

— Şi mie, îi spuse Marisa. Cred că nu s-a mai întâmplat să treacă o săptămână fără să ne vedem, nu?

— Te-am sunat ca să-ţi fac o propunere, zise Chabela. Te-avertizez că nu accept să mă refuzi. Trebuie să merg la Miami pentru două, trei zile, au apărut nişte probleme la apartamentul de pe Brickell Avenue şi nu se pot rezolva decât în prezenţa mea. Vino cu mine, eşti invitata mea. Am deja biletele pentru amândouă, le-am obţinut gratis cu punctele acumulate. Plecăm joi la miezul nopţii, stăm acolo vineri şi sâmbătă şi ne întoarcem duminică. Să nu spui nu, că mă supăr rău de tot pe tine, iubire.

— Te-nsoţesc bucuroasă, îţi dai seama, zise Marisa, cu inima-n gât de emoţie. Am să-i spun lui Quique chiar acum, şi dacă are ceva de comentat divorţez. Mulţumesc mult, inimioara mea. Minunat, minunat, ai avut o idee grozavă.

Închise telefonul şi mai rămase câteva clipe aşezată pe pat, până se linişti. O cuprinse o senzaţie de bine, o nesiguranţă plăcută. Deci într-adevăr se-ntâmplase, iar ea şi Chabela o să meargă joia viitoare la Miami şi timp de trei zile o să uite de răpiri, de starea de necesitate, de întreruperile de curent şi de tot coşmarul ăsta. Când reveni pe terasă, Quique îi zise în glumă: „Cine râde singur îşi aminteşte de propriile răutăţi. Pot să ştiu şi eu de ce-ţi lucesc aşa ochii?” „N-am să-ţi spun, Quique”, cochetă Marisa cu soţul ei, cuprinzându-i gâtul cu braţele. „Nu-ţi spun nici dacă mă omori. Chabela m-a invitat la Miami pentru trei zile şi i-am zis că dacă nu mă laşi să mă duc, divorţez de tine.”

II

O vizită neaşteptată

Imediat ce l-a văzut intrând în biroul său, inginerul Enrique Cárdenas – Quique pentru soţie şi prieteni – a simţit o stingherealã stranie. Ce nu-i plăcea la ziaristul acesta care se apropia de el cu mâna întinsă? Felul lui de a umbla, cam ca Tarzan, gesticulând şi legănându-se ca regele junglei? Zâmbetul de şoarece care-i îngusta fruntea de sub părul dat cu gel şi lipit de cap ca o cască? Pantalonii strâmţi de catifea violet care-i strângeau ca o mănuşă trupul subţire? Sau pantofii aceia galbeni cu toc mare, ca să pară mai înalt? Totul la el i se părea urât şi înzorzonat.

— Încântat, domnule inginer Cárdenas, zise.

Strânse mâna mică şi moale a ziaristului şi palma i se umezi de la sudoare.

— În sfârşit am ocazia să dau mâna cu dumneavoastră, după atâtea încercări.

Avea o voce ascuţită ce părea zeflemitoare, nişte ochi mici şi neastâmpăraţi, un trup rahitic şi, în plus, Enrique simţi că subsuorile şi picioarele individului miroseau a transpiraţie. Oare din cauza mirosului să-i fi căzut atât de rău omuleţul ăla încă de când intrase?

— Îmi pare rău, ştiu că aţi sunat de mai multe ori, se scuză el fără prea multă convingere. Nu pot să primesc pe toată lumea care-mi dă telefon, nici nu vă imaginaţi ce agendă încărcată am. Luaţi loc, vă rog.

— Îmi imaginez foarte bine, domnule inginer, zise omuleţul.

Pantofii lui cu toc înalt scârţâiau şi purta un sacou albastru foarte strâmt şi o cravată în ape care părea să-l sugrume. Totul la el era pipernicit, inclusiv vocea. Câţi ani

să aibă? Patruzeci, cincizeci?

— Ce privelişte superbă aveţi de-aici, domnule inginer. Acolo, în fundal, e pădurea San Cristóbal, nu? Suntem la etajul douăzeci sau douăzeci şi unu?

— Douăzeci şi unu. Aţi avut noroc, azi e soare şi te poţi bucura de privelişte. De obicei, în perioada asta, negura înghite tot oraşul.

— Probabil că vă simţiţi extraordinar de puternic cu Lima la picioarele dumneavoastră, glumi ziaristul.

Ochii lui căprui se mişcau fără astâmpăr şi tot ce spunea trăda o adâncă nesinceritate, cel puţin aşa i se părea lui Quique.

— Şi ce birou elegant, domnule inginer. Daţi-mi voie să mă uit puţin la tablourile astea.

Acum, musafirul se plimba uitându-se liniştit la desenele cu tot soiul de conducte, scripeţi, pistoane, rezervoare de apă şi pompe cu care decoratoarea Leonorcita Artigas îi împodobise pereţii biroului, argumentând: „Nu-i aşa că par nişte tablouri abstracte, Quique?” Joaca Leonorcitei, care măcar alternase desenele alea impersonale cu nişte fotografii frumoase ce înfăţişau peisaje peruane, îl costase o avere.

— Să mă prezint, zise în sfârşit piticania. Rolando Garro, ziarist de-o viaţă. Conduc săptămânalul *Destapes.*

Îi întinse o carte de vizită, tot cu jumătate de zâmbet şi cu firul ăla de voce ascuţită şi cântată care parcă te-nţepa. Asta-l deranja cel mai mult la ziarist: nu mirosul urât, ci vocea.

— Ştiu cine sunteţi, domnule Garro, încercă inginerul să fie politicos. M-am mai uitat din când în când la emisiunea dumneavoastră. V-a fost oprită din motive politice, nu-i aşa?

— Mi-au scos emisiunea pentru că spuneam adevărul, şi-n vremurile astea nimeni nu prea mai suportă aşa ceva în Peru, spuse ziaristul cu amărăciune, dar fără să-şi piardă

zâmbetul. Mi-au închis deja mai multe emisiuni la radio şi la televiziune. Mai devreme sau mai târziu o să-mi închidă şi *Destapes*, din acelaşi motiv. Dar nu-mi pasă. Sunt riscurile meseriei, cel puţin aşa-i în ţara asta.

Ochii lui mici îl priveau aproape sfidător şi Enrique regretă că-l primise pe individul acela. De ce-l primise? Pentru că secretara lui, sătulă de atâtea telefoane, îl întrebase: „Atunci îi spun că n-o să-l primiţi niciodată, domnule inginer? Iertaţi-mă, dar nu-l mai suport. Ne-a înnebunit pe toţi din birou. Sună de cinci, şase ori pe zi, de câteva săptămâni încoace". El se gândise că, trecând peste orice, un ziarist poate fi util până la urmă. „Şi periculos", conchise. Presimţea că n-avea să iasă nimic bun din întâlnirea aceea.

— Spuneţi-mi cu ce vă pot fi de folos, domnule Garro, zise inginerul şi văzu că ziaristul nu mai zâmbea acum şi-l pironea cu o privire deopotrivă obedientă şi sarcastică. Dacă-i vorba de reclame, vă spun de pe-acum că nu noi ne ocupăm de-aşa ceva. Avem un contract cu o companie care se ocupă de toată partea de publicitate a grupului nostru.

Bineînţeles că ziaristul nu venise pentru reclame în săptămânalul lui. Omuleţul era acum foarte serios. Nu zicea nimic; se uita la el în tăcere, ca şi cum şi-ar fi căutat cuvintele ori ar fi-ncercat să creeze suspans ca să-l neliniştească. Şi într-adevăr, în timp ce aştepta ca Rolando Garro să mai spună ceva, Enrique începu să se simtă şi neliniştit, nu numai iritat. Ce urmărea măscăriciul ăsta?

— De ce n-aveţi bodyguarzi, domnule inginer? îl întrebă brusc Garro. Cel puţin eu nu-i văd.

Surprins, Enrique ridică din umeri.

— Sunt fatalist şi ţin mult la libertatea mea, îi răspunse. Poate să se-ntâmple ce s-o-ntâmpla. N-aş putea trăi înconjurat de bodyguarzi, m-aş simţi ca un prizonier.

Individul ăsta venise să-i ia un interviu? N-o să i-l acorde şi o să-l scoată în şuturi afară cât mai repede.

— E o problemă delicată, domnule inginer Cárdenas.

Ziaristul coborâse vocea, de parcă pereţii ar fi avut urechi; vorbea cu o lentoare studiată, în timp ce, puţin teatral, a deschis o geantă de piele jerpelită şi a scos un dosar legat cu două elastice groase, galbene. Nu i l-a dat imediat; l-a lăsat pe genunchi şi l-a iscodit iarăşi cu privirea lui de rozătoare, în care Enrique parcă vedea acum ceva întunecat, poate chiar ameninţător. Ceasul rău, când îl primise! Normal ar fi fost să-l primească unul dintre asistenţii lui, să-l asculte şi să scape de el. Acum era prea târziu, şi poate c-avea să regrete.

— Vă las acest *dossier* ca să-l citiţi cu atenţie, domnule inginer, zise Garro şi i-l întinse cu o seriozitate exagerată. După ce aruncaţi o privire, veţi înţelege de ce am ţinut să vi-l înmânez personal, şi nu să i-l las secretarei. Vă asigur că *Destapes* nu va publica niciodată o asemenea porcărie.

Făcu o pauză lungă, fără să-şi ia ochii de la el, apoi continuă cu vocea lui în falset şi tot mai şoptită:

— Să nu mă-ntrebaţi cum a ajuns dosarul la mine, pentru că n-am să vă spun. E o chestiune de deontologie jurnalistică, bănuiesc că ştiţi ce-nseamnă. Etica profesională. Eu respect mereu sursele, chiar dacă sunt şi ziarişti care le vând cui oferă cel mai mult. Şi îmi permit să vă repet că de-asta am insistat să vă-ntâlnesc personal. În oraşul ăsta există nişte oameni, dumneavoastră ştiţi mai bine, care vă vor răul. Pentru faima, puterea şi averea dumneavoastră. Aceste lucruri nu se iartă în Peru. Invidia şi resentimentele înfloresc aici mai mult ca-n oricare altă ţară. Vreau doar să vă asigur că cei care şi-au pus în gând să vă mânjească reputaţia n-o s-o facă niciodată prin intermediul ziarului meu. Puteţi fi sigur de asta. Eu nu mă bag în mizerii şi nici în calomnii. Pur şi simplu, e bine să ştiţi ce v-aşteaptă. Duşmanii dumneavoastră se vor folosi de astea şi de alte mizerii şi mai mari ca să vă intimideze şi să vă ceară Dumnezeu ştie ce.

Făcu o pauză ca să tragă aer în piept şi după câteva clipe, înălţând umerii, continuă solemn:

— Fireşte, dacă m-aş fi dedat acestui joc murdar şi aş fi folosit tot materialul ăsta, ne-am fi mărit tirajul de trei sau de patru ori. Dar încă mai există în Peru câţiva ziarişti cu principii, din fericire pentru dumneavoastră, domnule inginer. Ştiţi de ce fac asta? Pentru că eu vă consider un patriot, domnule Cárdenas. Un om care prin afacerile lui ajută ţara să se dezvolte, şi, în timp ce mulţi fug speriaţi de terorism, luându-şi agoniseala cu ei în străinătate, dumneavoastră rămâneţi aici, muncind şi dând oamenilor de lucru, rezistând terorii, susţinând ţara asta. Vă mai spun ceva. Nu vreau nicio recompensă. Chiar dacă mi-aţi oferi, aş refuza. V-am adus dosarul pentru ca dumneavoastră în persoană să aruncaţi la gunoi mizeria asta şi să puteţi dormi liniştit. Nicio recompensă, domnule inginer, în afară de conştiinţa mea curată. Acum vă las. Ştiu că sunteţi un om foarte ocupat şi nu vreau să vă mai răpesc din timpul dumneavoastră preţios.

Se ridică, îi întinse mâna şi Enrique, năucit, simţi din nou umezeală în palmă când atinse degetele acelea moi şi transpirate. Văzu cum omuleţul se-ndreaptă spre uşă, cu mersul lui săltăreţ şi hotărât, o deschide, iese şi, fără să-ntoarcă deloc capul, o închide în urma lui.

Era atât de încurcat şi de contrariat, încât îşi turnă un pahar de apă şi-l bău pe nerăsuflate, înainte să se uite în dosar. Era pe birou, sub ochii lui, şi i se păru că-i tremură mâinile în timp ce desfăcea elasticele cu care era legat. Îl deschise. Ce putea fi acolo? Nimic bun, judecând după spusele individului. Îşi dădu seama că erau fotografii învelite în hârtie creponată transparentă. Fotografii? Ce fel de fotografii? Începu să desfacă hârtia cu atenţie, dar după câteva clipe îşi pierdu răbdarea, smulse hârtia şi o aruncă la coş. Văzând prima fotografie, fu atât de surprins, încât împinse cât colo teancul cu restul de poze, care alunecară

de-a lungul biroului şi se împrăştiară pe jos. Se dezlipi de pe scaun şi, stând în patru labe, le adună pe toate. Pe măsură ce le strângea, se uita la fiecare şi imediat ce vedea una o acoperea cu următoarea, uluit, îngrozit, ba întorcându-se la cea dinainte, ba sărind la cea de după, cu inima bătându-i nebuneşte şi simţind că n-are aer. Stătea în continuare pe jos, cu teancul de fotografii în mână uitându-se la ele iar şi iar, fără să-şi creadă ochilor. Era imposibil, imposibil. Şi totuşi, fotografiile erau acolo, spuneau totul, ba chiar păreau să spună mai mult decât se petrecuse în noaptea aceea în Chosica, noapte care acum prindea viaţă din nou, după ce el crezuse c-a reuşit să uite de iugoslav şi de toată povestea aia.

Tulburat şi supărat cum era, abia se ridică, aşeză teancul de fotografii pe birou, îşi dădu jos sacoul, îşi slăbi cravata şi se trânti pe fotoliu, cu ochii închişi. Transpira abundent. Încercă să se calmeze, să gândească limpede, să cântărească situaţia la rece. Nu reuşi. Îi trecu prin cap c-o să facă un atac de cord dacă nu se linişteşte mai repede. Rămase o vreme aşa, cu ochii-nchişi, gândindu-se la biata lui mamă, la Marisa, la rudele lui, la asociaţi, la prieteni, la opinia publică. „În ţara asta până şi pietrele mă cunosc, fir-ar al naibii.” Încerca să respire controlat, trăgând aerul pe nas şi dându-l afară pe gură.

Un şantaj, bineînţeles. Picase într-o cursă, ca prostul. Dar toate acelea se-ntâmplaseră cu doi ani în urmă, poate şi mai mult, acolo, în Chosica, n-avea cum să uite. Îl chema Kosut pe iugoslavul ăla? De ce abia acum scoteau la iveală fotografiile? Şi de ce prin intermediul individului ăstuia scârbos? Zisese că niciodată nu le-ar publica şi că nu voia nicio recompensă, dar sigur că era o modalitate de a-i da de înţeles că plănuia exact contrariul. A repetat că e un om cu principii doar ca să-l informeze de fapt că e un golan fără scrupule, hotărât să-i mănânce sufletul, să ia şi pielea de pe el, amenințându-l cu un scandal monstru. Se gândi la

mama lui, la chipul ei, atât de demn şi de nobil, descompus de uimire şi de groază. Se gândi la ce-ar spune fraţii lui dacă ar vedea fotografiile astea. Şi i se strânse inima când se gândi la chipul Marisei, şi mai alb decât era de obicei, livid, cu gura deschisă şi cu ochii ei de culoarea cerului umflaţi de plâns. Voia să dispară. Trebuia să vorbească imediat cu Luciano. Doamne, ce ruşine. Dar n-ar fi oare mai bine să consulte un alt avocat? Nu, ce tâmpenie, niciodată n-ar da fotografiile alea pe mâna altcuiva în afară de Luciano, colegul lui de şcoală, prietenul său cel mai bun.

Sună videofonul şi Enrique tresări de pe fotoliu. Secretara îi reaminti că în curând va fi ora unsprezece şi că avea şedinţă cu întreaga conducere la Sociedad de Minería. „Da, da, cheamă-l pe şofer să m-aştepte cu maşina, cobor imediat”.

Se duse la baie şi, în timp ce se spăla pe faţă, se tot întreba, chinuindu-se singur: ce s-ar întâmpla dacă fotografiile astea ar ajunge peste tot în Lima prin intermediul unei publicaţii din aceea care trăia doar din scandaluri, scoţând la iveală mizeriile din viaţa persoanelor publice? Dumnezeule, trebuia să se-ntâlnească imediat cu Luciano; nu numai că era prietenul lui cel mai bun, ci avea şi unul dintre cele mai respectate cabinete de avocatură din Lima. Cât de surprins şi de dezamăgit va fi omul ăla care a crezut mereu că el, Quique Cárdenas, era perfecţiunea întruchipată!

III

Sfârşit de săptămână la Miami

Aşa cum se înţeleseseră, Marisa şi Chabela se întâlniră în aeroportul Jorge Chávez cu o oră şi jumătate înainte de decolarea cursei de noapte către Miami a companiei LAN. Merseră la salonul VIP ca să bea nişte apă minerală, aşteptând îmbarcarea. Aproape toate locurile erau ocupate, dar găsiră o măsuţă izolată, în apropierea barului. Marisa, cu părul ei blond fluturându-i în toate părţile, prins neglijent cu o panglică, nemachiată, dar emanând prospeţime, cu pantaloni de culoarea scorţişoarei, mocasini şi o poşetă mare de aceeaşi culoare. Chabela în schimb, machiată impecabil, purta o fustă verde-stins, o bluză decoltată, o geacă scurtă de piele şi sandale. Avea părul lung, prins ca de obicei într-o coadă care-i cobora pe spate până aproape de talie.

— Ce bine că Quique te-a lăsat să vii, şi ce grozav că poţi să mergi cu mine, zise Chabela zâmbitoare, imediat ce se aşezară. Şi ce frumoasă eşti în noaptea asta. Oare de ce?

— Am crezut că n-o să mă lase fără să insist, şi îmi pregătisem tot felul de poveşti, râse Marisa, înroşindu-se de plăcere. Dar mi-a zis pe loc că da, să mă duc liniştită. Adevărul e că-n ultimele zile soţul meu se poartă cam ciudat. Parcă-i cu mintea-n altă parte, cu capul în nori. Dar dacă tot ai pomenit de frumuseţe, tu eşti superbă de-a dreptul, cu bluza asta atât de exotică.

— Ştiu foarte bine ce se-ntâmplă cu Quique, zise Chabela, devenind brusc serioasă. Exact ce se-ntâmplă şi cu Luciano, cu tine, cu mine şi cu toţi ceilalţi. Cu toate întreruperile de curent, bombele, răpirile şi asasinatele zilnice, cine să mai poată trăi liniştit în oraşul ăsta? În ţara asta. Bine măcar că pentru un sfârşit de săptămână

scăpăm de toată nebunia asta. Nu se mai ştie nimic de Cachito?

— Se pare că răpitorii au cerut familiei şase milioane de dolari, zise Marisa. A venit un american de la compania de asigurări din New York ca să negocieze. Sărmanul, au trecut mai mult de două luni de când a dispărut, nu?

— Eu o ştiu pe Nina, soţia lui, zise Chabela. Nu-şi mai revine, biata de ea. O asistă un psiholog. Ştii ce mă îngrozeşte cel mai tare, Marisa? Nu gândul la Luciano sau la mine, ci gândul la fetele mele. Am coşmaruri când ştiu c-ar putea fi răpite.

Îi spuse Marisei că se tot gândeau, ea şi Luciano, să apeleze la serviciile unei firme de pază şi securitate, Prosegur, ca să aibă grijă de casă şi de familie, mai ales de cele două fete. Dar costa o avere!

— S-a gândit şi Quique la aşa ceva, după ce l-au sechestrat pe Cachito, zise Marisa. Dar am renunţat până la urmă, ni s-a spus că e riscant. Angajezi paznici şi pe urmă chiar ei te fură sau te răpesc. În ce ţară ne-am născut, Chabelita!

— Se pare că în Columbia e şi mai rău, Marisa. Acolo nu numai că te răpesc, îţi mai taie şi degetele şi urechile ca să-ţi bage-n sperieţi familia, şi cine ştie ce alte orori mai fac.

— Ce noroc să petrecem trei zile la Miami, eliberate de toate astea, zise Marisa, scoţându-şi ochelarii şi privindu-şi prietena cu ochii ei albaştri, iscoditori.

Văzu cum Chabela roşeşte puţin şi, râzând ca să disimuleze, o prinse de braţ şi i-l strânse. Atunci ea întinse mâna, i-o trecu prin păr şi zise:

— Ştii că fusta asta te prinde de minune, nu, iubire?

— Mi-a fost o frică de moarte că n-o să accepţi invitaţia, şopti Chabela, coborând puţin vocea şi strângând-o iarăşi de braţ.

— Şi moartă, şi tot aş fi venit! exclamă Marisa

permiţându-şi o glumă. La cât îmi place mie Miami!

Izbucni în râs şi Chabela râse şi ea. O ţinură aşa o vreme, roşii-n obraji amândouă, privindu-se-n ochi complice şi uşor provocator, încercând să mascheze cât de tulburate erau.

Ca de obicei, la clasa business a companiei LAN era plin ochi. Aveau rezervate locuri în primul rând, aşa că erau ceva mai izolate de restul pasagerilor. Niciuna nu a vrut să mănânce, dar băură câte un pahar de vin. Pe durata celor cinci ore de zbor au vorbit despre o grămadă de lucruri, mai puţin despre ceea ce se-ntâmplase în noaptea aceea, chiar dacă, brusc, făceau câte-o aluzie fără să vrea, şi-atunci, râzând nervos, schimbau subiectul. „Ce-o să se-ntâmple la Miami?” se-ntreba Marisa, cu ochii închişi, simţind cum o fură somnul. „O să evităm subiectul ca şi până acum?” Ştia foarte bine că nu, dar era ceva ce se insinua irepresibil, ceva tulburător, delicios de impudic în încercarea de a-şi imagina ce şi cum avea să se-ntâmple. Marisa se gândi brusc că, atunci când vor ajunge la apartamentul Chabelei, i-ar plăcea să-i dea jos prietenei ei, încet de tot, fusta lungă, să-i simtă scurgându-i-se printre degete părul lins şi negru, să se aplece din când în când ca s-o sărute.

Ajunseră la Miami în zori. De la aeroport, Chabela luă maşina pe care o închiriase din Lima şi, cum la ora aceea traficul nu era deloc aglomerat, ajunseră repede la apartamentul lui Luciano, dintr-o clădire de pe Brickell Avenue, cu vedere la mare şi la insula Key Biscayne. Portarul în uniformă, vorbind ca un cubanez, le luă bagajele şi le duse în apartament, un penthouse modern, cu vedere către plajă. Marisa mai stătuse o dată acolo, în drum spre New York, dar de-atunci trecuseră deja câţiva ani. I se păru că pe pereţi fuseseră adăugate nişte tablouri noi – printre altele, unul de Lam, care înainte fusese expus în casa din Lima, un altul de Soto şi un desen de Morales –

şi că întreg apartamentul era decorat altfel.

— E superb, Chabelita, zise. Şi ce frumos se vede marea de-aici. Hai să ieşim pe terasă.

Portarul lăsase bagajele la uşă. De pe terasă, priveliştea zorilor, cu lumina încă difuză, cu pâlcurile de copaci, cu lungul şir de clădiri din Key Biscayne şi cu spuma albă a valurilor spărgând simetric suprafaţa verde-albăstrie a oceanului, era superbă.

— Dacă vrei, ne odihnim puţin şi apoi mergem la plajă şi facem o baie, zise Chabela, iar Marisa, cu inima bătându-i brusc mai tare, simţi că prietena ei îi vorbea la ureche, învăluind-o, odată cu cuvintele, în răsuflarea ei caldă. O prinsese de mijloc şi o ţinea lipită de trupul ei.

Marisa nu zise nimic, dar se-ntoarse şi îi căută gura aceea care începuse s-o sărute şi s-o muşte încet de gât, de urechi şi de păr. Ridică mâinile şi prinse rochia, strecurându-şi degetele prin părul Chabelei şi şoptind: „Mă laşi să-ţi desfac coada? Vreau să te văd cu părul liber şi să ţi-l sărut, dragostea mea”. Îmbrăţişate, serioase dintr-odată, reveniră de pe terasă şi, trecând prin salon, prin bucătărie şi-apoi printr-un hol, ajunseră în dormitorul Chabelei.

Draperiile erau trase şi domnea o penumbră discretă în încăperea mare, cu tablouri pe pereţi – Marisa recunoscu un Szyszlo, un Chávez, un micuţ Botero şi două gravuri de Vasarely – şi cu lămpi cochete de o parte şi de alta a patului, care părea să fi fost aranjat cu puţin timp în urmă. Se mângâiau şi se sărutau, în timp ce se dezbrăcau una pe cealaltă. Ameţită de excitare şi de plăcere, Marisei i se păru, în clipele acelea suspendate şi intense, că de undeva venea înspre ele o muzică delicată, parcă special aleasă pentru a servi drept fundal atmosferei de abandon şi de fericire în care era cufundată. Se iubiră şi se desfătară din plin, timp în care de-afară, departe de încăpere, veneau voci, zgomot de motor, claxoane, lumina zilei tot mai

puternică, şi Marisa avu impresia că până şi valurile foşneau tot mai puternic şi tot mai aproape. Treptat, epuizată, alunecă în somn. Coada Chabelei era desfăcută şi şuviţele ei de păr i se împrăştiau Marisei pe faţă, pe gât şi pe sâni.

Când se trezi era ziuă de-a binelea. Chabela stătea cu trupul lipit de al Marisei şi capul nu şi-l ţinea pe pernă, ci pe umărul ei, iar mâna dreaptă îi apăsa abdomenul plat.

— Bună dimineaţa, somnoroaso, o auzi zicând şi îi simţi buzele atingându-i fruntea. Ce visai atât de frumos? Tot zâmbeai în somn.

Marisa se lipi şi ea strâns de Chabela, se întinse, îi sărută gâtul şi îi mângâie pântecul şi coapsele. „Cred că niciodată-n viaţa mea n-am mai fost atât de fericită, îţi jur”, şopti. Era adevărat, chiar aşa se simţea. Prietena ei se aşează pe-o parte, o îmbrăţişă la rându-i şi îi vorbi cu gura lipită de a ei, ca şi cum ar fi vrut să-i încrusteze cuvintele în trup:

— La fel şi eu, dragostea mea. Toate zilele astea am visat să dormim împreună şi să ne trezim aşa, exact ca acum. Şi în fiecare noapte m-am masturbat gândindu-mă la tine.

Se sărutară cu gurile larg deschise, împletindu-şi limbile, înghiţindu-şi saliva şi frecându-şi coapsele, dar amândouă erau prea obosite ca să mai facă dragoste încă o dată. Începură să discute, îmbrăţişate, Marisa lăsându-şi capul pe umărul Chabelei, care-şi strecurase degetele, ca-n joacă, printre puţinele fire de păr de pe pubisul prietenei ei.

— Într-adevăr, se-aude muzică, spuse Marisa ascultând atentă. Am auzit-o, dar mi-am zis că visez. De unde vine?

— O fi pus-o fata când a făcut curăţenie în apartament, îi zise Chabela la ureche. Bertola, o fată din Salvador, simpatică foc, o s-o cunoşti. Ţine casa impecabilă, plăteşte facturile, îmi umple frigiderul şi e de toată încrederea. Ţi-e

foame? Vrei să pregătesc micul dejun?

— Nu, încă nu, e-atât de bine aşa, nu te duce nicăieri, spuse Marisa, ţinând-o pe Chabela de după şold. Îmi place să-ţi simt trupul. Habar n-ai cât de fericită sunt, inimioara mea.

— Am să-ţi spun un secret, Marisita – şi simţi cum, în timp ce-i şoptea cuvintele astea, ea o muşca uşor de lobul urechii –, vreau să ştii că-i pentru prima oară în viaţa mea când fac dragoste cu o femeie.

Marisa ridică puţin capul şi o privi pe Chabela în ochi. Era cât se poate de serioasă şi uşor ruşinată. Avea ochii adânci, întunecaţi, trăsături ferme, pielea întinsă, fără pete, şi buzele groase.

— La fel şi eu, Chabela, şopti. Prima oară. Chiar dacă nu-ţi vine să crezi.

— Serios? zise prietena ei, uimită.

— Îţi jur, răspunse Marisa, lăsându-şi din nou capul pe umărul Chabelei. Ba mai mult. Vrei să-ţi mai spun ceva? Chiar aveam prejudecăţi, când auzeam că unei tipe îi plac femeile, că e pe invers, mi se făcea greaţă. Ce proastă, nu?

— Eu nu eram scârbită, mai degrabă curioasă, zise Chabela. Dar e-adevărat că n-ajungi să te cunoşti până când nu ţi se-ntâmplă tot felul de lucruri. Pentru că-n noaptea aia, când m-am trezit că-ţi simt mâna pe coapsa mea şi trupul lipit de spatele meu, m-am excitat cum nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Fiori între picioare, inima-n gât, m-am umezit toată. Nu ştiu cum de-am îndrăznit să-ţi iau mâna şi…

— Să mi-o pui aici, şopti Marisa, căutându-i coapsele, depărtându-i-le, atingându-i pubisul şi frecându-i uşor labiile. Pot să-ţi spun că te iubesc? Nu te deranjează?

— Şi eu te iubesc, zise Chabela dându-i cu tandreţe mâna la o parte şi sărutând-o. Dar nu mă face să mai am încă un orgasm, că nu mă mai ridic în veci din patul ăsta. Vrei să deschid draperiile? Să vezi ce frumos se vede

marea.

Marisa o văzu cum sare din pat – remarcă încă o dată că prietena ei avea un trup tânăr şi zvelt, fără pic de grăsime, o talie subţire şi sâni tari – şi cum apasă pe-un buton din perete ca să deschidă draperiile. O lumină vie pătrunse prin ferestre, inundând întreaga încăpere – o cameră elegantă, fără excese ori lucruri stranii, aşa cum era şi casa din Lima, aşa cum era şi felul lor, al Chabelei şi al lui Luciano, de a se-mbrăca şi de a vorbi.

— Nu-i frumoasă priveliştea? întrebă Chabela întorcându-se repede în pat şi învelindu-se cu cearşaful.

— Ba da, dar tu eşti şi mai frumoasă, zise Marisa îmbrăţişând-o. Mulţumesc pentru cea mai fericită noapte din viaţa mea, Chabela.

— Iar m-ai excitat, şmecheră ce eşti, spuse Chabela căutându-i gura şi atingând-o. Şi-acum chiar c-ai să mi-o plăteşti.

Se ridicară din pat abia dimineaţa târziu şi-şi pregătiră micul dejun desculţe, în halat, tot povestind. Marisa sună la birou şi Enrique o linişti, era bine, dar ei i se păru că are o voce tristă şi ciudată. Chabela nu reuşi să vorbească cu Luciano, doar cu mama ei, care rămânea la ei acasă de fiecare dată când Chabela călătorea şi care-i zise că fetiţele plecaseră la şcoală la timp şi că o s-o sune imediat ce se-ntorc.

— Nu-ţi face griji pentru Quique, Marisa, o linişti prietena ei. Te-asigur că n-a păţit nimic special, doar ce păţim noi toţi, peruanii, din cauza teroriştilor ăstora blestemaţi. Şi pe Luciano îl apucă uneori depresii ca asta a lui Quique de-acum. Săptămâna trecută, de exemplu, mi-a zis că dacă lucrurile o să continue aşa cel mai bine ar fi să plecăm din Peru. Ar putea să se-angajeze la New York, la cabinetul unde a făcut practica după ce şi-a terminat studiile la Columbia University. Dar eu n-aş prea vrea să plecăm. Mi-e milă de mama, în curând face şaptezeci de

ani. Şi nu ştiu dacă mi-ar plăcea ca fetele mele să fie educate ca yankeii.

Au mâncat un mic dejun săţios, cu suc de fructe, iaurt, ouă fierte, brioşe şi cafea, şi s-au hotărât ca la prânz să nu mai mănânce nimic, ca să poată lua cina la un restaurant bun din Miami Beach.

Când Marisa o întrebă ce treburi avea de rezolvat cu apartamentul, Chabela izbucni în râs.

— Nicio treabă. Era doar un pretext, am inventat totul ca să te-aduc la Miami.

Marisa îi luă mâna şi i-o sărută. Îşi puseră costumele de baie şi, înarmate cu prosoape, creme, ochelari de soare, pălării de paie, plecară la plajă ca să se bucure de soare. Era puţină lume şi, chiar dacă era foarte cald, briza mai potolea arşiţa.

— Ce s-ar întâmpla dacă Luciano ar afla? o întrebă Marisa pe prietena ei.

— Ar muri, răspunse Chabela. Soţul meu e cel mai puritan şi mai conservator om din lume. Închipuie-ţi că până şi-acum mai insistă să facem dragoste cu lumina stinsă. Dar Quique ce-ar zice?

— Habar n-am, spuse Marisa. Dar nu cred că s-ar cruci. Aşa cum îl vezi tu de serios, să ştii că-l duce mintea la destule năzdrăvănii. Vrei să-ţi zic un secret? Uneori îmi spune că fantezia care-l excită cel mai tare e să mă vadă făcând dragoste cu o femeie şi apoi cu el.

— I-auzi, păi am putea să i-o îndeplinim, râse Chabela. Cine-ar fi zis, cu mutra aia nevinovată pe care-o afişează mereu soţiorul tău.

Apoi, amândouă mărturisiră că aveau mare noroc cu soţii lor, că-i iubeau foarte mult şi că fiecare era fericită cu al ei. Ceea ce li se-ntâmpla lor acum trebuia să rămână secret, ca să nu-i afecteze nici uneia căsnicia, ci, dimpotrivă, s-o întărească şi s-o împrospăteze.

Seara o să meargă împreună să facă nişte cumpărături,

poate şi la un film, apoi să ia cina la cel mai bun restaurant din Miami Beach sau din Key Biscayne şi să bea şampanie franţuzească. Va fi un sfârşit de săptămână cu-adevărat de neuitat.

IV

Afaceristul şi avocatul

Cabinetul de avocatură Luciano Casasbellas se afla tot în San Isidro, la câteva străzi de biroul lui Enrique, şi mai demult acesta obişnuia să parcurgă distanţa pe jos, dar acum, de frica răpirilor operate de MRTA şi a atentatelor comise de Sendero Luminoso, nu se mai deplasa decât cu maşina. Şoferul îl lăsă în dreptul cabinetului, ale cărui birouri ocupau întreaga clădire, şi Quique îi ceru s-aştepte acolo. Urcă direct la etajul cinci, unde era biroul lui Luciano. Secretara îi spuse că avocatul îl aştepta, aşa că putea să intre direct.

Luciano îl întâmpină şi, luându-l de braţ, îl conduse la fotoliile comode aflate lângă o bibliotecă înaltă cu vitrină, plină de cărţi cu coperte de piele, frumos aranjate. Covorul persan, portretele şi tablourile de pe pereţii biroului erau, ca Luciano însuşi, elegante, sobre, conservatoare, cu un aer britanic. Într-o vitrină erau fotografii cu Chabela şi cu cele două fiice ale lor, cu Luciano la absolvirea Universităţii Catolice din Lima, tânăr, cu tocă şi robă, şi încă una, mai mare, făcută când şi-a luat doctoratul la Columbia University. Quique îşi aminti că la Colegio de la Inmaculada prietenul lui reuşea în fiecare an să obţină mult râvnitul premiu de excelenţă.

— Nu ne-am mai văzut de săptămâni bune, Quique, zise avocatul, lovindu-l afectuos cu palma peste genunchi.

Îşi ţinea ochelarii în mână şi purta o cămaşă în dungi călcată impecabil şi, ca de obicei, cravată şi bretele; pantofii luceau de parcă tocmai ar fi fost lustruiţi. Era slab, înalt, avea ochii albaştri şi puţin oblici, ca de chinez, părul cărunt şi rărit deasupra frunţii, semn de chelie prematură.

— Ce mai face frumoasa Marisa?

— Bine, bine, îi zise Enrique zâmbindu-i şi întrebându-se în sinea lui: „E prietenul meu cel mai bun din copilărie, dar oare o să mai fie după ce-o să afle toate astea?”

Îl cuprinseră deznădejdea şi ruşinea, iar vocea îi sună nesigură.

— În schimb eu nu-s deloc bine, Luciano. De-asta am venit.

Tremura vorbind, iar Luciano observă, fără-ndoială, căci deveni foarte serios. Se uită la el cu atenţie.

— Totul se rezolvă în viaţa asta, mai puţin moartea, Quique, îl încurajă avocatul. Hai, varsă tot, cum zice Luciana, fetiţa mea cea mică.

— Acum câteva zile am primit o vizită neaşteptată, bâigui Quique, simţind cum i se umezesc palmele. Un anume Rolando Garro.

— Ziaristul? se miră Luciano. E de rău augur, individul ăsta are o faimă foarte proastă.

Enrique îi povesti totul cu lux de amănunte. Din când în când tăcea, căutând cuvântul cel mai puţin compromiţător, iar Luciano aştepta, în linişte, răbdător, fără să-l grăbească. La urmă, Enrique scoase din geantă dosarul legat cu cele două elastice galbene. După ce i-l dădu lui Luciano, îşi scoase batista şi-şi şterse mâinile şi fruntea. Era leoarcă de sudoare şi respira greu.

— N-ai idee cât de greu mi-a fost să vin, Luciano, zise el, ţinând capul plecat. Mi-e ruşine şi mi-e scârbă de mine însumi. E o problemă atât de personală, atât de delicată, încât chiar nu ştiam ce să fac. În cine să mă-ncred, dacă nu în tine, care-mi eşti ca un frate?

Vocea i se tăie brusc şi, plin de nelinişte, simţi cum îl podideşte plânsul. Luciano, aplecat peste măsuţă, îi întinse un pahar de apă.

— Mai întâi liniştеşte-te, Quique, îi zise lovindu-l iarăşi prieteneşte cu palma. Ai făcut foarte bine c-ai venit la mine. Oricât de gravă e situaţia, tot găsim noi o soluţie. Ai

să vezi.

— Sper să nu mă dispreţuieşti după toate astea, Luciano, şopti Quique, apoi continuă, arătând spre dosar: Te previn c-o să ai o surpriză uriaşă. Deschide-l odată.

— Un avocat e ca un duhovnic, bătrâne, zise Luciano punându-şi ochelarii. Nu-ţi face griji. Cu profesia asta a mea, sunt pregătit pentru orice, fie bun, rău sau al naibii de rău.

Enrique îl văzu deschizând cu grijă dosarul, desfăcând elasticele galbene şi hârtia care învelea fotografiile. Văzu apoi cum Luciano se schimbă la faţă, pălind brusc. Nu-şi luă ochii de la fotografii şi nici nu făcu vreun comentariu cât timp se uită atent la fiecare dintre pozele acelea scandaloase. Quique simţi că-i bubuie inima. Îşi amintea de vremea când învăţau împreună pentru examene şi Luciano se concentra asupra cărţilor ca acum, absorbit trup şi suflet de ceea ce vedea. Metodic şi pe tăcute, se uită din nou, rând pe rând, la toate fotografiile, în ordine inversă. Apoi ridică în sfârşit capul şi, uitându-se la el cu o privire neliniştită, îl întrebă pe un ton neutru:

— Nu există nici cea mai mică îndoială că tu eşti în pozele astea, Quique?

— Eu sunt, Luciano. Îmi pare rău, dar sunt chiar eu.

Avocatul avea un aer grav, dădea din cap şi părea că se gândeşte adânc. Îşi scoase ochelarii şi îl lovi din nou uşor peste genunchi.

— E vorba de un şantaj, evident, zise până la urmă şi, cu mare atenţie, ca să câştige timp, înveli fotografiile în hârtia creponată, le puse în dosar şi legă cele două elastice galbene. Vor bani de la tine. Dar mai întâi au încercat să te intimideze, să te sperie, ameninţându-te cu perspectiva unui scandal monstru. Vrei să laşi astea la mine? E mai prudent să le ţin eu aici, în seif. N-ar fi deloc bine s-ajungă în mâinile altcuiva, mai ales în ale Marisei.

Enrique fu de acord. Mai luă o înghiţitură de apă. Dintr-

odată, se simţea mai bine, ca şi cum, scăpând de imaginile alea şi ştiind că o să stea la loc sigur, în seiful din biroul lui Luciano, posibila ameninţare pe care-o ascundeau ar fi fost mai mică.

— Sunt făcute acum doi ani, Luciano, preciză el. Cam aşa, nu mai ştiu exact, poate un pic mai demult. În Chosica. Totul a fost pus la cale de iugoslav, cred că ţi-am vorbit despre el. Un sârb sau un croat, ceva de genul ăsta. Un anume Kosut. Îţi aminteşti?

— Iugoslav? Kosut? întrebă Luciano clătinând din cap. Deloc. L-am cunoscut?

— Cred că ţi l-am prezentat, nu mai ştiu sigur, adăugă Quique. Sârb ori croat, sau cel puţin aşa susţinea el. Voia să investească în minerit, avea scrisori de recomandare de la Chase Manhattan şi de la Lombard Bank. Acum mi-aduc aminte. Kosak, Kusak, Kosut, aşa ceva. Trebuie să am cartea lui de vizită pe undeva. Un tip ciudat, misterios, care a dispărut brusc. De-atunci n-am mai auzit nimic de el. Chiar nu ţi-l aminteşti?

— Nu, zise Luciano, apoi îi vorbi sever, luându-l prin surprindere: El a organizat orgia asta? El a făcut pozele?

— Nu ştiu, răspunse Quique. Nu ştiu cine le-a făcut. Nu mi-am dat seama de nimic, după cum îţi poţi imagina. N-aş fi permis niciodată aşa ceva. Dar, da, bănuiesc că el. Era de faţă. Kosak, Kusak, Kosut, un nume de genul ăsta, din Europa Centrală.

— Ţi-a întins o cursă şi-ai căzut ca un prost în ea, ca să nu zic ca un fraier, spuse Luciano. În urmă cu doi ani, eşti sigur? Şi abia acum iese la iveală?

— Asta m-a pus şi pe mine pe gânduri, zise Enrique. După cel puţin doi ani, sau doi ani şi jumătate. A stat câteva luni în Lima, la hotelul Sheraton. I-am făcut cunoştinţă cu câţiva oameni. Apoi, într-o zi mi-a lăsat un mesaj cum că trebuia să plece urgent la New York şi că avea să se-ntoarcă la Lima curând. De-atunci n-am mai

auzit nimic de el. Zicea că voia să investească milioane de dolari. L-am ajutat, l-am dus la Sociedad de Minería, a ţinut acolo un mic discurs. Vorbea bine spaniola. Nu părea un infractor, dimpotrivă. În fine, Luciano, nu ştiu ce să-ţi spun. Am fost un tâmpit, bineînţeles. Mai mult, chiar dacă n-ai să mă crezi, a fost prima şi ultima dată când eu…

Îşi pierdu vocea şi nu mai reuşi să termine fraza. Îi ardeau obrajii, clipea întruna şi era atât de ruşinat, încât îi venea să iasă de-acolo în fugă şi să nu se mai întâlnească niciodată cu prietenul lui cel mai bun.

— Linişteşte-te, Quique, îi zise Luciano zâmbind. În astfel de cazuri, cel mai bine e să-ţi păstrezi mintea limpede. Mai vrei un pahar de apă?

— M-a luat cu totul pe nepregătite, zise Enrique. Mi s-a făcut greaţă imediat ce l-am văzut pe ziaristul ăla. Are ceva respingător, atitudinea lui mieroasă, ochişorii ăia de şobolan. E vorba de un şantaj. Evident. Asta mi-am zis.

— Ţi-a adus fotografiile ca să te sperie cu ameninţarea unui scandal, spuse Luciano. Şi văd c-a reuşit. Deocamdată, te avertizez că ar fi o prostie să-ncepi să negociezi cu asemenea oameni. Ar scoate încontinuu bani de la tine şi nu ţi-ar da niciodată negativele pozelor. Şi povestea asta nu s-ar mai termina niciodată. Primul lucru care-mi trece acum prin cap e să-i tragi şi tu ziaristului o sperietură zdravănă. Dar probabil că escrocul ăsta e doar un intermediar, un instrument. Iugoslav ai zis?

— Kosuk, Kosok sau Kosut, repetă Quique. Trebuie să am pe undeva cartea lui de vizită şi copii după scrisorile de recomandare. Voia să investească în minerit, căuta asociaţi peruani. Oferea prânzuri, cheltuia ca un nabab, ca un mână-spartă. Şi pe urmă, brusc, mesajul ăla în care-mi zicea că e nevoit să plece urgent la New York. Şi dus a fost. Iar acum se-ntoarce din morţi cu fotografiile astea. După doi ani, doi ani şi jumătate. Nu prea are logică, nu?

Luciano căzuse pe gânduri şi Enrique tăcu.

— La ce te gândeşti, Luciano?

— Mai era cineva în afară de el şi de fete la petrecerea aia? întrebă avocatul. Cineva cunoscut, adică.

— Numai el şi cu mine, zise Quique. Şi ele, evident.

— Şi fotograful, îl corectă Luciano. Nu ţi-ai dat seama că te fotografiau?

— Niciodată n-aş fi permis aşa ceva, repetă Quique. Nu mi-am dat seama de nimic. Pregătiseră totul foarte bine. Nicio clipă nu mi-a trecut prin cap că ar putea fi o capcană. Îţi dai seama ce s-ar întâmpla dacă fotografiile astea ar apărea în *Destapes*? Sunt sigur că n-ai răsfoit niciodată mizeria aia. O mlaştină plină de mizerie, de calomnii şi de bârfe. O fiţuică de o vulgaritate împuţită.

— Ba da, mi-a căzut şi mie în mâini de câteva ori, mi-oi fi aruncat ochii peste ea, zise Luciano. Uite, cabinetul nostru are doi foarte buni avocaţi de drept penal. Lasă-mă să vorbesc cu ei, păstrând discreţia cuvenită, bineînţeles. Am să le prezint cazul, să vedem ce părere au. Chiar în după-amiaza asta. Te sun după. Între timp, încearcă să te linişteşti. Şi nu care cumva să mai vorbeşti cu altcineva despre chestiunea asta. Dacă e cazul, ajungem până la Fujimori. Sau chiar până la Doctor[2]. Şi, fireşte, să nu cumva să-l mai primeşti pe Garro şi nici să nu mai vorbeşti cu el la telefon.

Se ridică şi îl conduse la uşă. Acolo schimbară câteva cuvinte de politeţe despre Marisa şi Chabela, care, din câte se părea, erau foarte mulţumite de mica lor excursie la Miami. Ar trebui să se întâlnească şi să iasă toţi patru într-una din zilele astea, insistă Luciano, ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat între ei. Sigur, sigur.

Enrique ieşi din biroul lui Luciano mai supărat decât intrase. Era trist şi tot mai convins că viaţa lui nu va mai fi niciodată ceea ce fusese înainte de vizita aceea

2 Vladimiro Montesinos Torres, consilier al fostului preşedinte al Republicii Peru, Alberto Fujimori. (N. tr.)

îngrozitoare.

V

Cuibul calomniilor

— Ţi-am cerut ţâţe fleşcăite, o burtă oribilă şi un cur monstruos, zise nervos Rolando Garro, scuturând fotografiile de parcă era gata să i le-arunce în cap fotografului, care, intimidat, făcu un pas în spate. Iar tu îmi aduci o domnişoară care arată bine. Nu m-ai înţeles, Ceferino. Ţi-am spus ceva atât de complicat încât n-a încăput în capul ăla al tău de brahicefal?

— Îmi pare rău, domnule, îngăimă Ceferino Argüello.

Fotograful de la *Destapes* era un metis amerindian fără vârstă, sfrijit, cu nişte laţe care-i atârnau până la umeri, cu sprâncene groase, purtând nişte blugi vechi şi sandale. Se uita la directorul revistei cu ochii lui bulbucaţi, mort de spaimă.

— În seara asta pot să mă duc din nou la show şi să fac alte poze, domnule.

Garro nu părea să-l fi auzit. Îl fulgeră cu privirea şi îi zise abia stăpânindu-şi mânia:

— O să-ţi mai explic o dată, poate că de data asta îţi intră-n căpăţâna aia a ta de brontozaur.

De la biroul lui domina întreaga încăpere care era sediul redacţiei revistei, într-o casă mare şi veche, cu etaj, de pe strada Dante, din Surquillo, şi vedea bine că cei câţiva angajaţi ţineau capul plecat, uitându-se-n computere sau în hârtii; niciunul, nici măcar Estrellita Santibáñez, cea mai curioasă dintre toţi, nu îndrăznea să ridice privirea ca să vadă scena aceea penibilă prin care trecea fotograful. La ora aia, dimineaţa devreme, deja se auzeau zgomote de camioane, strigăte de negustori şi un intens du-te-vino pe străzile cartierului, în jurul pieţei din vecinătate.

— Vă înţeleg foarte bine, domnule, murmură fotograful.

Pe cuvânt.

— Nu! N-ai înţeles nimic! strigă Rolando Garro, şi Ceferino Argüello mai făcu un pas înapoi. Nu-i vorba să-i faci chioarei publicitate şi nici să-i creşti cota. E vorba să faci în aşa fel încât s-o dea afară din show de urâtă ce e şi de bătrână şi pentru că nu ştie să dea din fund. Fotografiile astea trebuiau să ilustreze un articol în care spunem că chioara a făcut din spectacolul de la Monumental un dezastru la care nimeni nu se mai uită. Iar ea, dincolo de faptul că nu ştie nici să danseze, nici să cânte, a ajuns urâtă ca moartea, şi locul ei nu e pe scenă, ci într-un film de groază. Ai priceput? Sau nici acum nu te-ai prins?

— Bineînţeles că am priceput, domnule, repetă fotograful. Pe mama mea că acum ştiu.

Era livid, abia vorbea şi se vedea pe el că vrea să plece de-acolo cât mai repede.

— În regulă, zise directorul şi aruncă fotografiile pe jos, apoi i le arătă lui Ceferino. Fă bine şi dă la coş gunoiul ăsta.

Se uită cum fotograful se apleacă să le adune şi apoi se îndepărtează, adus de spate. O linişte mormântală domnea în încăperea îngustă, care trebuie să fi fost o sufragerie înainte să fie transformată în redacţia unui săptămânal. Birourile rudimentare erau înghesuite unele-n altele din lipsă de spaţiu şi pereţii coşcoviţi gemeau de coperte decolorate, cu nuduri aţâţătoare şi titluri şocante, din numerele vechi ale revistei. Rolando Garro se aşează din nou la biroul lui, aflat pe un podium, de unde avea o vedere de ansamblu asupra tuturor angajaţilor. Încercă să se calmeze. De ce l-au enervat atât de tare fotografiile proaste făcute de Ceferino Argüello? A fost oare prea dur cu bietul fotograf, care, fără să vrea şi fără să ştie, îi făcuse un serviciu uriaş aducându-i fotografiile alea din Chosica? Poate că da. Îl umilise de faţă cu toată redacţia.

Oricine, cât de cât demn, şi-ar da demisia. Dar fotograful era prea sărac ca să-şi permită luxul de a avea demnitate, ba o mai fi şi căsătorit, o fi având şi copii, aşa că probabil o să-nghită umilinţa aceea şi o să continue la *Destapes,* pentru că datorită salariului de-acolo reuşea să supravieţuiască. O să-l urască şi mai mult, asta da. Pe de altă parte, faza cu pozele din Chosica îl ţinea pe Ceferino legat de el. Deh, dacă lucrurile aveau să iasă bine, o să-i facă un cadou ca lumea. Faptul că oamenii îl urau nu-i strica somnul lui Rolando Garro. Ba chiar îi dădea oarecare satisfacţie: a fi urât însemna a fi temut, deci era o recunoaştere. Ceva ce peruanii ştiau atât de bine să facă: să lingă mâna care-i loveşte. Dovada? Fujimori şi Doctorul. În sfârşit, la treabă, dă-l încolo pe nefericitul de Ceferino.

De fapt, nu era nervos pe fotograf, ci pe chioară. De ce? Pentru că o văzuse şi o auzise la televizor, în urmă cu vreo două luni, şi încă la o emisiune atât de populară cum e cea a lui Magaly, spunând că-i o ruşine că există reviste ca *Destapes*, în care artiştii erau victime ale unor campanii de discreditare şi calomniere a vieţii lor private. Şi chioara spunea toate astea cu ochii ei crucişi gata să-i iasă din orbite, negând că poliţia ar fi prins-o făcând dragoste cu un tip într-un taxi, aşa cum susţinea revista de scandal condusă de domnul Rolando Garro. Şi-o imagină pe chioară goală puşcă, făcând dragoste într-un hârb, cu un gunoi uman la fel ca ea. Greţos de-a dreptul! Ce amărât şi-ar fi pus mintea cu un asemenea monstru adipos?! Din ziua aceea i-a fost clar că avea să-i distrugă viaţa şi s-o lase-n fundul gol. Dar era nevoie de o cercetare atentă ca s-o distrugă de tot. Zis şi făcut. Bondoaca adunase material excelent, ca de obicei. O să cadă cerul peste tipa aia, o să fie dată afară şi o să trebuiască să facă trotuarul ca să nu moară de foame. Garro fusese cât se poate de clar cu directorul programului Monumental: „Dacă o mai bagi pe chioară în show, n-o să-ţi fie moale, moşule”. Era o

formulare care-i făcea să tremure pe scenariştii de radio şi televiziune, pe producătorii şi dansatorii din spectacolele de music-hall sau de pe micul ecran, toată fauna căreia chioara îi zicea „artişti”.

Se ridică şi o sună pe Julieta Leguizamón. Bondoaca era atât de scundă, încât, văzând-o de la spate, oricine ar fi luat-o drept o fetiţă. Brunetă, cu părul creţ, purtând mereu pantaloni de fâş, o bluză şifonată şi tenişi, slabă şi bolnăvicioasă, avea totuşi ceva impresionant: ochii ei mari, sfredelitori şi inteligenţi, stăpâniţi mereu de o imobilitate stranie şi de o linişte pe care Rolando Garro nu le mai văzuse decât la unele animale. Ochii ei păreau să scormonească-n oameni, şi aceştia începeau să se simtă stingheriţi, ca şi cum ar fi fost goi puşcă.

— Cum stăm cu articolul, Bondoaco?

— Merge, mai am puţin, zise ea, pironindu-l cu ochii aceia care nu clipeau niciodată, în general reci cu toată lumea, mai puţin cu el, căruia Bondoaca îi era devotată ca un câine. Stai liniştit, am aflat multe chestii noi despre chioară. Lovitura de graţie, îţi jur. A fost la o şcoală de corecţie, pentru un delict minor. Nu a fost cântăreaţă şi dansatoare profesionistă în Mexic, aşa cum susţine ea, nu există nici cea mai mică dovadă. A făcut două avorturi cu o moaşă, o figură populară, o negresă din Cinci Colţuri pe care-o cunosc. I se zice Limbomana, imaginează-ţi. Şi, cea mai tare fază, o fată de-a chioarei e la puşcărie pentru trafic de droguri.

— Extraordinar, Bondoaco, zise Rolando, dându-i redactorului lui numărul unu o palmă peste braţ, prieteneşte. Avem material cu vârf şi-ndesat ca s-o trimitem direct în iad.

— Mai am puţin, zise Bondoaca zâmbindu-i şi se-ntoarse la biroul ei.

„Niciodată nu dă chix”, se gândi Rolando, văzând-o cum se aşază pe scăunelul ăla pe care pusese o pernă ca s-

ajungă la înălţimea biroului. Bondoaca era marea lui descoperire. Apăruse cu câţiva ani în urmă la redacţie, cu blugii ei rupţi, tenişii fără şireturi şi nişte foi scrise de mână pe care, fără nicio introducere, i le-a întins spunându-i cu impertinenţă: „Vreau s-ajung ziaristă şi să lucrez la *Destapes,* domnule”. Rolando a întrebat-o ce recomandări avea. Ce studii şi câtă practică făcuse.

— Nimic, mărturisi Bondoaca. V-am adus ce am scris. Citiţi, vă rog.

Ceva i-a plăcut la ea, aşa că a citit. În acele patru pagini despre o vedetă de televiziune se găsea atâta venin şi atâta aversiune, o doză de răutate atât de mare, încât Garro a rămas impresionat. A-nceput dându-i tot soiul de sarcini mărunte, să iscodească pe ici, pe colo, să-i urmărească pe unul şi pe altul, trebuşoare din astea. Şi Julieta nu l-a dezamăgit niciodată. Era o ziaristă înnăscută şi exact de teapa lui, capabilă să-şi omoare mama pentru o ştire în exclusivitate, mai ales dacă era mizerabilă şi scandaloasă. Articolul ei despre chioară avea să fie genial şi letal, pentru că Bondoaca adopta imediat, ca şi cum ar fi fost ale ei, atât antipatiile, cât şi simpatiile şefului.

Începu să schiţeze numărul următor din *Destapes* cu materialul pe care-l adunase deja. Mai avea încă douăzeci şi patru de ore până să dea revista la tipar, dar era mai bine să facă acum cât mai mult, pentru ca-n ultima zi să nu mai fie nebunia dintotdeauna. Dar cu siguranţă tot o să fie, nu exista soluţie, inevitabil o s-apară chestii de adăugat sau de înlocuit pentru forma finală.

Ce vârstă avea Rolando Garro? Probabil că nu ştia nimeni, nici măcar el. Şi nici care era numele lui adevărat. La orfelinatul unde-l abandonase mama lui i-au dat numele de Lázaro, fiindcă, din câte se pare, era de Sfântul Lazăr când măicuţele de la mănăstirea Desculţelor l-au găsit pe jos, plângând, la uşa azilului lor, la intersecţia bulevardelor Junin şi Huánuco, în zona Barrios Altos din Lima. Familiei

care l-a adoptat, Albino şi Luisa Torres, nu le-a plăcut Lázaro şi l-au numit Rolando. Îşi amintea că în copilărie numele lui fusese Rolando Torres, dar la un moment dat, din cine ştie ce motive, i-au schimbat numele de familie şi a ajuns să se numească Rolando Garro. Aşa apărea în buletin şi în paşaport. Nu se gândea prea des la originile lui misterioase, doar uneori, în împrejurări deosebite; de exemplu, în zilele acelea când, în căsuţa lui din Chorillos, era nevoit să ia sedative după care dormea neîntrerupt câte zece ore (se trezea năuc şi ameţit ca un zombi). Încerca să nu le ia decât în zilele-n care cădea pradă deznădejdii sau depresiei, însă psihiatrul îi zisese că, dată fiind structura lui psihologică păguboasă, stările acelea îi erau cu totul dăunătoare, riscând chiar să înnebunească ori s-ajungă o legumă. Ce-ar fi dacă şi-ar pierde minţile? Ar ajunge să cerşească pe străzile din Lima. Pentru că, de când plecase din casa părinţilor lui adoptivi, după ce-i spuseseră că nu era copilul lor, ci unul luat de la orfelinat, Rolando rămăsese singur cuc pe lume. Şi cu siguranţă aşa avea să rămână toată viaţa, căci, deşi avusese câteva aventuri cu femei, cu niciuna dintre ele nu reuşise să întreţină o relaţie stabilă: sau îl părăseau ele din cauza caracterului lui dificil, sau le trimitea el la plimbare.

Părinţii lui i-au spus că e un copil adoptat când era în clasa a zecea la colegiul naţional Ricardo Palma, din Surquillo, chiar aici, nu departe de sediul revistei *Destapes.* În aceeaşi noapte în care a aflat, a fugit de-acasă, cu toţi banii pe care tatăl lui adoptiv îi ţinea ascunşi în dormitor, într-un portofel de piele, dosit după nişte cărămizi ieşite din perete. Cu ajutorul celor şase sute şi ceva de soles a putut să doarmă câteva nopţi în cele mai oribile pensiuni din centrul Limei. Ca să supravieţuiască, a făcut de toate, de la spălat maşini în parcări până la descărcat camioane în La Parada. Într-o zi a dat nas în nas cu vocaţia lui, descoperindu-şi totodată şi talentul: bârfa

jurnalistică.

S-a întâmplat într-o pensiune de pe strada Ocoña unde mânca, pe câţiva bănuţi, un meniu fix: supă, orez cu fasole şi compot. Un ziarist de la *Última Hora* cu care se nimerea mereu la aceeaşi masă i-a spus că cerceta un posibil adulter al Sandrei Montero cu colegul ei de emisiune, Felipe Cailloma, o afacere sentimentală despre care umblau zvonuri contradictorii în lumea mondenă. Nu voia să-l ajute? Instinctul îi spunea lui Rolando că treaba asta avea să fie în interesul lui. Aşa că a zis da. A stat ca un câine de pază la intrarea în clădirea unde locuia prezentatoarea de televiziune şi, în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, urmărind-o pas cu pas pe Sandra, a descoperit că se-ntâlnea cu Felipe (amândoi erau căsătoriţi, aşa că era vorba de un dublu adulter) într-o casă din Pueblo Libre, în Piaţa Bolívar. Cu ajutorul informaţiilor primite de la el, cei de la *Última Hora* au reuşit apoi să-i fotografieze aproape dezbrăcaţi pe cei doi adulterini.

Aşa a-nceput cariera jurnalistică a lui Rolando Garro: informator pentru *Última Hora*, ziarul care, sub conducerea lui Raúl Villarán, a introdus în Peru jurnalismul de scandal. Din informator a ajuns apoi redactor specializat în lumea mondenă, adică în bârfe şi scandaluri care ţineau în viaţă lumea aceea de dansatoare, cântăreţe închipuite, actriţe şi actori de teatru radiofonic, patroni de cabarete, de music-halluri şi şcoli de salsa, o faună pe care Rolando Garro, pe măsură ce avansase în funcţie, fiind promovat editorialist şi apoi director de programe de radio şi televiziune, ajunsese să o ştie ca-n palmă. Profita de ea după cum avea chef şi contribuia fără milă la distrugerea ei. Îşi formase un public care urmărea încântat dezvăluirile pe care le făcea, acuzându-i de homosexualitate pe cântăreţi şi pe muzicieni, toată scotoceala lui bolnăvicioasă în intimitatea persoanelor publice, „ştirile” lui în exclusivitate ce scoteau la iveală

mizerii şi fapte scandaloase pe care mereu le exagera, când nu le inventa de-a dreptul. A avut succes în tot ce-a făcut; dar succesul lui nu dura prea mult niciodată, pentru că scandalurile – marele secret al popularităţii lui – pe care le descoperea sau le provoca îi aduceau de obicei probleme cu legea, cu poliţia şi chiar personale, din care ieşea uneori destul de şifonat. Directorii de ziare, de radio şi de televiziune îl dădeau afară până la urmă, din cauza ameninţărilor pe care le primeau şi pentru că Garro era în stare, orbit de nebunia avântului lui, să-i îngroape până şi pe cei care promovau şi întreţineau scandalurile. Au fost perioade când a câştigat foarte mulţi bani, pe care-i cheltuia fără măsură, pentru ca mai apoi să trăiască cu chiu, cu vai din puţinele lui economii, ba uneori s-a întâmplat chiar să ajungă pe stradă. Nu avea prieteni, doar amici de ocazie şi, asta da, o mulţime de duşmani, ceea ce-l făcea să trăiască într-o agitaţie continuă, dar totodată îi şi gâdila orgoliul.

Destapes apărea deja de trei ani. Acum le mergea chiar bine, datorită Doctorului, care, cel puţin aşa se zvonea, devenise un mecena al săptămânalului, stăpânul din umbră al existenţei sale mai degrabă marginale. Revista se vindea destul de bine, dar, cum nu avea pagini de publicitate, câştigurile abia dacă acopereau toate cheltuielile.

Rolando Garro îşi rotunjea veniturile şantajând tot felul de vedete şi de producători, ameninţându-i că altfel le va divulga păcatele secrete şi, uneori, primind bani de la diverşi oameni ca să le facă rău altora – concurenţi şi duşmani pe care-i ridiculiza şi-i lăsa fără pic de prestigiu. I se intentaseră nenumărate procese, dar supravieţuise tuturor acestor riscuri considerate de el parte din jurnalismul pe care-l practica şi-n care, fără-ndoială, dobândise o iscusinţă diabolică.

Dar toate acelea erau nimic în comparaţie cu materialul de care dispunea acum, mulţumită Bondoacei şi

nefericitului de Ceferino Argüello. Închise ochii şi revăzu chipul surprins al inginerului Enrique Cárdenas din momentul în care i-a dat dosarul cu fotografii. Mereu crezuse că la un moment dat se va ivi ceva ce-l va face faimos, puternic, bogat, poate chiar dintr-o lovitură. Şi era convins că în sfârşit îi pusese Dumnezeu mâna-n cap.

— Am terminat articolul, şefu', chioara o să se cace pe ea, zise Bondoaca întinzându-i câteva foi scoase la imprimantă şi privindu-l fix cu ochii aceia ai ei care emanau o răutate batjocoritoare, ca de gheaţă.

VI

O epavă din lumea spectacolului

Juan Peineta ieşi din hotelul Mogollón în bulevardul Huallaga, urmat de Serafín. Era încă devreme şi centrul Limei părea pe jumătate pustiu. Văzu măturători, vânzători de *emoliente* – „relicve ale vremurilor apuse”, îşi zise –, petrecăreţi întorcându-se acasă şi obişnuiţii cerşetori şi vagabonzi care dormeau pe la colţuri şi prin ganguri. Câţiva vulturi matinali ciuguleau gunoiul împrăştiat pe asfalt, croncănind. Încercă încă o dată să-şi aducă aminte care era numele lui înainte să devină faimos, încă de foarte tânăr, cu supranumele de artist cunoscut de toţi (mă rog, pe când era celebru): Roberto Arévalo? Nu, nu era ăsta, nici vorbă. Încă mai avea nişte hârtii risipite prin teancul de documente pe care le păstra într-o cutie de carton în cămăruţa lui de la hotelul Mogollón, certificatul de naştere, de exemplu, cu vechiul său nume, dar el nu voia să-l citească acolo, ci să şi-l amintească. Trecuseră câteva zile de când se tot chinuia să-şi aducă aminte. Memoria îi juca atâtea feste, încât îşi petrecea mare parte din timp făcând ceea ce făcea şi-acum: încercând să scoată la lumină, din ghiveciul care ajunsese mintea lui, un cuvânt rătăcit, chipuri, nume sau anecdote aproape şterse, în schimb nu uita niciodată numele lui Felipe Pinglo, artistul nemuritor, unul dintre idolii lui din copilărie, şi pe cel al lui Rolando Garro, omul care-i distrusese viaţa; de aceea, de două sau trei ori pe săptămână, trimitea scrisori împotriva lui la ziare, posturi de radio şi reviste, care arareori le publicau. Dar ajunsese renumit pentru încăpăţânarea lui de a scrie scrisorile alea, iar în lumea spectacolului toţi râdeau de el.

Se aflau acum la colţul străzii Emancipación, iar Serafín,

aşa cum făcea mereu pe străzi cu circulaţie intensă, se opri, aşteptând ca Juan să-l ia în braţe. Îl luă, traversă strada şi îl lăsă jos pe celălalt trotuar. Îl avea pe Serafín de aproape trei ani. „Anii decăderii mele”, se gândi. De fapt nu, adevărata lui decădere – schimbarea meseriei, trădarea vocaţiei – începuse mai demult, de cel puţin zece ani, poate şi mai mult. Într-o zi a intrat în camera lui de la hotelul Mogollón – în fine, cameră e mult spus, mai degrabă cămăruţă, odăiţă – şi a văzut pe pat un motan. Singura fereastră din încăpere era deschisă. Pe-acolo o fi intrat. „Câţ! Câţ!”, l-a alungat el dând din mâini, şi motanul, speriat, a sărit jos din pat; atunci Juan şi-a dat seama că animăluţul abia putea să meargă; îşi târa labele din spate de parcă nu şi le-ar fi simţit. Întins pe jos, a-nceput să plângă aşa cum plâng pisicile, cu nişte miorlăituri abia auzite şi prelungi. I s-a făcut milă de el, l-a aşezat pe pat şi chiar a-mpărţit cu el sticla de lapte pe care o bea în fiecare seară înainte să se culce. A doua zi l-a dus la Clinica Veterinară Municipală, unde nu trebuia să dea bani. Veterinarul care l-a consultat i-a zis că motanul – un pui – n-avea labele din spate rupte, ci doar lovite, probabil căzuse victimă nenorociţilor care se distrau aruncând cu pietre în animalele fără adăpost din Lima; avea să-şi revină repede, nu era nevoie de medicamente sau de atele. De-atunci, după ce l-a botezat Serafín – după Serafín Álvarez Quintero, unul dintre poeţii cu care avea mult succes pe vremea când era recitator profesionist –, l-a adoptat. Animăluţul a devenit astfel tovarăşul şi prietenul lui. Un tovarăş de viaţă foarte special, bineînţeles, un libertin; uneori dispărea zile-ntregi şi-apoi apărea ca din senin. Îi lăsa mereu fereastra deschisă, pentru ca motanul să poată intra şi ieşi după bunul-plac.

Ciudată creatură Serafín. Juan Peineta n-a reuşit niciodată să-şi dea seama dacă motanul ţinea la el sau îi era indiferent. Poate că ţinea la el aşa cum ţin pisicile, fără

nici cea mai mică efuziune. Câteodată îi torcea în braţe, dar asta nu era neapărat o dovadă de iubire şi se-ntâmpla când Juan îl mângâia pe gât şi pe burtă. Uneori îi recita ce-i mai rămăsese în minte din vechile poeme din repertoriul său, José Santos Chocano, Amado Ñervo, Gustavo Adolfo Bécquer, Juan de Dios Peza, Juana de Ibarbourou, Gabriela Mistral – mă rog, fragmentele care încă nu i se şterseseră din minte –, şi Serafín asculta cu o atenţie care-l emoţiona – „o atenţie egală cu aplauzele”, îşi zicea – sau, cu o indiferenţă ce aducea a dispreţ, îi întorcea spatele şi-l lăsa să le recite stafiilor, în timp ce el îşi aranja mustăţile şi-apoi adormea. „E un egoist şi un nerecunoscător”, se gândea. Da, asta era, cu siguranţă, dar îl îndrăgise şi gata. În plus, era singura fiinţă vie la care ţinea – în fine, în afară de Willy Chefliul şi de grasa Crecilda, altă victimă a blestematului de Rolando Garro –, pentru că toţi ceilalţi muriseră unul câte unul, lăsându-l tot mai singur. „Asta eşti, Juan Peineta”, îşi zicea pentru a suta oară: „un orfan”.

Dar îşi amintea foarte bine de geniul muzicii creole, Felipe Pinglo, şi de propria lui vârstă: şaptezeci şi nouă de ani. Încă pe baricade, rezistând avalanşei timpului. Ca vai de el, poate, dar sănătos, fără alte neajunsuri în afară de cele specifice vârstei lui – un început de surzenie, vedere slabă, impotenţă, mers încet şi nesigur, câte-un guturai sau câte-o gripă iarna –, nimic îngrijorător din punct de vedere fizic, dar mult din punct de vedere psihic: memoria lui era tot mai slabă cu fiecare zi ce trecea şi nu era exclus s-ajungă propria lui stafie, fără să mai ştie cine e, cum se numeşte ori unde se află. Râse de unul singur: „Ce sfârşit trist pentru celebrul Juan Peineta!”

Fusese celebru? Într-o anumită măsură, da, mai ales pe vremea când recita în sălile de teatru, între numere de dans şi cântece populare. Îl aplaudau frenetic după ce ascultau „O să vină iar negrele rândunele”, de Bécquer, „El era un incaş trist cu fruntea visătoare, / ochi blânzi şi

zâmbetul amar”, de Chocano, „în noaptea asta pot să scriu cele mai triste versuri”, sau „îmi placi atunci când taci, căci parc-ai fi departe”, de Neruda, sau versurile valsurilor lui Felipe Pinglo, numărul lui imbatabil. Îi cereau autografe. „Domnule poet”, îi ziceau, dar el îi corecta imediat, cu modestia care l-a caracterizat dintotdeauna: „Poet, nu, doamnă, doar recitator”. Recita şi la radio, dar niciodată la televiziune, certată de moarte cu poezia. Uneori recitase şi-n case particulare, la petreceri sau recepţii – prima comuniune, nunţi, zile de naştere, înmormântări –, ocazii în care era bine plătit. Însă pe Juan câştigul nu-l interesase prea mult niciodată; lui îi plăcea să recite, să transmită cuvintele acelor genii sensibile, poeţii, toate sentimentele acelea atât de înălţătoare, acompaniate de ritmul poeziei adevărate. Îşi aminti că uneori recita cu atâta patimă, încât ochii i se umpleau de lacrimi.

Iubirea şi admiraţia fără limite pentru Felipe Pinglo le moştenise de la tatăl lui, care-l cunoscuse şi chiar fusese la petreceri şi şuete cu cel care în scurta lui viaţă – se născuse în 1899 şi murise la treizeci şi şapte de ani – reuşise, prin compoziţiile sale, să ridice muzica creolă pe nişte culmi pe care nici valsul, nici polca, nici *marineras* sau *tanderos* nu le atinseseră până atunci şi nici nu aveau să le mai atingă după prolifica lui existenţă. Juan îl cunoştea numai din poveştile tatălui său, care, chiar dacă nu cânta nici cu vocea şi nici la vreun instrument, frecventase boema şi adunările creole din Barrios Altos. Acolo, în acel cartier, a făurit Felipe Pinglo mare parte din compoziţiile care aveau să-l facă celebru. Tatăl lui i-a povestit lui Juan că fusese la spectacolul de la Teatrul Alfonso XIII din Callao, în 1930, când cântăreţul Alcides Carreño a interpretat în premieră cel mai faimos vals al lui Pinglo, *El Plebeyo.* Când Juan Peineta şi Atanasia s-au căsătorit, au depus cununiţa de gardenii a miresei la picioarele statuii care-l imortalizează pe artistul creol,

aflată în faţa casei în care s-a născut, pe strada 14 din zona Junin, la câţiva paşi de cartierul Cinci Colţuri, punctul central din Barrios Altos. Până la moartea sa, Felipe Pinglo a compus în jur de trei sute de valsuri şi polci. Juan Peineta le ştia pe de rost pe multe dintre ele, iar pe altele le-avea copiate într-un caiet gros. Una din realizările cu care se mândrea ca artist era aceea că încorporase în repertoriul său de recitator câteva texte ale valsurilor lui Felipe Pinglo, care, după părerea lui – şi mereu spunea asta publicului –, era la fel de mare ca poet pe cât era ca muzician şi compozitor. Adevărul e că Juan avea mare succes recitând, ca şi cum ar fi fost poeme, fără fondul muzical, versurile de la *Hermelinda, El Plebeyo, La oración del labriego, Rosa Luz, De vuelta al barrio* şi *Amelia,* prima melodie semnată de Pinglo, compusă pe când era încă un copil. Înainte de a recita versurile cântecelor lui Felipe, îşi distra auditoriul spunând anecdote (reale sau inventate) despre nemuritorul artist: viaţa lui tristă şi plină de boli, sărăcia, modestia traiului de zi cu zi, felul în care a ştiut să introducă în muzica peruană ritmuri luate din foxtrot şi din onestep, pe-atunci la mare modă, şi mai ales faptul că primul instrument muzical pe care l-a stăpânit a fost armonica, şi că, fiind stângaci, trebuia să ţină chitara invers, ceea ce l-a făcut să descopere tonalităţi noi şi accente pe care avea să le folosească mereu în compoziţiile sale.

Juan Peineta o cunoscuse pe Atanasia la un recital. Nu-i plăcea să-şi amintească de Atanasia, pentru că inima i-o lua razna, se-ntrista şi se deprima, şi nimic din toate astea nu era bun pentru sănătate. Dar deja era greu să i-o mai scoată cineva din minte pe Atanasia: era acolo, în rândul întâi de la clubul Apurimac din Lima, cu fustiţa ei cenuşie, cu bluza ei verde şi pantofii ei albi, numai ochi şi urechi, aplaudându-l înflăcărată. Avea ochi scânteietori; când râdea îi apăreau gropiţe în obraji şi i se vedeau dinţii

perfecţi. După recital, s-a prezentat şi ea i-a spus că e telefonistă la Poşta Centrală din Lima, singură şi fără obligaţii. Petrecerea s-a prelungit, au băut un pahar împreună, au dansat vals, bolero, *huaynito,* şi aşa a-nceput o relaţie care avea să ducă la o căsătorie ce a durat mulţi ani. Juan Peineta simţi cum lacrimi mari începuseră să-i curgă pe obrajii plini de riduri. Aşa i se întâmpla ori de câte ori Atanasia, profitând de câte-un moment de-al lui de neatenţie, i se strecura brusc în cap.

Ajunse la biserica Las Nazarenas, iar Serafín, care ştia că pisicile n-au voie în biserică – enoriaşele îi făcuseră viaţa grea acolo –, se căţără repede în copăcelul de lângă intrare şi se puse pe aşteptat. Slujba încă nu începuse; Juan se aşeză în rândul din faţă – deocamdată era puţină lume – şi, întristat de amintirile cu Atanasia, adormi. Îl trezi un dangăt de clopot. Se citea evanghelia zilei şi el se-ntrebă dacă, asistând la slujbă cu-ntârziere, avea să conteze dinaintea lui Dumnezeu, sau n-o să aibă niciun efect atunci când i se vor cântări bunele şi relele ce aveau să-i decidă viitorul în lumea de apoi. Fusese un bun catolic încă de copil, şi credinţa lui crescuse mult odată cu bătrâneţea şi cu problemele cu memoria. Dintotdeauna mersese duminica la slujbă; acum, în plus, mergea şi la procesiuni, la rugăciunea rozariului şi la sfintele slujbe de vinerea de la parohia Buena Muerte.

Când a ieşit din biserică, Serafín a apărut la picioarele lui. Tot drumul de-ntoarcere la hotelul Mogollón – vreo trei sferturi de oră cu mersul lui atent şi încet – s-a gândit la episodul din *Cei trei glumeţi,* moment decisiv în cariera lui. Cunoştea emisiunea, ca toată lumea din Lima. El şi Atanasia obişnuiau s-o urmărească sâmbătă noaptea, în căsuţa lor din Mendocita unde trăiau de când se căsătoriseră. Câştigurile lui din recitaluri şi salariul ei de telefonistă le ajungeau ca să-şi plătească chiria pentru locuinţa pe care Atanasia o mobilase cu mult bun-gust.

Juan nu ducea lipsă de contracte; mereu apărea câte un recital ba la un teatru, ba la cămine culturale, la adunări creole şi uneori chiar în câte-un club de noapte. În plus, îşi păstrase rubrica săptămânală, *Ora de poezie*, la Radio Libertad. Îi plăcea ce făcea şi, după ce se căsătorise cu Atanasia, se simţea împăcat. Nopţile, când se ruga, îi mulţumea lui Dumnezeu pentru că era atât de darnic cu el.

Mare îi fu mirarea când directorul de la Radio Libertad îi spuse că au sunat de la América Televisión şi au întrebat de el. I-au lăsat mesaj să-l sune urgent pe producător, adică nici mai mult, nici mai puţin decât pe don Celonio Ferrero, regele neîncoronat al micului ecran. Juan l-a sunat şi şi-au dat întâlnire într-o cafenea de pe lângă sediul postului de televiziune. Domnul Celonio Ferrero era înalt, bine îmbrăcat, purta vestă şi cravată, avea ghiuluri, unghiile date cu lac, un ceas care-ţi lua ochii şi o asemenea încredere în sine însuşi, încât Juan Peineta se simţi stânjenit şi neînsemnat pe lângă acel semizeu.

— N-am mult timp, prietene Juan Peineta, aşa că trec direct la subiect, îi zise, imediat ce se aşeză şi ceru două cafele. Tiburcio, unul dintre cei trei glumeţi, e pe moarte. Cancer la ficat. Ghinion, bietul de el. Sau prea multă băutură, cine ştie. Atât de tânăr. Mai poate lucra doar luna asta. E o problemă, pentru că-mi lasă un loc gol în cea mai populară emisiune a televiziunii peruane. Aţi vrea să-i luaţi locul?

Surpriza fu atât de mare, încât Juan Peineta rămase cu gura căscată. I se oferea lui, un artist al versului, să ia locul unui măscărici cât se poate de vulgar?

— Închideţi gura, c-o să vă intre o muscă, glumi domnul Celonio Ferrero, dându-i o palmă prietenească. Da, ştiu, oferta mea e ca şi cum ai câştiga la loterie, şi asta e valabil pentru oricine, numai că mi s-a pus pata pe dumneavoastră şi cred că sunteţi omul ideal pentru a-i lua locul lui Tiburcio. Intuiţia nu m-a înşelat niciodată. V-am auzit

recitând cu ceva timp în urmă la Club Arequipa şi m-am prăpădit de râs. Încă de-atunci mi-am zis: „Ţicnitul ăsta ar putea fi unul dintre cei trei glumeţi ai mei”.

Juan Peineta se simţea atât de jignit, încât îi venea să se ridice şi să-i spună-n faţă acelui domn îngâmfat că el era un artist şi că propunerea lui îi leza onoarea profesională, şi că nu mai aveau ce discuta. Însă don Celonio Ferrero i-o luă înainte:

— Îmi pare rău, prietene, dar mă grăbesc, zise uitându-se la ceasul său cu formă aerodinamică. Pentru început, vă ofer zece mii de soles pe lună. Dacă merge treaba, mai adăugăm ceva; dacă nu, înţelegerea noastră ia sfârşit după patru săptămâni. Aveţi două zile ca să vă gândiţi. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc şi să dau mâna cu dumneavoastră, domnule Juan Peineta.

Achită nota şi Juan îl văzu mergând cu paşi mari spre intrarea în sediu. Zece mii de soles pe lună? Auzise bine? Da, aşa zisese. Juan nu văzuse-n viaţa lui atâţia bani. Zece mii pe lună? Se întoarse acasă ameţit, ştiind, în adâncul lui, c-o să-i fie imposibil să refuze o slujbă care-i putea aduce o asemenea avere.

„Şi-atunci ţi-ai aruncat în aer cariera ta de artist”, îşi zise din nou, aşa cum o făcea de ani de zile. „Te-ai lăcomit, ai renunţat la poezie pentru bufonerie, i-ai înfipt pumnalul în spate artei numai din lăcomie. De-atunci a-nceput decăderea ta.”

Ajunseseră la hotelul Mogollón la timp ca să se aşeze în micul hol de la intrare, lângă Sóceles, portarul hotelului, şi să asculte la Radio Popular infamiile şi răutăţile lui Rolando Garro din emisiunea lui *În carne vie: adevăruri şi minciuni din lumea mondenă.*

Înainte să se culce, Juan Peineta, cu scrisul lui tremurat şi strâmb, a scris o scrisoare către Radio Popular, protestând în numele său şi al multor altor ascultători împotriva „vulgarităţii infecte pe care o vomită în

emisiunea lui domnul Rolando Garro, care mai degrabă ar trebui să se numească domnul Bârfă şi Calomnie! Ce ruşine şi dezonoare pentru postul de radio!” Semnă şi puse scrisoarea într-un plic. A doua zi avea s-o expedieze.

VII

Agonia lui Quique

— Se-ntâmplă ceva cu tine, scumpul meu, ceva grav, îi zise Marisa. Nu vreau să insist, dar trebuie să-mi spui.

— N-am nimic, gringuita, încercă el s-o liniştească, zâmbind forţat. Mă îngrijorează coşmarul pe care-l trăim toţi cei din ţara asta, nimic altceva.

— Dar în Peru a tot fost terorism, spuse ea. Oi fi eu proastă, dar nu chiar cât crezi tu, Quique. Nu dormi, nu mănânci, slăbeşti văzând cu ochii. Ieri mi-a zis mama ta: „Enrique a slăbit foarte mult. S-a dus la doctor?" Ce se-ntâmplă? Sunt soţia ta, nu? Te pot ajuta. Trebuie să-mi spui, orice-ar fi.

Erau la micul dejun pe terasa acoperită a apartamentului din San Isidro, ea în halat şi papuci de casă, Enrique proaspăt ras şi deja îmbrăcat, gata să plece la birou. Era ceaţă şi marea nu se vedea în depărtare, nici măcar grădinile Clubului de Golf de lângă bloc. Sucul de portocale, ouăle fierte, pâinea prăjită cu unt şi dulceaţă pe care Quintanilla, majordomul, le aşezase în dreptul lui Quique erau neatinse; băuse doar cafeaua. Văzu îngrijorarea de pe chipul Marisei, văzu cum ochii ei albaştri luceau de parc-ar fi fost gata să plângă şi i se făcu milă. Se apropie de ea şi o sărută pe faţă. Marisa îşi trecu braţele pe după gâtul lui.

— Spune-mi, Quique, te rog. Orice-ar fi, spune-mi, scumpul meu. Vreau să ştiu şi eu, să te-ajut. Te iubesc, nu uita.

— Şi eu te iubesc, Marisa, dragostea mea, zise el îmbrăţişând-o. Nu vreau să te alarmezi. Dar, dacă tot ai insistat, am să-ţi spun.

Marisa se îndepărtă puţin şi Enrique văzu că se făcuse

palidă, iar buzele îi tremurau. Îşi aranja cu gesturi mecanice şuviţele de păr blond şi îl privea fix, aşteptând. Oricât era de confuz, reuşi să se gândească: „E la fel de frumoasă ca-ntotdeauna, ba chiar mai frumoasă. De când ne-am căsătorit, nu ţin minte să mai fi trecut zece zile fără să facem dragoste”.

— Încă nu s-a întâmplat nimic, dar s-ar putea întâmpla, zise el, încercând să inventeze ceva în timp ce vorbea. Am primit nişte ameninţări, gringuita. Anonime, desigur.

— De la terorişti? îngăimă ea. De la Sendero Luminoso? De la MRTA?

— Încă nu ştiu de la cine. Poate de la terorişti, tot ce-i posibil. Sau de la ticăloşi de rând, cine ştie. Vor bani, bineînţeles. Dar nu trebuie să te sperii. M-am consultat cu Luciano, încercăm să vedem despre ce e vorba. Oricât ţi-ar veni s-o faci, te rog să nu sufli o vorbă nimănui despre asta, iubire. S-ar putea să iasă rău, dacă lucrurile o iau razna.

— Câţi bani ţi-au cerut? întrebă ea.

— Încă n-au zis cât, răspunse el. Deocamdată se mulţumesc cu ameninţările. Îţi jur că de-acum înainte am să te ţin la curent cu tot ce se-ntâmplă. Ar putea fi şi-o glumă de prost gust, vreun nenorocit care vrea să ne facă viaţa amară.

— Ai fost la poliţie? întrebă Marisa, luându-l de mână şi ţinându-l strâns. I-ai denunţat? Să ne protejeze, mai ales pe tine. Nu se poate să te expui aşa, Quique. Doamne Dumnezeule, am ştiut că mai devreme sau mai târziu o să ni se-ntâmple exact ce i s-a întâmplat lui Cachito.

— Acum chiar că eşti speriată, zise el mângâind-o pe faţă. Vezi de ce nu voiam să-ţi spun încă, gringuita?

Se uită la ceas: opt şi un sfert. Se ridică.

— Trebuie să mă-ntâlnesc cu Luciano, exact pentru problema asta, zise sărutându-i părul. Te rog să nu-ţi faci griji, Marisa. N-o să se-ntâmple nimic, îţi jur. Am să te ţin

la curent, promit.

Coborî la garaj, şoferul îl aştepta deja, se urcă în maşină şi când ieşiră în stradă dădu peste o zi din aceea cenuşie, de culoarea burţii de măgar, tipică pentru iarna din Lima; umezeala aburea geamurile Mercedesului, îi lăsa jilave hainele şi Enrique avea senzaţia că-i pătrunde prin toţi porii. În Zanjón traficul era deja intens. Oare făcuse bine spunându-i Marisei toate minciunile alea? De fapt, poate că nici nu erau minciuni. Poate că ziaristul ăla infect era trimis de Sendero Luminoso sau de MRTA. Orice era posibil. Şoferul, Agustín, conducea prudent ca întotdeauna, doar el era neatent, absorbit cu totul de problema lui. Era aşa de când primise vizita lui Rolando Garro. Nimic nu-i pica mai rău decât incertitudinea. Continua aşteptare. Ce aştepta? Ca mizeria aia de om să spună clar ce sumă voia. El sau complicii lui. Pentru că toată treaba aceea nu putea fi gândită de nenorocitul ăla singur. Cine era în spatele lui? Iugoslavul? Se putea. El îi întinsese cursa din Chosica. Dar de ce scotea totul la iveală abia după doi ani? De la acea vizită, îl înnebunea faptul că nu ştia ce voiau şi nici la ce să se-aştepte. Trecuseră zece zile deja. Zece zile fără s-o atingă pe Marisa. Nu i se mai întâmplase aşa ceva în toţi anii lor de căsnicie. „Cum am putut fi atât de prost, având o soţie atât de frumoasă şi atât de bănuitoare?” se întrebă pentru a suta oară. „Marisa n-o să mă ierte niciodată.” De fiecare dată când îşi amintea de orgia aceea, îi era la fel de greaţă ca şi-atunci, în mijlocul târfelor ălora grase şi stridente ca nişte papagali. „Trebuie să fii prost, Quique, dar prost cu acte, ca să faci ce-ai făcut tu.”

Agustín conducea sigur pe el şi acum Quique arunca priviri neliniştite în jur, speriat c-o să i se-ntâmple ceva, gândindu-se că într-adevăr, de ce nu?, l-ar putea sechestra şi pe el ca pe Cachito. Răpirea lui băgase-n sperieţi toată Lima. O fi adevărat că cereau şase milioane de dolari pentru el? Din câte se părea, negociatorul venit de la New

York juca dur şi nu ceda pretenţiilor lor. Drept urmare, Cachito o putea sfârşi oricând. I s-ar fi putut întâmpla la fel oricărui om de afaceri, inclusiv lui. De când cu terorismul, gândul ăsta îi trecea prin minte uneori, iar acum, după vizita lui Garro, tot mai des.

Luciano îl aştepta la birou cu două cafele calde.

— Calm, Quique, îi zise prietenul său. Ai ajuns o epavă, omule. Cel mai rău e să te dai bătut aşa, înainte să-ncepi bătălia.

— Sunt cu nervii la pământ, Luciano, recunoscu el, prăbuşindu-se pe fotoliu. Nu mi-e de mine, nici de Marisa, nici de bani. Mi-e că, dacă pozele alea ar fi publicate, mama ar muri de ruşine. Tu ştii cât de conservatoare, cât de catolică e bătrâna mea. Îţi jur că dacă vede fotografiile alea face stop cardiac, sau îşi pierde minţile pe loc, ori mai ştiu eu ce. În fine, hai să vedem cum stăm. Ce părere au avocaţii tăi?

— Înainte de orice, calm, Quique, calm. O să facem tot ce e posibil şi chiar şi imposibilul pentru ca pozele să nu fie publicate, îl încurajă avocatul. Amândoi au căzut de acord că e mai bine s-aşteptăm cererea lor. Ce vor? Cât vor? În cel mai rău caz, vom negocia. Cel mai important e să ne asigurăm c-o să obţinem negativele. Şi, între timp, să negăm vehement că tu ai fi cel care apare în pozele acelea.

— Avocaţii îl cunosc pe Garro ăsta? Ce ştiu despre el?

— Îl cunosc foarte bine, spuse Luciano. Un ziarist de scandal, specializat în lumea mondenă. Un lingău, din câte se pare, nebăgat în seamă la început, dar care cum-necum a reuşit să se impună. Câştigă bani şantajând sau făcând publicitate artiştilor, scenariştilor, crainicilor, prezentatorilor. Trăieşte din scandaluri. A avut mai multe procese pentru defăimare şi calomnie, dar asociaţia jurnaliştilor îl protejează şi, în numele libertăţii presei, judecătorii clasează dosarele. Circulă multe legende despre el, inclusiv că ar fi unul dintre zbirii Doctorului, pus

să înfunde pe oricine încearcă să critice guvernul şi să facă asta distrugându-i respectivului reputaţia şi inventând despre el lucruri scandaloase. Cei doi avocaţi nu cred că Garro a pus singur totul la cale. El nu-i decât un complice, un mesager, un pion în mâna şefilor. Sunt surprinşi că a venit personal să şantajeze un om de afaceri atât de cunoscut cum eşti tu. I-am cerut Doctorului o întrevedere. Vom merge împreună cu preşedinţii de la Federaţia Oamenilor de Afaceri şi de la Societatea Minieră, ca să-l impresionăm. Să înţeleagă că nu doar tu, ci toţi oamenii de afaceri se simt ameninţaţi de şantajul ăsta. Eşti de acord, Quique?

— Da, sigur că da, zise el. Nu-mi place ideea că atâţia oameni o să afle despre asta, dar, într-adevăr, cel mai bine e să apelăm direct la cineva de sus. Doctorul poate să-ncheie cu toată treaba asta, speriindu-l pe Garro şi silindu-l să-şi trădeze complicii.

— După părerea avocaţilor, e o chestiune la nivel înalt, poate chiar pusă la cale de mafia internaţională.

Îi zâmbi prieteneşte, dar Enrique nu-i întoarse zâmbetul. Doar atât puteau să-i spună cei doi angajaţi ai lui Luciano? Că exista cineva în spatele lui Garro ştiuse şi el încă din prima clipă.

— Ce mi s-ar putea întâmpla în cel mai rău caz, Luciano?

Luciano luă o mină gravă înainte să-i răspundă.

— Cel mai rău şi mai rău, bătrâne, ar fi ca-n spatele întregii operaţiuni să se afle exact cine-ţi imaginezi.

— Nu-mi imaginez nimic, Luciano. Spune-mi limpede, te rog.

— Sinistrul nostru Doctor, el însuşi, zise Luciano, coborând tonul. E-n stare să pună la cale aşa ceva, o chestie atât de tulbure. Mai ales dacă ştie că sunt mulţi bani în joc.

— Adică însuşi consilierul lui Fujimori? întrebă surprins Quique.

— Tartorul guvernului, cel care face şi desface totul, adevăratul stăpân din Peru, îi aminti Luciano. Avocaţii sunt absolut siguri că individul umblă cu lucruri de genul ăsta. E un lacom, are o sete de bani incredibilă. Sunt indicii că mai multe şantaje asupra unor afacerişti mărunţi au fost puse la cale chiar de el. Colegii mei sunt surprinşi că a gândit aşa ceva împotriva cuiva atât de important cum eşti tu. De aceea e bine să meargă în audienţă la el şi şefii de la CONFIEP şi de la Societatea Minieră. Prezenţa lor l-ar putea speria cât de cât, dacă e implicat în problema noastră. Pe de altă parte, ţi-am spus deja, se-aude că unul dintre gazetăraşii folosiţi de Doctor ca să le distrugă reputaţia adversarilor lui politici e acest Garro. Ştii bine că Doctorul finanţează mare parte din revistele astea mizerabile pline de vulgarităţi şi pornografie care acoperă cu rahat pe oricine critică guvernul. Mă asculţi, Quique?

Enrique tocmai se gândea că, dacă în spatele întregii poveşti se afla însuşi şeful serviciilor secrete, atunci chiar că nu mai avea scăpare. Era pierdut. Cum să se pună cu un om atât de puternic, cu machiavelicul consilier prezidenţial? Îşi aminti de singura dată când îl văzuse, în timpul unei întâlniri cu oameni de afaceri unde faimosul Doctor a apărut brusc, fără să fi fost invitat. Foarte politicos, puţin cam mieros cu toţi cei prezenţi, îmbrăcat într-un costum albastru destul de strâmt, cu o burtă ce se căznea să iasă la iveală, i-a asigurat că afacerile private nu vor avea de suferit în Peru atâta timp cât inginerul Fujimori se va afla în fruntea guvernului. A adăugat că regimul avea nevoie de cel puţin douăzeci de ani pentru a duce la bun sfârşit programul de reforme prin care Peru va ajunge, dintr-o ţară subdezvoltată, una cu un înalt nivel de dezvoltare. Vorbind despre terorism, şi-a dat în petic justificând politica sa dură cu un exemplu care le-a ridicat părul pe braţe unora dintre cei prezenţi. „Nu contează că mor douăzeci de mii, dintre care cincisprezece mii

nevinovaţi, dacă ucidem cinci mii de terorişti.” După plecarea lui, investitorii au râs de aerele pe care şi le dădea tipul ăla, un fanfaron onctuos şi măcelar care purta pantofi galbeni la un costum albastru.

— Dacă el e capul întregii afaceri sunt distrus, Luciano, şopti Quique.

— Nimeni n-a zis că e el, calmează-te, îl linişti prietenul lui. E doar o bănuială, printre atâtea altele. Nu te speria înainte să fie cazul. Şi nu te gândi că Doctorul chiar are atâta putere câtă-şi imaginează el.

— Atunci, ce-i de făcut?

— Faptul că au lăsat să treacă doi ani după ce ţi-au făcut pozele astea înseamnă ceva, zise Luciano. Încearcă să-ţi aminteşti în detaliu toată relaţia ta cu iugoslavul care-a organizat petrecerea din Chosica. Caută în arhiva ta toate documentele care au legătură cu el. Într-un fel sau altul, individul e la baza întregii chestiuni. Ocupă-te de asta, până una, alta. Şi aşteptăm. Avocaţii zic să nu facem nicio mişcare deocamdată, s-aşteptăm să se demaşte. Mai ales să nu luăm legătura cu poliţia, cel puţin nu încă. Să vedem ce iese după întâlnirea cu Doctorul. Şi, te rog, stăpâneşte-te, nu mai lăsa să se vadă cât eşti de agitat.

Garro ţi-a adus fotografiile astea ca să te sperie, ca să te impresioneze. În curând o să se spargă buboiul. Atunci, după ce-o să ştim ce vor, o să ştim şi la ce să ne-aşteptăm. În funcţie de asta, o să facem un plan de acţiune.

Au mai stat de vorbă un timp şi Luciano i-a sugerat să facă o scurtă călătorie cu Marisa, să plece împreună câteva zile. Dar Quique nici nu vru s-audă. Avea o mulţime de probleme pe cap, situaţia grea din ţară îl obliga să muncească pe rupte. Îndepărtarea de Lima, în loc să-l liniştească, l-ar agita şi mai tare. Hotărârâ ca săptămâna aceea cele două cupluri să ia masa împreună – duminică, la Granja Azul? –, după care Luciano îl conduse la uşă.

Când Quique ajunse la birou, acolo îl aştepta deja şeful

serviciilor de pază de la mina Huancavelica, plus că avea o mulţime de mesaje, scrisori şi emailuri. Domnul Urriola – riduri ca nişte şănţuleţe, mustăţi mari, gesturi necioplite şi un zâmbet încremenit care nu i se ştergea de pe chip – n-avea veşti bune. În ultima lună avuseseră loc din nou furturi de explozibil şi era limpede că hoţii erau în complicitate cu muncitorii şi poate chiar şi cu paznicii puşi de poliţie. Fără focuri de armă şi fără victime, din fericire. Paznicii n-au văzut nimic, fireşte.

— O să vă par ca o placă stricată, încheie raportul domnul Urriola. Dar trebuie să rezolvaţi ca Jandarmeria să-şi retragă oamenii care păzesc minele. Vă asigur că oamenii mei vor stopa imediat toate furturile. Jandarmii au un salariu mizerabil, aşa că, de când cu terorismul, pot să ne fure liniştiţi şi pe urmă să dea vina pe Sendero sau pe MRTA.

După Urriola au mai urmat încă trei persoane şi-apoi o lungă convorbire la New York. Lui Quique îi era greu să se concentreze, s-asculte, să răspundă. Nu-şi putea scoate din minte imaginile groaznice care-l urmăreau de când cu vizita lui Garro. Nici măcar nu-şi aducea aminte cum trebuie de petrecerea aceea din Chosica. Să-i fi dat iugoslavul vreun drog? Îşi amintea că-i era rău, că se simţise tare ameţit, că-i fusese greaţă şi vomitase. În sfârşit, pe la douăsprezece, după ce ieşi şi ultimul client, îi spuse secretarei să nu mai lase pe nimeni să intre la el, pentru că avea de rezolvat treburi care nu sufereau amânare.

De fapt, voia să stea singur, să nu mai facă, măcar o vreme, toate eforturile alea epuizante de a se dedubla încercând să se ocupe de problemele firmei, când de fapt îi stătea mintea doar la problemele lui personale. Rămase aproape o oră pe fotoliul de unde primea vizitele, uitându-se fără s-o vadă la priveliştea Limei de la picioarele sale. Ce putea face? Când avea să se sfârşească odată cu toată

incertitudinea aceea? La un moment dat simţi că-l cuprinde somnul şi, în ciuda eforturilor, adormi. „De agitat ce sunt”, îşi zise, alunecând în somn. Poate că n-ar strica să facă ceea ce niciodată n-a vrut: să-nveţe să joace golf, sportul ăla pentru japonezi şi pentru leneşi. Poate că l-ar mai relaxa. Se trezi speriat: la unu şi-un sfert avea o întâlnire la Clubul Băncii. Se spălă pe faţă, se pieptănă şi o sună pe secretară.

Secretara îi transmise o listă lungă cu mesaje, pe care el abia le ascultă.

— Şi a mai sunat şi ziaristul ăla pe care l-aţi primit atunci, adăugă. Garro, nu? Da, Rolando Garro. A insistat mult, zicea că e urgent. Mi-a lăsat un număr de telefon. Ce fac? Îi fixaţi o întâlnire, sau să vă scap de el?

VIII

Bondoaca

Imediat ce simţi că individul aflat în spatele ei în autobuzul care mergea din Surquillo la Cinci Colţuri se lipea de ea cu intenţii necurate, Bondoaca scoase acul uriaş pe care-l purta prins de curea. Îl ţinu în mână, aşteptând următoarea hurducătură a autobuzului, pentru că obsedatul ăla profita de zgâlţâieli ca să-şi lipească prohabul de fundul ei. Ceea ce şi făcu, şi-atunci Bondoaca se-ntoarse, se uită la el cu ochii ei mari – era un biet omuleţ, destul de în vârstă, care imediat îşi feri privirea – şi, apropiindu-i acul imens de faţă, îi zise:

— Dacă te mai lipeşti o dată de mine, îţi bag acul ăsta direct în scula aia a ta ca vai de lume. Îţi jur că acul e otrăvit.

În autobuz se auziră râsete, iar omuleţul, zăpăcit, făcu pe miratul.

— Cu mine vorbiţi, doamnă? Ce e?

— Eu ţi-am spus, du-te-n mă-ta, i-o tăie scurt Bondoaca şi-i întoarse spatele.

Individul învăţă lecţia şi, deranjat şi ruşinat de privirile batjocoritoare ale călătorilor, coborî la prima staţie.

Bondoaca îşi aminti că avertismentele ei n-aveau efect întotdeauna, aşa că în două rânduri fusese nevoită să-şi ducă ameninţările la bun sfârşit. Prima dată s-a întâmplat într-un autobuz chiar de pe linia aceea, când treceau pe lângă garnizoana Barbones. Tânărul care a primit înţepătura direct în chiloţi a scos un asemenea ţipăt, încât i-a băgat în sperieţi pe călători, iar şoferul a frânat brusc.

— Să-ţi fie învăţătură de minte să te freci de mă-ta, nu de mine, poponarule! a strigat Bondoaca şi, profitând de oprirea autobuzului, a sărit în stradă şi a luat-o la fugă

spre bulevardul Junin.

A doua oară când a folosit acul împotriva unuia care se freca de ea a fost ceva mai complicat. Era o namilă de mulatru, plin de coşuri pe faţă, care a zgâlţâit-o cu putere şi precis i-ar fi tras una dacă n-ar fi intervenit ceilalţi călători. Dar a ajuns la poliţie, de unde i-au dat drumul numai după ce le-a arătat legitimaţia de ziarist. Ştia ea foarte bine că poliţiştii se tem de ziarişti mai rău decât de răufăcători şi nelegiuiţi.

Până s-ajungă autobuzul la Cinci Colţuri, s-a tot gândit la ce se gândea şi înainte să-l simtă pe individul ăla cum se freacă de ea: să fi dispărut oare vânzătorii ambulanţi de *emoliente*? Imediat ce vedea pe stradă un om trăgând după el un cărucior se apropia, doar că de obicei respectivul vindea îngheţată sau răcoritoare şi ciocolată de casă. Rar, extrem de rar, vindea *emoliente.* Aşadar, meseria asta era pe cale de dispariţie, o altă dovadă a presupuselor progrese din Lima. În curând n-avea să mai rămână niciunul şi viitorii locuitori ai Limei nici măcar nu vor mai şti ce era un *emoliente.*

Copilăria ei era inseparabilă de băutura aceea creolă tradiţională, pe bază de orz, seminţe de in, boldo şi coada-calului, aşa cum îi văzuse preparând-o pe tatăl ei şi pe ajutorul lui, un şchiop aproape chior, poreclit Şchiopinova. Pe vremea aceea, centrul oraşului era plin de cărucioare cu *emoliente,* mai ales la porţile fabricilor, pe lângă piaţa Dos de Mayo şi de-a lungul bulevardului Argentina. „Cei mai buni clienţi ai mei sunt chefliii şi muncitorii”, obişnuia să zică tatăl ei. Pe când era fetiţă şi apoi şi-n adolescenţă, ea îl însoţise de multe ori, trăgând la căruţul plin cu sticle de *emoliente* preparată chiar de el şi de Şchiopinova în micuţa locuinţă în care trăiau pe-atunci, în Breña, la capătul bulevardului Arica, unde se sfârşea zona istorică a oraşului şi începeau terenurile virane care se-ntindeau până la Bellavista, La Perla şi Callao. Într-adevăr,

Bondoaca îşi amintea foarte bine că cei mai fideli clienţi ai tatălui ei erau chefliii care-şi petreceau noaptea bând în barurile din centru şi muncitorii care mergeau în zori la fabricile de pe bulevardele Argentina şi Colonial şi prin împrejurimi la Puente del Ejercito. Dădea şi ea o mână de ajutor, turnându-le clienţilor *emoliente* într-un pahar de sticlă învelit într-o bucăţică de hârtie ce ţinea loc de şerveţel. Atunci când tatăl ei o lăsa la şcoala din cartier şi oraşul se trezea la viaţă, când apăreau măturătorii şi poliţiştii, el vindea deja de cel puţin patru ore. Muncă grea; o meserie epuizantă şi periculoasă. De mai multe ori tatăl ei fusese atacat şi i se furase tot câştigul zilei, dar cel mai rău era că trebuia să rişti atâta ca să câştigi o nimica toată. Aşa că, dacă se gândea bine, nu era de mirare că vânzătorii de *emoliente* dispăreau de pe străzile din Lima.

Niciodată nu-şi întrebase tatăl nimic despre mama ei. Îl părăsise? Murise, ori încă trăia? Nici el nu i-a pomenit nimic despre ea, şi Julieta i-a respectat tăcerea, fără să-l iscodească vreodată. Era un om ursuz, putea să tacă zile-ntregi, dar, deşi nu fusese deloc drăgăstos cu ea, şi-l amintea cu drag. Fusese bun cu singura lui fată: cel puţin a făcut tot ce-a putut ca ea să termine liceul, pentru ca pe viitor, îi zicea, să nu aibă o viaţă atât de grea cum avusese el din cauză că era analfabet. Îl înfuria că nu ştia să scrie şi să citească. Cea mai fericită zi din viaţa lui a fost aceea în care fiica sa i-a arătat legitimaţia de ziarist pe care Rolando Garro i-o făcuse după ce o angajase la revista lui.

Autobuzul ajunse la Cinci Colţuri şi Bondoaca coborî. Merse pe jos cele cinci cvartale care despărţeau staţia de autobuz de casa ei, din zona Teniente Arancibia, străbătând toate locurile pe care le ştia pe de rost, în timp ce răspundea dând din cap sau din mână la saluturile cunoscuţilor: spiritistul din Piura care primea clienţi numai noaptea, singurul moment potrivit pentru a intra în legătură cu sufletele; farmacistul din căsuţa în care se

zicea că se născuse Felipe Pinglo, marele compozitor de valsuri; Quinta Heeren, acolo unde se pare că fuseseră înălţate cele mai elegante vile din Lima în secolul al XIX-lea, dar acum nu mai rămăseseră decât nişte ruine pe care şi le disputau vulturii negri, liliecii, drogaţii şi hoţii; casa Limbomanei, cea cu avorturile; biserica Carmen şi micuţa mănăstire a surorilor franciscane Inmaculada Concepción. Era devreme încă, dar, cum furturile şi atacurile se înmulţiseră în cartier, toate magazinele coborâseră deja grilajul şi serveau printr-un gemuleţ prin care abia dacă încăpeau mici pacheţele. Căsuţe terminate doar pe jumătate şi străduţe mizerabile fără canalizare, vagabonzi şi cerşetori pe la colţuri de stradă unde peste noapte erau puzderie de traficanţi de droguri şi de prostituate însoţite de peştii lor care pândeau din întuneric. Locuinţa ei se afla la capătul unei zone rezidenţiale în ruină, unde casele, toate fără etaj, erau mici şi înghesuite unele în altele, mai puţin a ei, care, fiind ultima, era ceva mai izolată de celelalte. Casa avea un dormitor, o sufragerie, o bucătărioară şi o baie; mobilier era exact cât trebuie pentru strictul necesar, în schimb toate camerele erau pline cu teancuri de ziare şi reviste. Bondoaca le colecţiona încă de mică. Fusese, încă din primii ani de şcoală, o cititoare împătimită de ziare şi reviste şi începuse să le colecţioneze înainte să ştie că într-o zi avea să fie ziaristă şi c-o să poată profita din plin de colecţia ei. Deşi cu obiectele personale nu era prea ordonată, muntele ei de reviste şi ziare era impecabil aranjat. Nişte hârtiuţe pline cu scrisul ei mărunt semnalau anii şi temele de interes. Îşi dedica tot timpul ei liber ca să le ţină-n ordine, aşa cum alţii şi-l dedică alergatului, jocului de şah, ţesutului şi cusutului sau televizorului. Avea şi ea un televizor micuţ şi vechi pe care-l deschidea – când nu era întrerupt curentul – ca să se uite la emisiunile de bârfă şi scandal, adică exact temele care aveau legătură cu munca ei.

Ajunse acasă, se duse în bucătărioară, îşi făcu o supă la plic şi reîncălzi o farfurie de orez cu măruntaie de porc pe care-o lăsase în cuptor. Mânca puţin, nu bea alcool şi nici nu fuma. Se hrănea mai ales cu munca ei, care era şi vocaţia ei: să afle secretele ruşinoase ale vedetelor. Scoaterea lor la lumină îi provoca o plăcere profesională, dar şi intimă. Muncea cu pasiune şi intuia, într-un fel puţin confuz, că făcând ceea ce făcea se răzbuna pe o lume care mereu fusese ostilă cu ea şi cu tatăl ei. Chiar dacă era încă foarte tânără, avea nişte reuşite de invidiat.

Maestrul ei fusese Rolando Garro şi de-asta îi era fidelă în orice împrejurare. Era oare îndrăgostită de el? În redacţia de la *Destapes* se glumea uneori pe tema asta, iar ea nega cu atâta vehemenţă, încât toţi colegii de muncă erau convinşi că da.

Din câte-şi amintea, ideea de a fi cândva ziaristă o urmărise dintotdeauna; dar concepţia ei despre jurnalism avea prea puţin sau deloc de-a face cu jurnalismul serios, bazat pe informaţii obiective şi analize politice, culturale ori sociale. Pentru ea, ideea de jurnalism era cuprinsă în fiţuicile şi gazetuţele de scandal de la chioşcurile din centru, ziare pe care oamenii se opreau ca să le citească – mai bine zis să le răsfoiască, fiindcă în ele nu era mai nimic de citit în afară de titlurile de-o şchioapă –, uitându-se mai ales la femeile goale care-şi arătau sânii şi fesele cu o vulgaritate incredibilă şi la casetele scrise cu roşu care-ţi săreau în ochi şi dezvăluiau cele mai mizerabile lucruri, secretele cele mai infecte, precum şi realele sau închipuitele ordinării, furturi, perversiuni şi trafic de tot felul, care distrugeau onoarea celor mai demni şi mai prestigioşi, în aparenţă, oameni ai ţării.

Bondoaca – îi dăduseră porecla asta la colegiu, acolo unde fetele din clasa ei o mai numeau uneori şi îndesată – îşi amintea cu mândrie ce succes avusese încă de la prima ei încercare jurnalistică, pe când era elevă la colegiul

María Parado de Bellido. Directorul a avut ideea ca elevele să facă o gazetă de perete. Julieta, fără să-şi imagineze ce efect o să aibă, a-nceput să trimită articole scrise de mână cu caligrafia ei dreaptă şi măruntă. A devenit foarte repede colaboratorul preferat de la gazetă. Pentru că, spre deosebire de ceilalţi colaboratori, care vorbeau despre patrie şi despre eroi naţionali precum Grau şi Bolognesi, despre religie, despre papă sau despre problema pământului în Peru, ea se mulţumea să spună bârfele şi zvonurile cele mai mizerabile care circulau despre elevi şi profesori, ascunzând numele reale atunci când era vorba de lucruri care chiar te făceau să roşeşti, cum ar fi să pui la-ndoială bărbăţia unui băiat sau feminitatea unei femei. Odată cu succesul au venit şi sancţiunile. A fost chemată la direcţiune, mustrată – mai fusese şi înainte, pentru limbaj vulgar – şi ameninţată cu exmatricularea dacă avea de gând să continue aşa.

A continuat, dar în afara şcolii. Cu o cutezanţă invers proporţională cu statura ei, a-nceput să facă investigaţii, dându-se drept reporter la *Última Hora, La Crónica, Caretas, Expreso* şi chiar şi la *El Comercio,* prin teatre, posturi de radio, cluburi de noapte, posturi de televiziune, studiouri de înregistrări sau case particulare din lumea mondenă, extrăgând de peste tot, cu vocea ei de fetiţă nevinovată şi ochii ei împietriţi, informaţii greu de obţinut altfel, purtată firesc de o perspicacitate înnăscută de a descoperi minciuna şi de o intuiţie care n-o înşela pentru tot ce era interesant, imoral şi păcătos. Aşa a ajuns la *Destapes*, aşa l-a cunoscut pe Rolando Garro şi aşa a devenit ziarista numărul unu a revistei şi discipolul preferat al celui mai faimos gazetar din ţară în materie de infidelităţi şi scandaluri.

„Cum o să se termine oare toată povestea asta binecuvântată cu fotografiile?” se-ntrebă înainte s-adoarmă. „Bine sau rău?” De la-nceput, adică de când

Ceferino îi mărturisise că avea acele fotografii, mirosise că toată treaba le-ar putea aduce mai multe neajunsuri decât beneficii, mai ales fiindcă Rolando Garro i le-a dus lui Enrique Cárdenas, omul cu minele, tipul de bani gata. Însă ea era de acord, fără să crâcnească, cu tot ce făcea şi spunea şeful ei.

IX

O afacere ciudată

Când Enrique l-a văzut intrând în biroul lui pe Rolando Garro, i-a fost la fel de silă ca şi prima oară. Purta aceleaşi haine ca-n urmă cu două săptămâni şi mergea dând din mâini şi călcând apăsat cu pantofii lui cu toc înalt, de parcă spera să mai crească. Ajunse până-n dreptul biroului – el nu se ridicase ca să-l întâmpine – şi-i întinse mâna moale şi umedă, de care Enrique îşi amintea cu scârbă. Era zece dimineaţa: sosise punctual la întâlnire.

— Îmi închipui că discuţia asta o să fie înregistrată, aşa că vă propun să nu vorbim despre chestiunea pe care-o ştiţi foarte bine, ci despre ceea ce m-aduce acum aici, îi zise Garro încă de la-nceput, cu aceeaşi voce stridentă şi insuportabilă. Şi, cum ştiu că sunteţi un om foarte ocupat şi nu vreau să vă răpesc din timpul dumneavoastră preţios, am să vă spun pe şleau. Sunt aici ca să vă propun o afacere.

— O afacere? întrebă surprins inginerul. Noi doi?

— Da, noi doi, spuse ziaristul râzând sfidător. Eu, piticul inexistent, şi dumneavoastră, zeul din Olimpul afacerilor peruane.

Se hlizi din nou cu râsul acela anormal care-i îngusta ochii batjocoritori şi adăugă, plin de convingere, după o pauză strategică:

— *Destapes* e un săptămânal nebăgat în seamă numai din cauza lipsei de fonduri, domnule Cárdenas. Dar situaţia s-ar putea schimba radical. Dacă un om de afaceri cu prestigiul şi puterea dumneavoastră ar hotărî să investească în ea, revista ar ajunge peste tot în Peru. Ar fi imbatabilă şi ar citi-o până şi pietrele. De asta m-aş ocupa eu, domnule inginer.

Aşadar, ăsta era şantajul. Îi cerea să investească în mizerabila lui gazetă de scandal? Se uita la individul acela îmbrăcat ca un fanfaron, împopoţonat şi ţipător, şi se gândea cât de mult contrasta cu biroul lui modern şi elegant, cu mobilier scandinav funcţional şi discret, cu pereţii plini de reproduceri după desene înfăţişând scripeţi, rezervoare de apă şi conducte pe care decoratoarea Leonorcita Artigas le amestecase printre imagini frumoase cu deşertul, cu valurile înspumate de pe coastă şi cu impresionantele culmi andine înzăpezite.

— Spuneţi-mi, vă rog, mai clar despre ce e vorba, domnule Garro, zise ascunzându-şi dezgustul, însă, cu toate eforturile lui, era sigur că din voce răzbătea scârba pe care-o simţea faţă de nemernicul aflat dinaintea lui.

— O sută de mii de dolari pentru-nceput, spuse ziaristul ridicând din umeri ca şi cum ar fi fost vorba de o sumă ridicolă. O nimica toată pentru dumneavoastră. Apoi, când o să vă daţi seama cât de bine merge treaba cu investiţia, ce afacere excelentă faceţi, va trebui să mai creştem capitalul. Deocamdată, suma mi-ar da posibilitatea să dublez tirajul şi numărul oamenilor din redacţie. Să cresc calitatea hârtiei şi a tiparului. Eu nici n-aş vedea banii. Dumneavoastră aţi desemna un director, administrator, spion sau cum vreţi să-i ziceţi. Cineva în care s-aveţi încredere totală. Chestiunea e foarte simplă. Mai mult decât banii mă interesează numele, prestigiul dumneavoastră. Dacă vă asociaţi cu mine, ostilitatea jurnaliştilor şi a agenţiilor de presă faţă de mine ar dispărea pe loc. Săptămânalul ar deveni dintr-odată respectabil şi, drept urmare, plin de anunţuri de publicitate. Vă asigur că aţi face o investiţie foarte bună.

În timp ce vorbea, ochii lui mici îi străluceau şi Enrique observă că avea dinţii pătaţi de nicotină. În plus, molfăia ceva, poate o gumă. Sau o fi fost doar un tic nervos?

— Înainte să continui, vreau să vă avertizez în privinţa

unui lucru, domnule Garro, zise el rostind cuvintele apăsat şi pironindu-şi privirea în ochişorii neastâmpăraţi ai ziaristului. Nu ştiu de ce mi-aţi făcut cadoul acela când aţi venit data trecută. Persoana care apare în fotografii nu sunt eu.

— Cu atât mai bine, domnule inginer, spuse ziaristul aplaudând teatral, încântat de veste. Mă bucur foarte mult. De altfel, bănuiam. Dar v-am spus deja că nu vreau să vorbim despre asta. Nu doar pentru că dumneavoastră înregistraţi discuţia noastră, ci şi pentru că nu există nicio legătură între vizita mea de-acum şi cea anterioară. Am venit ca să vă propun o afacere şi nimic mai mult. Haideţi să nu susţinem că pisica are trei picioare, când ştim foarte bine că are patru.

— Jurnalismul nu e zona mea de interes şi nu-mi place să investesc în lucruri la care nu mă pricep, zise Enrique. Totuşi, dacă dumneavoastră aveţi un proiect, cu studiu de piaţă şi de fezabilitate, lăsaţi-mi-l şi departamentul tehnic al firmei o să-l studieze cu atenţia cuvenită. Asta-i tot, domnule Garro?

— Sigur c-am adus proiectul scris, zise Garro, lăsându-şi palmele peste geanta de piele decolorată pe care o ţinea pe genunchi. Dar aş vrea să vă explic ceva mai pe larg şi pe viu ce-am putea face dezvoltând *Destapes.* Vă promit că n-o să-mi ia mai mult de zece minute.

Enrique îşi stăpâni cu greu impulsul de a-l da afară pe tipul ăla o dată pentru totdeauna şi făcu semn din cap că e de acord. Stabilise acea nouă întâlnire nu din proprie iniţiativă, ci respectând instrucţiunile primite de la avocaţii lui Luciano. O mânie surdă începea să pună stăpânire pe el.

— Plăcerea e viciul cel mai răspândit din câte există, spuse omuleţul, plin de emfază şi de suficienţă, cu vocea lui subţire, fără să-şi ia ochii de la Enrique şi mişcându-şi lent mandibula. La toate popoarele şi în toate culturile.

Dar mai ales în Peru. Bănuiesc că ştiţi prea bine: suntem un popor de bârfitori. Vrem să aflăm secretele oamenilor şi, de preferat, pe cele din paturile lor. Cu alte cuvinte, şi îmi cer iertare pentru grosolănie, cine cu cine şi-o trage şi cum şi-o trage. Să ne băgăm nasul în intimitatea persoanelor cunoscute. A puternicilor zilei, a celebrităţilor, a celor importanţi. Politicieni, afacerişti, sportivi, cântăreţi etc. Şi dacă există cineva care ştie să facă asta, atunci, v-o spun cu toată modestia, acela sunt eu. Da, domnule inginer, eu, Rolando Garro, prietenul dumneavoastră şi, dacă-mi permiteţi, începând de azi, asociatul dumneavoastră.

Vorbi nu zece minute, ci cu cincisprezece mai mult, cu atâta elocvenţă şi cinism, încât Enrique îl ascultă cu gura căscată, fără să-l poată întrerupe. Era îngrozit, dar voia să ştie până unde putea ajunge neruşinarea individului, aşa că-l lăsă să vorbească şi să tot vorbească.

Vru de mai multe ori să-l întrerupă, dar se stăpâni, fascinat de ceea ce-auzea, ca o pasăre pe care şarpele o paralizează în aer cu privirea, înainte s-o înghită. Nu-i venea să creadă că un om putea să se dezgolească în asemenea hal, că-şi putea da pe faţă intenţiile care-i umblau prin minte fără niciun scrupul. Zicea că *Destapes* se concentrase pân-acum pe lumea mondenă pentru că era cea pe care el, Rolando Garro, şi redacţia lui o cunoşteau cel mai bine, dar şi pentru că nu avea fonduri suficiente pentru altceva. Odată cu creşterea capitalului, zona lui de acţiune se va lărgi ca undele concentrice, urmând să adauge tematicii sale – „dezvăluirile, dacă e s-o spunem pe-aia dreaptă, domnule inginer” – articole despre politicieni, chiar şi despre investitori, bineînţeles, dar el, domnul inginer Cárdenas, va avea mereu drept de veto. Toate interdicţiile şi toate sugestiile venite din partea lui vor fi sfinte pentru redacţia revistei. Aşa că, la scară naţională, *Destapes* ar dezvălui – „ar scoate la lumină” –

toată acea lume de umbre, adulter, homosexualitate, lesbianism, sadomasochism, zoofilie şi pedofilie, corupţie şi fraudă care zăcea cuibărită în subteranele societăţii. Toată ţara o să-şi poată satisface curiozitatea, pofta de bârfă, plăcerea aceea uriaşă pe care o simt cei mediocri, adică majoritatea oamenilor, când află că celebrităţile, oamenii respectabili, decenţi sunt făcuţi şi ei din aceeaşi ţărână mizerabilă ca toţi ceilalţi. După o scurtă pauză, ziaristul îi dădu câteva exemple, din Statele Unite şi din Europa, de publicaţii asemănătoare cu ce voia el să facă din *Destapes*.

Gata? Rolando Garro îi zâmbea, cu aerul unui om pe deplin mulţumit de sine însuşi. Aştepta răspunsul lui cu un calm desăvârşit.

— Aşadar dumneavoastră aţi venit să-mi propuneţi să investesc într-un ziar care s-ar ocupa cu extinderea presei de scandal în toată ţara, zise în cele din urmă Enrique Cárdenas, vorbind rar pentru a-şi ascunde furia ce creştea în el ca un vulcan.

— Acesta e jurnalismul care vinde cel mai mult şi e cel mai modern din lumea de azi, domnule inginer, îi explică Rolando Garro, cu gesturi de pedagog. *Destapes o* să v-aducă mulţi bani, vă promit. Nu asta contează pentru un capitalist? Să câştige dividende, bani frumoşi şi mulţi. Ba mai mult, şi poate că asta e cel mai important, o să facă din dumneavoastră un om foarte temut, don Enrique. Cei care vă fac concurenţă o să intre-n panică mulţumită revistei *Destapes,* ştiind că i-aţi putea avea la mână şi scufunda după bunul-plac. Gândiţi-vă doar ce-nseamnă asta, ce armă vă ofer.

— Armele mafiei, ale şantajului şi extorcării, zise Enrique, tremurând de indignare şi silabisind cuvintele. Dumneavoastră ştiţi că, deşi v-am auzit vorbind, mi se pare incredibil că un om poate să spună lucrurile pe care mi le-aţi spus, domnule Garro?

Observă că ziaristului îi dispăruse de pe chip zâmbetul

arogant, era serios acum şi, desfăcând braţele, exclama uluit, de parcă s-ar fi adresat unei săli pline de spectatori:

— Vorbim de morală, domnule inginer? De etică? De scrupule?

— Da, domnule Garro, izbucni el. De morală şi de scrupule. Lucruri despre care, judecând după ceea ce mi-aţi spus, nici n-aveţi habar că există.

— Dac-ar vedea fotografiile pe care vi le-am adus data trecută, nimeni n-ar zice că sunteţi un moralist plin de scrupule, domnule inginer.

Acum vocea lui Rolando Garro era rece, agresivă, dură, o voce pe care Enrique nu i-o cunoştea. Şi îl mai şi sfredelea cu ochii ăia mici ai lui.

— N-am de gând să investesc niciun sfanţ în gazeta dumneavoastră mizerabilă, zise inginerul ridicându-se în picioare. Vă rog să plecaţi şi să nu mai călcaţi niciodată în biroul meu. Cât despre fotografiile alea falsificate cu care vreţi să mă intimidaţi, vă asigur că vă-nşelaţi. Şi dacă veţi continua cu şantajul ăsta, o să regretaţi amarnic.

Ziaristul nu se ridică. Rămase aşezat, sfidându-l cu privirea, ca şi cum ar fi rumegat ce urma să zică.

— Şi într-adevăr, discuţia noastră e înregistrată, domnule Garro, adăugă inginerul. Aşa că poliţia şi judecătorii vor şti ce gen de afacere mi-aţi propus. Şi vor afla şi ce vierme greţos sunteţi. Ieşiţi imediat dacă nu vreţi să vă dau eu afară cu nişte picioare-n fund.

De data asta ziaristul, pe care insultele inginerului îl făcuseră să se schimbe la faţă, se ridică. Dădu din cap de câteva ori în semn c-a înţeles, apoi, cu obişnuita lui atitudine de Tarzan pitic, se îndreptă încet spre uşă. Dar, înainte să iasă, se-ntoarse, se uită la Enrique şi, cu zâmbetul batjocoritor care-i înflorise iarăşi pe figură şi cu vocea ascuţită, îi zise:

— Vă recomand următorul număr din *Destapes,* domnule inginer. Vă jur c-o să vă intereseze pagină de pagină, de la-

nceput până la sfârşit.

Imediat ce piticania ieşi din birou, Enrique îl sună pe Luciano.

— Am făcut o tâmpenie, bătrâne, îi spuse fără să-l salute măcar. Ştii de ce m-a căutat mizerabilul de Garro? Ca să-mi propună să investesc o sută de mii de dolari în gazeta lui. Pentru ca-n felul ăsta să aibă acces şi la lumea politicienilor, a afaceriştilor şi a persoanelor publice, nu doar la lumea mondenă, de care se ocupă acum, ca să scoată la iveală cele mai scârboase secrete. Nu m-am putut stăpâni. Mi s-a făcut greaţă. L-am scos din birou ameninţându-l cu bătaia în caz că mai revine. Am făcut o mare prostie, nu-i aşa, Luciano?

— O prostie şi mai mare faci chiar acum, Quique, îi răspunse prietenul lui, cu calmul dintotdeauna. Dacă până şi conversaţia asta e înregistrată? Ar fi mai bine să vorbim faţă-n faţă. Niciodată la telefon, ţi-am mai spus. Se pare că nu ştii în ce ţară trăim, bătrâne.

— M-a ameninţat că următorul număr al revistei o să fie cu mine, adăugă Enrique, dându-şi seama că era leoarcă de transpiraţie.

— Vorbim mai târziu despre toate astea, faţă-n faţă, nu la telefon, îl întrerupse Luciano, hotărât. Îmi pare rău, dar trebuie să-nchid.

Enrique auzi un clic, apoi linişte. Luciano chiar închisese.

Rămase aşezat la birou încă multă vreme, neavând chef să rezolve toate problemele de pe agenda zilei. Luciano se temea să nu fie înregistraţi. De cine? Şi de ce? Faimosul Doctor? Nu era imposibil, bineînţeles. Luciano îi povestise întâlnirea pe care-o avuseseră el, cei doi avocaţi şi preşedinţii de la CONFIEP şi de la Societatea Minieră cu şeful serviciilor secrete. Doctorul păruse indignat de intenţia de şantaj. Îi asigurase c-o să-l facă pe şantajist să-şi bage minţile-n cap. Îl ştia foarte bine pe ziaristul ăla şi o

să-l oblige să-şi denunţe complicii, dac-or fi existând. Oare o să-şi ţină promisiunea? Enrique nu mai avea încredere în nimeni. De la un timp, în Peru orice era posibil. O ţară pe care i se părea că abia acum ajungea s-o cunoască în profunzime, în ciuda faptului că el se apropia de patruzeci de ani. Ani petrecuţi aici, în afară de cei patru cât studiase la MIT, Cambridge, Massachusetts. De când pozele alea ajunseseră în mâna lui, i se deschiseseră ochii, i se arătase un infern mai rău decât cel al bombelor puse de Sendero Luminoso şi al răpirilor operate de MRTA. „Unde-ai trăit pân-acum, Quique?" se întrebă. Nu trecuseră deja atâtea luni de când bietul Cachito era sechestrat? El abia dacă-l cunoştea, însă mereu i se păruse un om bun. De câteva ori au jucat tenis, la Villa. Sebastián Zaldívar, Cachito pentru prieteni, îşi conducea afacerile cu eficienţă, chiar dacă nu cu prea multă imaginaţie. Nu era o persoană cu cine ştie ce ambiţii. Se mulţumea cu ce avea, cu partidele de tenis, cu caii din rasa Paso Peruan, cu călătoriile la Miami din când în când, unde mergea ca să facă tot felul de cumpărături, să aibă o aventură fără niciun angajament şi să doarmă liniştit, fără-ntreruperi de curent. Săracul! La ce chinuri l-or fi supunând? Oare canalia asta chiar o să-şi ducă la capăt ameninţarea? O să aibă curajul să publice pozele alea? Şi-o imagină pe mama lui aplecată asupra copertei de la *Destapes* şi îl trecu un fior. Poate că se pripise ameninţându-l la rându-i şi insultându-l pe viermele ăla. Oare-ar fi cazul să dea înapoi? Să-i ceară scuze şi să-i spună că va investi suta de mii de dolari în mizeria aia de revistă?

X

Cei trei glumeţi

Imediat ce deschise ochii, văzu silueta lui Serafín desenată în cadrul ferestruicii din camera lui de la hotelul Mogollón, ferestruică pe care o lăsa mereu întredeschisă pentru ca motanul să iasă sau să intre după bunul-plac. „Aha, deci te-ai întors, neruşinatule”, îi zise, desfăcând braţele; motanul sări de pe pervaz în pat şi se cuibări lângă el. Juan Peineta îl scărpină pe gât şi pe burtă, simţind cum animăluţul se relaxa, fericit. „Ai lipsit trei zile, nerecunoscătorule”, îl certă el. „Dacă nu chiar patru sau cinci. Cine ştie ce matrapazlâcuri ai făcut pe unde-ai umblat.” Motanul îl privi ca şi cum i-ar fi părut rău şi se făcu ghem lângă el. I-o fi cerând iertare? „Luăm micul dejun mai încolo, Serafín. Mă simt slăbit, mai stau puţin în pat.”

Experienţa lui cu *Cei trei glumeţi* fusese, depinde de punctul de vedere, un succes imens sau cea mai mare greşeală din viaţă. Un succes pentru că câştigase mai mulţi bani decât oricând. Împreună cu Atanasia, şi-au permis apoi destule cheltuieli, inclusiv câteva excursii la Cusco, ba chiar şi o călătorie la Machu Picchu, iar el ajunsese mai celebru decât în toţi anii petrecuţi ca recitator. Peste tot în Peru! Poza lui apărea în ziare, oamenii îl recunoşteau pe stradă şi veneau să-i ceară autografe. Nicicând nu-şi imaginase că i s-ar putea întâmpla aşa ceva. Dar a fost un dezastru pentru că niciodată nu s-a simţit mulţumit făcând pe măscăriciul, ci mai degrabă nefericit, şi mereu a târât după el un sentiment de vinovăţie, că trădase poezia, arta, vocaţia lui de recitator.

Cel mai rău era că în timpul emisiunii *Cei trei glumeţi* îl

puneau şi să recite. Mai bine zis să-nceapă să recite sub un pretext oarecare, doar ca să le dea ocazia celorlalţi doi să-l facă să tacă, lovindu-l şi târându-l pe jos, spre amuzamentul nebun al celor care asistau în studio la înregistrare şi, din câte se părea, şi al miilor de oameni care urmăreau apoi emisiunea la televizor peste tot în Peru. Acelea erau clipele când Juan Peineta se simţea cel mai rău de fiecare dată: când trebuia să ia în derâdere divina poezie. „O să vină iar negrele rândunele”, poc, „taci odată, nătăfleaţă”, şi dă-i şi lovituri peste lovituri şi jos cu el şi râsete peste râsete. „Verde, cât îmi placi tu, verde, verde vânt”, şi paf şi poc, „iar l-a apucat pe ăsta cu ţicnelile lui”, poc, lovitură, jos cu el, şi dă-i la gioale şi râsete asurzitoare.

Îi arătaseră toate trucurile de bufoni şi el le învăţase fără probleme. Să dea cu palma-n podea atunci când îl loveau, pentru ca lovitura lor să pară mai puternică decât era de fapt, şi să cadă la pământ amortizându-şi căderea cu braţele şi cu picioarele. Să râdă cu gura până la urechi sau să suspine ca un copil, ba chiar şi să plângă de-adevăratelea dacă scenariul o cerea. Accepta totul şi făcea cât de bine putea, ca un profesionist adevărat. Dar niciodată nu s-a obişnuit cu momentele în care, episod de episod, el trebuia, sub orice pretext, să-nceapă să recite ca un orator un poem („În noaptea asta pot scrie cele mai triste versuri…”), iar colegii lui, sătui până peste cap, îi trăgeau un pumn în moacă şi-l puneau la podea. I se părea nedemn, avea senzaţia că era o crimă împotriva poeziei, că permitea să fie înjunghiat pe la spate direct în ce avea mai bun în el.

N-a reuşit să se împrietenească cu cei doi colegi din grupul *Cei trei glumeţi.* Nici ei nu l-au acceptat ca pe unul de-al lor, mereu îşi aminteau de Tiburcio, dispărutul, dându-i de înţeles că nu e şi nici nu va fi vreodată un comic la fel de valoros, un om la fel de bun şi un tovarăş adevărat

aşa cum le fusese Tiburcio. Dar Juan recunoştea uneori că probabil nici el nu-şi dăduse silinţa să le câştige prietenia celor doi. Adevărul e că-i dispreţuia pentru că erau inculţi şi şmecheraşi, pentru că habar n-aveau ce însemna arta şi n-aveau pic de respect pentru meseria lor. Eloy Cabra fusese clovn la circuri de provincie înainte să intre-n grupul *Cei trei glumeţi* şi trăia şi muncea ca să se-mbete şi să meargă la bordel, unde, se mândrea el, matroanele îi făceau reducere pentru că-l ştiau de la televizor. Celălalt „glumeţ", Julito Ceres, fusese chitarist de muzică creolă şi câştigase concursul de imitat de la América Televisión, făcându-se cu două mii de soles după ce-i imitase pe preşedintele republicii, pe Chabuca Granda şi pe doi actori de la Hollywood. Nu era chiar atât de tont şi de primitiv ca Eloy Cabra, dar, cu toate că avea mai multă şcoală decât acesta, se arăta şi mai dispreţuitor faţă de meseria lui Juan Peineta; recitatul i se părea o muncă nu de bărbaţi, ci de femeiuşti şi poponari şi îi dădea asta de-nţeles lui Juan tot timpul, prin pişcături pe care le strecura în scenariu când se înregistra emisiunea.

Juan Peineta nu s-a avut bine nici cu scenaristul. Era un domn pe nume Corrochano, dar la studio toţi îi spuneau El Maestro, poate pentru că purta mereu vestă şi cravată. Scria scenarii pentru mai multe emisiuni, sub diverse pseudonime, şi avea un birou pe care-l numea Sanctuarul, fiindcă nimeni n-avea voie să intre acolo fără permisiunea atotputernicului scenarist. Cum putea un asemenea domn, atât de cult şi îmbrăcat aşa de bine şi politicos şi abil vorbitor cu toată lumea, să scrie scenariile alea atât de vulgare şi ridicole, atât de impertinente, stupide şi josnice? Explicaţia era că asta-i plăcea publicului: ratingurile emisiunii băteau toate recordurile şi se aflau pe primul loc în sondaje încă de la primul episod.

De ce nu renunţase la rolul său de comic din *Cei trei glumeţi,* deşi ajunsese să nu se mai suporte fiindcă făcea

ce făcea? Din motive practice. Cu cele zece mii de soles din fiecare lună, care au ajuns să fie douăsprezece şi apoi paisprezece mii, el şi Atanasia au putut să-şi cumpere haine, să meargă la cinema şi la restaurante, ba chiar să strângă bani pentru o călătorie la Miami, visul cel mare al soţiei lui, aproape mai mare decât celălalt vis: de a avea un copil. Dar cel din urmă nu s-a realizat, medicii le-au spus că era imposibil. Atanasia suferea de o boală a aparatului reproducător care făcea ca ovulele să se dezintegreze imediat ce apăreau. În ciuda diagnosticului, ea s-a încăpăţânat să facă un tratament care a costat foarte mult, însă nu le-a folosit la nimic.

Juan ajunsese să plângă de ciudă şi de neputinţă după ce înregistra câte-un episod din *Cei trei glumeţi* care era în mod aparte umilitor pentru el. Şi niciodată n-a scăpat de nostalgia după vremurile bune când era recitator. Uneori se apuca să recite versuri pe care le ştia pe de rost – şi ştia foarte multe – în faţa oglinzii („Scrie-mi o scrisoare, părinte / Deja ştiu către cine”, de Campoamor), sau în faţa soţiei lui, în timp ce i se strângea inima gândindu-se cât de mult decăzuse ca artist când devenise din recitator măscărici.

Aflat într-o asemenea situaţie, trebuie să fi fost tare mulţumit de campania care, fără să ştie nici cum şi nici de ce, s-a pornit la un moment dat împotriva lui în *Última Hora,* o campanie care, după câteva luni de agitaţie, avea să ducă la sfârşitul carierei lui de paiaţă la televizor. Povestea acelei campanii era incredibilă. Cu toate că trecuse atâta timp de-atunci, încă-l mai mira. Însă, de când îi slăbise memoria, şi-o amintea tot mai greu şi uneori avea impresia că mintea lui răstălmăcea lucrurile.

„Un rău nu vine niciodată singur”, zice proverbul, şi Juan Peineta putea dovedi că-n cazul lui chiar aşa fusese. Atacurile din *Última Hora* au coincis cu durerile de cap ale Atanasiei. La început scăpa de ele luând medicamente,

dar, cum până la urmă pastilele nu-şi mai făceau efectul, au mers la spital. După ce au aşteptat vreo două ore, medicul care a consultat-o i-a spus că are o problemă cu vederea şi a trimis-o la un oculist. Acela a diagnosticat-o cu prezbitism şi i-a prescris nişte ochelari care o vreme i-au alungat durerile de cap.

Cum începuseră atacurile din *Última Hora*? Juan Peineta nu-şi amintea prea bine. Cineva i-a zis că în editorialul lui Rolando Garro, citit cu sfinţenie de toţi oamenii de radio şi televiziune, se spunea că emisiunea *Cei trei glumeţi* de la América Televisión decăzuse mult după moartea lui Tiburcio şi înlocuirea acestuia cu Juan Peineta, un recitator potrivit pentru teatre, dar care era un dezastru când voia să facă pe glumeţul, nefiind bun nici măcar să primească loviturile pe care cei doi colegi i le aplicau („pe bună dreptate”) imediat ce dădea semne c-ar vrea să-nceapă să recite.

El n-a văzut textul, şi nici pe celelalte în care ziaristul acela continua să-l critice, până într-o zi când Eloy Cabra i-a atras atenţia, la sfârşitul unei înregistrări: „Atacurile astea nu sunt bune nici pentru noi, riscă să ne scadă ratingul. Trebuie să le opreşti cumva”. Şi ce putea face el, Juan Peineta, pentru ca individul ăla să-l lase-n pace?

— Fă-i domnului Garro o vizită prietenească şi du-i un cadouaş frumos, îi şopti Eloy Cabra, făcându-i cu ochiul.

— Hai, termină, zise el destul de mirat. Aşa merg lucrurile?

— Aşa merg lucrurile cu ziariştii ăştia linge-blide, precizează Eloy Cabra. Cu cât mai repede, cu-atât mai bine. Garro ăsta e foarte influent şi ne poate îngropa ratingul. Iar aşa ceva nu putem accepta, nici noi, nici producătorul, nici postul. Ia aminte, colega.

Ameninţarea lui Eloy Cabra îl enervă atât de tare, încât, în loc să-i facă un cadou, aşa cum îl sfătuise colegul său de la *Cei trei glumeţi*, Juan Peineta îi scrise o scrisoare

directorului publicaţiei *Última Hora* în care se plângea că era victima unor „atacuri nedrepte şi nejustificate” venite din partea ziaristului care scria despre lumea spectacolului. Îi avertiza că, dacă acea campanie infamă nu înceta, o să-i dea în judecată.

Mai târziu avea să recunoască totuşi că fusese destul de imprudent, singur se aruncase pe-acele nisipuri mişcătoare care aveau să-i înghită cariera de comic. Pentru că, în loc să înceteze, începând de-atunci atacurile ziaristului s-au înmulţit, şi îi căzuse victimă nu doar în paginile din *Última Hora,* ci şi în emisiunea pe care acela o avea la Radio Colonial, unde frecvent spunea despre el că e „pseudoactorul” cel mai prost din toate televiziunile peruane şi că ruina – adică lăsa fără telespectatori – *Cei trei glumeţi,* cea mai populară emisiune de comedie, de când „infamul Juan Peineta l-a înlocuit pe genialul şi admirabilul Tiburcio Lanza”.

În acea perioadă s-a descoperit că Atanasia avea o tumoare cerebrală, adevărata cauză a deselor ei dureri de cap. De azi pe mâine, Atanasia a muţit. Deschidea gura, îşi mişca buzele – ochii plini de deznădejde – şi în loc de cuvinte scotea doar nişte sunete guturale. Doctorul care a consultat-o, un medic generalist, a trimis-o la un neurochirurg. Acesta i-a spus că totul indica prezenţa unei tumori cerebrale, dar trebuia verificat totuşi prin rezonanţă magnetică. Cum la policlinica fără plată pentru un asemenea consult trebuia să aştepţi săptămâni în şir, poate chiar luni, Juan a dus-o pe Atanasia la o clinică privată. Da, era o tumoare cerebrală, iar neurochirurgul a zis că trebuia operată. Dar mai întâi era nevoie de chimioterapie, pentru a reduce tumoarea. Juan îşi amintea de perioada de tratament cu chimioterapie ca de un coşmar nesfârşit. După fiecare şedinţă, Atanasia era atât de slăbită, încât abia se putea mişca. N-a mai putut vorbi niciodată şi după puţin timp n-a mai reuşit nici să se ridice

din pat. Neurochirurgul i-a spus că, la cât de slăbită era, nu putea s-o opereze şi că trebuiau să mai aştepte, ca să se întremeze cât de cât.

Asta era situaţia când Juan Peineta fu invitat din nou la o cafea în apropiere de sediul postului América Televisión cu domnul Ferrero, cu ghiulurile lui de aur şi cu ceasul fosforescent. Îl anunţă că trebuia neapărat să iasă din emisiune. I-o spuse cu brutalitatea caracteristică: ratingul se ducea de râpă, cei care plătiseră reclame se plângeau, iar sondajele erau categorice: Juan nu mai era în graţiile publicului şi ajunsese o piatră de moară de gâtul colegilor. Încercă să se apere spunând că totul se-ntâmpla ca urmare a campaniei duse împotriva lui de domnul Rolando Garro, însă domnul Ferrero era foarte ocupat, nu putea pierde timp cu vorbărie goală; chiar azi putea să treacă pe la contabilitate ca să-i facă lichidarea. Apoi, ca să-l încurajeze, îi spuse că postul avea să-i dea un salariu în plus, drept bonus excepţional.

După şase luni Atanasia a murit, fără să fi fost operată, iar Juan Peineta n-a mai găsit de lucru nici ca recitator şi nici ca măscărici. Niciodată n-a mai reuşit să se angajeze undeva şi a avut parte doar de spectacole mărunte unde era plătit din bani de buzunar. Începuse să le spună puţinilor prieteni care-i mai rămăseseră – avea să-i piardă unul câte unul pe măsură ce-şi pierdea şi memoria, mai puţin pe doi dintre ei: El Ruletero şi Crecilda – că toate nenorocirile din viaţa lui se datorau unui ticălos pe nume Rolando Garro, ziaristul ăla pe care nici măcar nu-l văzuse vreodată la faţă.

De-atunci, a-nceput să se răzbune. Adică să-i facă viaţa grea celui care-i pricinuise toate problemele. Treaba asta-l stăpânea ca un fel de viciu de necontrolat. Îi urmărea toate emisiunile de la radio şi televiziune şi îi citea toate articolele ca să-l poată critica în cunoştinţă de cauză. Trimitea scrisori – semnate cu numele lui – la patronii şi

directorii posturilor de televiziune, ai canalelor de radio, ai revistelor şi ziarelor, acuzându-l de toate, de la gafe până la calomniile şi infamiile pe care le divulga, şi de alte mii şi mii de răutăţi adevărate sau imaginate de el, ajungând uneori chiar să-l amenințe că-l va da în judecată, ceea ce în situaţia lui îi era imposibil să facă. Aveau oare scrisorile alea vreun efect negativ asupra vieţii profesionale a lui Rolando Garro? Probabil că nu, judecând după popularitatea tot mai mare pe care o dobândea, demascând, bârfind şi trădând, în rândul acelui public mediocru căruia i se adresau în primul rând articolele şi emisiunile sale. O dată, Juan Peineta a ajuns chiar să manifesteze singur-singurel cu o pancartă în faţa sediului América Televisión, acuzându-l pe Garro de moartea soţiei şi că-l lăsase fără slujbă. Paznicii postului de televiziune l-au alungat fără milă. În lumea spectacolului, unde nimeni nu-şi mai amintea de vremurile lui bune, Juan Peineta a-nceput să fie cunoscut drept „ţicnitul cu scrisorile, adversarul fidel al lui Rolando Garro”.

XI

Scandalul

Ca în fiecare zi de luni până vineri, Chabela auzi prima deşteptătorul. Căscând, se ridică şi se duse să se spele pe dinţi şi pe faţă, apoi se duse în dormitorul fetelor, ca să le trezească şi să le pregătească pentru şcoală. Amândouă stătuseră până târziu ca să-şi facă lecţiile, aşa că trezitul lor îi luă mai mult ca de obicei. Când coborî cu ele la parter, bucătăreasa şi Nicasia, servitoarea, pregătiseră deja micul dejun. Imediat apăru şi Luciano, îmbăiat, proaspăt ras, la costum şi cu pantofii lustruiţi, gata să plece la birou. Dar mai întâi ieşi cu cele două fetiţe să aştepte autobuzul colegiului Franklin Delano Roosevelt care oprea în faţa vilei din La Rinconada, înconjurată de o grădină plină de arbori înalţi – ficus de India, sequoia din America de Nord şi chiar şi câţiva arbori de piper –, printre care deja scânteia gresia piscinei. Chabela, încă în halat, urmări din sufragerie urcarea fetelor în autobuz; la şapte şi jumătate, punctual ca întotdeauna, şoferul frână în faţa porţii mari. Luciano se întoarse în casă să-şi ia geanta şi să-i spună la revedere soţiei lui. Ca de obicei, arăta impecabil ca un valet.

— N-ai vrea să mergem la un film după-amiază? îl întrebă Chabela în timp ce el o săruta pe faţă. N-am mai văzut un film la cinema de secole, Luciano. Să le vezi la televizor e altceva. Hai să mergem la Larcomar, e aşa de drăguţ acolo.

— Până la urmă tot am să aranjez un cinema în miniatură, acolo, în capătul grădinii, zise Luciano. Ca s-avem propriul nostru cinematograf şi să ne uităm la filme aici, acasă.

— Mi-ai promis de-atâta timp, încât nu mai cred, zise

Chabela căscând.

— Îţi jur că-n vara asta îl construiesc, îi spuse soţul ei, îndreptându-se spre ieşire. Am să-ncerc să plec mai devreme de la birou azi, dar nu-ţi promit. Caută un film bun, pentru orice eventualitate. Oricum, te sun. Te sărut, iubire.

Îl văzu scoţând maşina din garaj, făcându-i cu mâna, şi ea îi răspunse la salut de după perdea. Era o zi cenuşie şi umedă, cu cerul acoperit de nori plumburii, atât de ameninţător, încât părea să prevestească o nenorocire. Chabela se gândi cu tristeţe că mai erau încă multe luni până să vină vara. I se făcu dor de căsuţa ei de vacanţă din La Quipa, de mare, de plimbările lungi pe plajă. Nu dormise bine peste noapte şi se simţea destul de obosită. Oare să facă o baie în piscina cu apă călduţă? Nu, o să mai stea puţin în pat. Urcă în dormitor, îşi dădu jos halatul şi se cuibări în aşternut. Draperiile rămăseseră trase şi în toată casa era o penumbră plăcută şi o linişte adâncă. La zece avea cursurile de pilates şi de yoga la sala de fitness, aşa că nu-i rămânea prea mult timp; închise ochii ca să mai moţăie puţin.

Cu două zile în urmă, ea şi Marisa luaseră prânzul împreună şi, la întoarcerea de la El Central, din Miraflores, după ce mâncaseră delicios, se încuiaseră în dormitorul Marisei, în apartamentul ei din San Isidro, şi făcuseră dragoste. „La fel de delicios”, se gândi. În aceeaşi noapte, ea se culcase şi cu Luciano. „Da’ ştiu că faci nişte excese, Chabelita”, îşi zise surâzând, pe jumătate adormită. Adevărul e că avea o viaţă destul de frumoasă; iar noua sa relaţie cu prietena ei cea mai bună nu complica deloc lucrurile. Dacă n-ar fi fost terorismul şi răpirile, s-ar fi trăit excelent la Lima. Ea şi Marisa continuau să se vadă, ca înainte, doar că acum împărtăşeau acest mic secret: se bucurau una de cealaltă. Păcat că Marisa era atât de îngrijorată de depresiile lui Quique, ce l-o fi preocupând

atât de tare încât pare să moară cu zile, fără să poată să deschidă gura şi să-i povestească soţiei lui ce i se-ntâmplă? Marisa îl târâse la doctorul Saldana, de la clinica San Felipe, dar acesta, după ce l-a consultat, i-a spus că e sănătos tun şi i-a prescris doar nişte pastile ca să doarmă mai bine. Nu cumva o fi având Quique vreo amantă? Imposibil, oricine, dar nu el; după cum zicea Marisa: „soţul meu s-a născut sfânt, aşa că n-are niciun merit că mi-e fidel". „Şi Luciano la fel", gândi Chabela. „Amândoi o s-ajungă direct în rai."

Adormi, iar când se trezi era deja nouă şi-un sfert dimineaţa. Avea timp exact cât s-ajungă la sala de fitness, să prindă cursurile de pilates şi de yoga. Tocmai îşi punea treningul şi tenişii când Nicasia, servitoarea, veni şi îi zise că doamna Ketty aştepta la telefon, ceva urgent. „Pisăloaga aia", gândi Chabela. Dar treaba cu „ceva urgent" îi stârni curiozitatea şi, în loc să refuze convorbirea, ridică receptorul.

— Bună, dragă Ketty, zise buimacă. Ce e? Te-anunţ că sunt supergrăbită, nu vreau să pierd cursurile de pilates şi de yoga.

— Ai văzut *Destapes,* Chabelita? zise Ketty cu vocea ei mormăită.

— *Destapes*? întrebă Chabela. Ce-i asta?

— O revistă, spuse Ketty pârând brusc mai puţin entuziastă. N-o să-ţi vină să crezi, Chabelita. Trimite pe cineva să ţi-o cumpere imediat. O să leşini, îţi jur.

— Nu mai face atâta pe misterioasa, Ketty, zise Chabela, deja puţin alarmată. Ce se-ntâmplă? Ce-i în revista aia?

— Mi-e ruşine să-ţi spun, Chabela. E vorba de Enrique. Da, de Quique. N-o să-ţi vină să crezi, jur! Ştiu că eşti foarte bună prietenă cu soţia lui. Doamne, cum s-o fi simţind biata Marisa? Ce ruşine, Chabela! Niciodată nu m-a luat cu ameţeală ca acum, când am văzut revista, crede-mă. O mizerie de nedescris, ai să vezi!

— Vrei să-mi spui odată ce naiba ai văzut acolo? o întrerupse Chabela furioasă. N-o mai da cotită, Ketty, te rog.

— Nu pot să-ţi spun, trebuie să vezi cu ochii tăi. Şi nu mai vorbi prostii, te rog, că-mi bubuie urechile, se plânse Ketty. Mi-e ruşine, mi-e groază. E înspăimântător, Chabela. În toată Lima nu se mai vorbeşte despre altceva. M-au sunat deja două prietene, amândouă stupefiate. Cumpăr-o imediat. *Destapes*, da, aşa se numeşte. Nici eu n-am ştiut pân-acum că există.

Îi închise telefonul şi Chabela rămase cu receptorul în mână. Neliniştită, formă pe telefonul mobil numărul Marisei, dar nu sună. Mai bine să vadă întâi despre ce-i vorba. Îl sună prin staţie pe şofer şi-i spuse să meargă să cumpere o revistă care se numea *Destapes.* Acum era pregătită să meargă la sală, dar, cum şoferul întârzia, se hotărî să renunţe la cursuri şi, luându-şi inima-n dinţi, o sună totuşi pe Marisa. Suna ocupat. Formă încă de zece ori şi de fiecare dată era ocupat. În cele din urmă veni şi şoferul cu revista în mână şi cu o expresie surprinsă şi zeflemitoare, pe care nu încerca s-o ascundă. Pe copertă era o fotografie mare în care Chabela recunoscu imediat chipul lui Quique. Dumnezeule! Imposibil! Quique, evident că el era, gol, gol puşcă. Şi făcând ceva ce nu-i venea să-şi creadă ochilor. Îi ardea faţa şi mâinile îi tremurau.

Atunci sună telefonul. Chabela se uită în continuare la copertă ca-n transă, fără să reuşească să citească textul care însoţea fotografia. Nicasia intră în cameră şi îi spuse că o caută la telefon doamna Marisa. Prietena ei aproape că nu putea vorbi.

— Ai văzut, Chabela? o auzi bâiguind.

Un suspin îi tăie vocea.

— Linişteşte-te, dragostea mea, o consolă, abia îngăimând şi ea cuvintele. Vrei să vin la tine? Trebuie să pleci de-acasă, o să te înnebunească ziariştii. Vin imediat

la tine. Bine?

— Da, da, te rog, vino cât de repede poţi, zise suspinând Marisa. Nu pot să cred, Chabela. Trebuie să plec de-aici, da. O iau razna cu toate telefoanele astea.

— Pornesc spre tine chiar acum. Nu mai răspunde la telefon şi nu deschide nimănui. Probabil că nemernicii de ziarişti sunt deja în faţa blocului.

Închise şi, deşi ar fi vrut să facă un duş scurt, nu reuşi să se mişte. Buimacă, ameţită, dădea paginile revistei şi nu-şi putea crede ochilor, nu accepta, nu se putea convinge că vede ceea ce vedea. Or fi fotografii trucate? Da, cu siguranţă. De-aia era atât de supărat bietul Quique în ultimul timp. Bietul? Ticălosul, dacă fotografiile erau reale. Ce scandal, ce bârfe o aşteptau pe săraca Marisa. Trebuia s-o scoată din casă cât mai repede. Aruncă pe jos *Destapes,* fugi la baie, făcu un duş în viteză, se-mbrăcă repede cu ce-i pică-n mână, îşi făcu un turban dintr-un prosop, sări în maşină şi demară în trombă spre casa Marisei. Îi luă mai bine de jumătate de oră ca s-ajungă în San Isidro, din cauza traficului intens de pe bulevardele Javier Prado şi Zanjón. Săraca Marisa. Incredibil. Doamne, Dumnezeule! Şi bietul Quique, desigur. Precis că asta-l făcuse să fie în halul ăla de zile-ntregi. Sau, dacă nu, ca să vezi ce mizerabil, ce nenorocit se ascundea în spatele comportamentului lui de îngeraş! Chiar aşa. S-o facă de ruşine în asemenea hal pe săraca Marisa!

Când ajunse în faţa blocului în care locuiau Marisa şi Enrique, pe lângă Clubul de Golf, văzu un grup de ziarişti stând buluc la intrare, cu aparate foto şi camere de filmat. Erau deja pe poziţii, bineînţeles. Nu opri, merse mai departe şi parcă maşina după colţ. Se întoarse pe jos, îi rugă pe ziarişti s-o lase să treacă, şi unul dintre ei o întrebă: „Mergeţi la apartamentul familiei Cárdenas, doamnă?” Ea, fără să se oprească, dădu din cap că nu. Portarul, care nu lăsa lumea să treacă, o recunoscu

imediat şi-i făcu loc. Liftul era gol, aşa că urcă singură până la apartamentul Marisei. Îi deschise Quintanilla, cu o expresie de doliu, şi, fără să spună un cuvânt, arătă spre dormitor.

Chabela intră şi o văzu pe Marisa în picioare, lângă fereastră, uitându-se în stradă. Când o simţi apropiindu-se, se-ntoarse şi se duse spre ea, lividă. I se aruncă în braţe plângând. Chabela simţi cum tot trupul Marisei se scutura de plâns, încât nici nu putea să vorbească. „Calmează-te, dragostea mea”, îi şopti ea la ureche. „O să te-ajut, stau cu tine.” „Trebuie să fii puternică, Marisita.” „Spune-mi ce s-a întâmplat, cum s-a întâmplat una ca asta?”

Încetul cu încetul, Marisa se linişti. Luând-o de mână, Chabela o duse până la canapea, o puse să se-aşeze lângă sculptura lui Berrocal şi apoi se aşeză lângă ea. Prietena ei era încă în halat, cu părul vâlvoi, şi probabil că plânsese încontinuu de ceva timp, pentru că avea ochii umflaţi şi buzele vinete, de parcă şi le-ar fi tot muşcat.

— Cum s-a întâmplat? Ai vorbit cu Quique? o întrebă Chabela, aranjându-i părul blond, apropiindu-şi faţa de faţa ei şi sărutându-i obrajii, ţinându-i mâinile albe între palmele ei şi frecându-i-le, fiindcă erau îngheţate.

— Nu ştiu nimic, Chabela, o auzi murmurând.

Niciodată n-o mai văzuse atât de palidă. Ochii ei albaştri păreau apoşi.

— N-am dat de el, ori nu e la birou, ori nu vrea să vorbească. E groaznic. Ai văzut pozele? Încă nu-mi vine să cred că toate astea sunt adevărate, Chabela. Nu ştiu ce să fac, vreau să-mi explice. Cum se poate aşa ceva, mi-e o ruşine de mor, niciodată nu m-am simţit atât de nenorocită, de înşelată, Doamne, ce grozăvie! M-au sunat părinţii mei, fraţii mei, îngroziţi cu toţii. Ce să le spun?

— Fotografiile pot fi trucate, acum totul se poate truca, încercă Chabela s-o liniştească.

Mai mult mormăind decât vorbind, ca şi cum n-ar fi

auzit-o, Marisa i-a povestit că soţul ei se trezise devreme, ca de obicei, mâncaseră împreună micul dejun şi pe urmă plecase la birou înainte de ora opt. Chiar atunci Marisa a primit primul telefon. Verişoara ei, Alicia, îşi ducea băieţelul la şcoală, la colegiul San Agustín, şi rămăsese mască atunci când un vânzător de ziare ambulant i-a vârât în maşină, la semafor, mizeria aceea de revistă. Bineînţeles c-a cumpărat-o, văzând că pe copertă era Quique. Şi încă gol puşcă. Aşa cum auzi, gol puşcă! Şi verişoara ei credea că era un *fake,* că trucaseră fotografiile, era imposibil ca Quique să fi făcut lucrurile alea. Marisa a trimis după revistă şi încă nu putea crede ce vedea în paginile alea scârboase. Toată revista era dedicată orgiei din Chosica! A avut crampe, apoi a vomitat. Şi telefonul nu s-a mai oprit din sunat, toate bârfitoarele nenorocite din Lima păreau să fie la curent cu ce se-ntâmplase. Apoi au început să sune de la radio, de la redacţiile ziarelor, de la televiziune. O revistă despre care Marisa nici măcar nu ştiuse până atunci că există. Da, era un fals, nu-i aşa? Pentru că, repeta ea întruna de parc-ar fi vrut să se convingă pe sine însăşi, era imposibil ca Quique să fi făcut aşa ceva. Cel mai rău era că încă nu reuşise să dea de el. Sau plecase de la birou, sau nu voia să răspundă; secretara lui se contrazicea, ba zicea că ieşise de urgenţă, ba că încă nu ajunsese la birou. Era clar că nemernicii de ziarişti îl căutau şi el se ascunsese undeva ca să scape de toţi. Dar de ce n-o suna ca s-o liniştească, să-i dea o explicaţie, să-i spună că era vorba de o minciună şi că în curând aveau să apară dezminţirile şi totul se va limpezi?

— Calmează-te, Marisa, zise Chabela prinzând-o de umeri. Trebuie să pleci de-aici. Dacă nu, o să te scoată din minţi. Îmbracă-te, am să-i spun şoferului lui Luciano să vină după noi şi să ne-aştepte la ieşirea din garaj, aşa încât ziariştii să nu te vadă ieşind, ca să nu se ţină după noi. Mergem la mine acasă, acolo o să poţi să stai calmă, o să

discutăm în linişte şi-o să-l căutăm pe Quique. Sunt sigură că mizeria asta de revistă a trucat pozele, e un *fake,* el o să-ţi explice totul. Acum, cel mai important e să dispari de-aici. Bine, dragostea mea?

Marisa dădu din cap că da şi o îmbrăţişă. Se sărutară abia atingându-şi buzele. „Da, da, hai să facem aşa, Chabelita, nici nu ştii ce bucuroasă sunt că eşti aici, simţeam că înnebunesc înainte să vii tu."

Chabela o sărută pe faţă şi o ajută să se ridice. „Ia-ţi o geantă şi pune în ea câteva chestii indispensabile, Marisa. Cel mai bine e să rămâi la mine până când trece furtuna. O să-l sunăm de la mine pe Quique. Cât te pregăteşti tu, eu îi dau telefon lui Luciano."

Marisa intră la baie şi Chabela îl sună pe Luciano la birou. Din tonul lui, îşi dădu seama imediat că era la curent cu ce se-ntâmplase. Totuşi, îl întrebă:

— Ai văzut *Destapes*?

— Nu cred să fie cineva în ţara asta care să nu fi văzut gazeta aia ordinară, spuse Luciano pe un ton acru. Încerc să dau de Quique şi nu reuşesc.

— Nici Marisa nu dă de el, îi zise Chabela. Dar cel mai important e s-o scoatem acum pe Marisa de-aici, Luciano. Da, sunt acasă la ea, stau cu ea. După cum îţi poţi imagina, e o hoardă de ziarişti în faţa blocului. Trimite-l pe şoferul tău, să se ducă la garaj, o să-i deschid eu poarta. Îl aşteptăm. Ne vedem acasă. Poţi să vii să vorbeşti cu ea?

— Da, da, vin la prânz şi vorbesc cu ea, zise Luciano. Dar acum e musai să-l găsim pe Quique. Îl trimit imediat pe şofer. Dacă Marisa reuşeşte să dea de Quique, să-i spună să mă sune pe loc. Şi să nu dea nicio declaraţie, nimănui, până când nu vorbeşte cu mine.

Au făcut aşa cum plănuise Chabela. Şoferul lui Luciano a intrat în garaj, ele s-au urcat în maşină şi Marisa s-a culcat pe bancheta din spate ca să nu fie văzută de ziarişti. Maşina a trecut prin faţa lor şi ei au crezut că erau doar

şoferul şi Chabela. Niciunul nu i-a urmărit. După o jumătate de oră erau deja în La Rinconada şi Chabela o ajuta pe prietena ei să se instaleze în camera de oaspeţi, într-o aripă complet separată de restul casei. Apoi a chemat-o în salon şi i-a cerut bucătăresei să le facă un ceai de muşeţel. Se aşează lângă ea şi-i şterse lacrimile cu o batistă.

— De-asta nici nu mai mânca, nici nu mai dormea, asta-l distrugea de mai bine de două săptămâni, îi zise Marisa, după ce luă câteva înghiţituri de ceai. Mi-a spus că nişte şantajişti l-au ameninţat la telefon. Dar acum sunt sigură că de asta era vorba, de fotografiile din revistă.

— Fotografiile astea sunt trucate, Marisa, zise Chabela luându-i mâinile şi sărutându-i-le. Nici nu ştii cât de rău îmi pare că trebuie să treci prin toate astea, scumpa mea. O să apară Quique şi o să-ţi explice totul, o să vezi.

— Crezi că nu m-am gândit că ar putea fi trucate? spuse Marisa strângându-i palmele. Dar te-ai uitat bine la ele, Chabela? Dă Doamne să fie falsificate! Mă cam îndoiesc, însă, chiar dac-ar fi, scandalul s-a pornit şi nimeni nu-l mai poate opri, nimic nu-l mai poate întoarce. Îţi dai seama cum o să fie viaţa mea de-acum încolo? Iar soacra mea o să moară, îţi jur. La cât e ea de îngustă la minte şi de tradiţionalistă, n-o să suporte aşa ceva.

De parc-ar fi vrut să confirme spusele lor, Nicasia intră şi le zise că la radio şi la televizor discutau despre fotografiile din *Destapes.*

— Nu ne interesează, i-o tăie Chabela. Opreşte radioul şi televizorul şi nu ne da pe niciuna la telefon, doar dacă sună Luciano sau Enrique.

După câteva minute sună Luciano.

— Tocmai am vorbit cu Quique, îi zise el soţiei. E la mama lui. I-au dus revista şi bietei femei, îţi dai seama ce nenorociţi. A trebuit să cheme doctorul. Quique stă cu ea, nu poate pleca până când n-o să se simtă mai bine. Spune-i

Marisei nici să nu-i treacă prin cap să meargă la soacra ei. Ziariştii stau şi-acolo buluc. O să mă duc eu, când pot. Linişteşte-o pe Marisa, spune-i că Quique, imediat ce mama lui o să se simtă ceva mai bine, o să vină şi-o să-i explice totul.

Chabela şi Marisa şi-au petrecut restul dimineţii stând de vorbă. Nu exista alt subiect, desigur, în afară de fotografiile alea scârboase. „Soacra mea o să moară", repeta Marisa. „Ţi-a spus Luciano cine le-a dat la revistă? Oamenii din Lima sunt cei mai răi din câţi există pe lume, Chabela. Nu cred că biata de ea o să reziste la tot scandalul ăsta. E virtutea întruchipată, cred că sărmana bătrânică a avut parte de un şoc teribil când a văzut pozele. Nu ţi s-a părut ireal să-l vezi pe Quique acolo, gol, printre târfe, făcând toate prostiile alea?"

— S-ar putea să nu fie el, iubito, s-ar putea ca fotografiile să fie trucate ca să-i poată face rău. Calmează-te, te rog.

— Sunt calmă, Chabela. Dar tu nu-ţi dai seama că de-acum încolo totul o să fie altfel, viaţa mea, familia mea? Cum poate o familie să treacă peste aşa ceva?

— Nu te gândi la asta acum, Marisa. Aşteaptă să vorbeşti cu Quique. Sunt convinsă că-i o înscenare ca să-i facă rău. Vreun invidios, unul dintre duşmanii pe care în ţara asta ţi-i faci pentru simplul fapt că-ţi merg bine afacerile.

La prânz, Marisa nu se atinse de mâncare. Au dat drumul la televizor ca să se uite la ştiri, dar, cum prima imagine de pe ecran a fost coperta revistei *Destapes* şi-apoi o prezentatoare care mai că nu striga: „Scandal în lumea bună!", l-au închis imediat. Pe la patru după-amiaza a sosit Luciano. O îmbrăţişă şi o sărută pe Marisa şi le citi un comunicat care, zicea el, fusese dat presei în numele lui Quique. Inginerul Enrique Cárdenas Sommerville susţine că e victima unei publicaţii specializate în subiecte de

scandal, care în ultimul ei număr publică fotografii trucate, cu intenţia de a distruge onoarea omului de afaceri. Această intenţie scandaloasă va avea răspunsul pe care-l merită şi va fi sancţionată conform legislaţiei în vigoare. Avocaţii au depus deja o plângere la judecătorie, cerând închiderea imediată a gazetei calomniatoare şi sancţiuni cu ajutorul poliţiei, precum şi măsuri suplimentare pentru ca Rolando Garro, directorul publicaţiei *Destapes,* jurnalista Julieta Leguizamón, coautoare a articolului defăimător, şi fotograful cu pricina să nu poată părăsi ţara şi astfel să scape de pedeapsa pe care o merită pentru tentativă de şantaj, calomnie, fals în documente, ofensă adusă demnităţii şi vieţii private. Acţiunea juridică a fost deja iniţiată şi inginerul Enrique Cárdenas Sommerville urma să susţină în curând o conferinţă de presă cu privire la această laşă şi murdară încercare a presei de scandal de a le aduce prejudicii lui şi familiei sale.

Chabela o privi pe Marisa. Ascultase comunicatul citit de Luciano albă ca hârtia, cu privirea în jos şi încremenită pe scaun. Nici la sfârşit n-a făcut vreun comentariu. Luciano împături textul pe care-l citise, se apropie de Marisa, o îmbrăţişă din nou şi o sărută pe frunte.

— Toate astea s-au pus în mişcare, Marisita, îi zise. Poate că e prea târziu ca revista să fie retrasă de la chioşcuri. Dar te asigur că nemernicul care a făcut asta o să plătească scump.

— Unde-i Quique? întrebă Marisa.

— A trecut pe la birou ca să rezolve nişte treburi urgente. Mi-a zis să-l aştepţi aici. O să vină repede. E mai bine ca tu şi Quique să rămâneţi la noi câteva zile, până se mai liniştesc apele. Trebuie să fii tare, Marisa. Scandalurile par cumplite atunci când izbucnesc, dar trec repede şi după puţin timp nimeni nu-şi mai aminteşte de ele.

Chabela se gândi că soţul ei nu credea nimic din ce

spunea. Luciano era atât de corect, încât nici măcar nu era în stare să mintă cât de cât credibil.

XII

Cantina socială

Juan Peineta îşi începu dimineaţa, aproape ca-n fiecare zi, scriind cu creionul şi cu mâna lui tremurătoare o scrisoare împotriva lui Rolando Garro. O trimise cotidianului *EI Comercio.* Scrisoarea era un protest pentru că liderul presei naţionale nu-i publicase cele trei mesaje anterioare „împotriva acestui nemernic, duşman al artelor şi al spectacolelor de calitate care este domnul Rolando Garro", care continua „să-şi vadă de-ale lui în gazetele şi emisiunile calomnioase, împroşcând cu noroi şi atentând la tot ceea ce este decent, creativ şi plin de talent în mediul artistic naţional, el fiind doar un abces mizerabil al acestui mediu". O semnă, o puse într-un plic pe care lipi un timbru şi o băgă în buzunar ca să-i dea drumul în prima cutie poştală din drumul lui. Ce bine-ar fi să nu uite, pentru că uneori uita şi scrisorile zăceau în buzunarul lui zile-n şir fără ca el să-şi amintească să le expedieze.

Mergea de trei, patru ori pe săptămână la cantina socială pe care carmelitele desculţe o deschiseseră la mănăstirea lor, Nuestra Señora del Carmen, în zona Junin, Carmen Alto. Mâncarea nu era cine ştie ce, dar avea avantajul de a fi gratis. Se stătea mult la rând, printre cohorte de săraci; cel mai bine era s-ajungi devreme, pentru că numărul celor care intrau într-o serie era limitat la cincizeci de persoane, aşa că mulţi rămâneau pe dinafară. De aceea Juan pleca din vreme de la hotelul Mogollón. Nu era departe de-acolo până în Barrios Altos; străbătea tot bulevardul Abancay şi, înconjurând Plaza de la Inquisición şi El Congreso de la República, intra în zona Junín până aproape de Cinci Colţuri. Însă pentru el era oricum mult de mers, căci păşea încet din pricina varicelor

şi a numeroaselor pierderi de concentrare. Îi lua aproape o oră şi mai făcea şi cel puţin două pauze pe drum.

Serafín nu-l însoţea niciodată la cantină. Ieşea împreună cu el din hotelul Mogollón, dar, când vedea că Juan o lua spre Barrios Altos, motanul dispărea. De ce oare nu-i plăcea deloc zona aia atât de săracă din centrul Limei? Poate fiindcă prietenul lui Juan Peineta, cu inteligenţa aceea specifică pisicilor, ajunsese la concluzia că era un cartier periculos, unde putea fi prins, făcut tocăniţă sau „păstramă de pisică" şi savurat de consumatorii de pisici din cartier, care nu erau puţini. Să mănânci un animal atât de apropiat, atât de domestic, lui Juan Peineta i se părea o formă de canibalism, aproape ca şi cum ai mânca un om.

Ajunse devreme la mănăstirea Desculţelor, dar chiar şi-aşa era deja o coadă destul de lungă de amărâţi, cerşetori şi vagabonzi, oameni fără un loc de muncă, bătrânei şi bătrânele care păreau să fi ajuns chiar atunci în Lima venind din sate pierdute-n munţi. Imediat îi recunoşteai, căci obişnuiau să se uite năuci în jur, de parcă şi-ar fi pierdut direcţia şi n-aveau s-o mai regăsească niciodată. După ce stătu la coadă o jumătate de oră, uşile cantinei sociale se deschiseră şi Juan văzu cum începeau să intre cei din prima serie. De la intrare, văzu trecând printre mese silueta amorfă şi umflată a prietenei lui, Crecilda. O salută făcându-i cu mâna, dar ea nu-l văzu. O cunoştea de mulţi ani, încă de când ea avea o şcoală de dansuri latino în cartierul Magdalena Vieja. Dar se împrieteniseră cu adevărat numai aici, la cantina socială, unde surorile carmelite dădeau de mâncare pe gratis încă din vremuri imemoriale.

Meniul era mai mereu acelaşi, servit în farfurii de tablă vechi şi îndoite: supă cu tăiţei, orez cu legume şi, la desert, compot de mere sau limonadă. Farfuriile se aflau deja pe masă când intrau; mâncarea le-o puneau cu polonicul câteva angajate purtând şorţ şi batic, dar, după ce

terminau de mâncat, ei trebuiau să ducă vasele într-un spălător unde erau spălate de aceleaşi fete care le turnaseră mâncarea din oale. Totul era dirijat de Crecilda, cu mână blândă, dar energică, de aceea nu stătea nicio clipă locului, se mişca iute dintr-o parte într-alta, în ciuda trupului ei obez, cu sâni enormi, picioare groase şi şolduri săltăreţe. De data asta ea a fost cea care l-a găsit, aşezat lângă un cuplu din Ayacucho care vorbea în dialect quechua. Îl salută şi îi zise să nu plece după ce mănâncă, să rămână cu ea la un ceai, să mai schimbe o vorbă.

Juan Peineta ajunsese s-o respecte pe Crecilda – şi bănuia că şi ea pe el – mai ales după ce aflase că fusese ani buni activă în lumea spectacolului şi că, asemenea lui, cariera ei de dansatoare luase sfârşit din cauza acelui drac împieliţat care era Rolando Garro. Îi era milă de Crecilda pentru că şi ea, la fel ca el, era singură pe lume. Avusese un copil, însă îl abandonase de mulţi ani şi nu mai ştia nimic de el. Se părea că băiatul se dusese să-şi vadă de viaţa lui în selvă, iar asta o îngrijora pe Crecilda, se gândea că poate era implicat în afaceri necurate, poate contrabandă sau, şi mai rău, trafic de droguri. Pe de altă parte, îi era milă şi văzând ce deformată îi rămăsese faţa după operaţia estetică. Chiar ea îi spusese povestea, care într-adevăr era foarte tristă. O amică îşi făcuse o operaţie estetică la un chirurg vestit, Pichín Rebolledo, şi operaţia o întinerise mult. Crecilda s-a hotărât s-o imite. A luat un împrumut de la bancă cu care a plătit un avans, aşa cum cerea chirurgul. Şi uită-te ce mi-a făcut! Faţa îi era atât de umflată şi de deformată, încât abia putea să-nchidă ochii şi aproape că nu mai avea gene. Întreg chipul ei, până unde-ncepea gâtul, îşi pierduse culoarea şi căpătase o nuanţă de ceară, ca la un tuberculos sau ca la un mort. „Chirurgul ăla şi Rolando Garro mi-au făcut viaţa un iad”, obişnuia să spună, apoi adăuga o picanterie: „Şi cu niciunul nu mi-am pus-o”. Nu era o acritură, nicio ranchiunoasă, dimpotrivă,

îşi păstrase buna dispoziţie şi-şi vedea de necazurile ei fără să-şi piardă umorul cam grosolan şi vulgar. Asta era unul dintre lucrurile care lui Juan Peineta îi plăceau mult la ea: ştia să vadă jumătatea plină a paharului şi să treacă peste necazuri râzând în hohote.

După prima serie, Crecilda îl luă pe Juan şi-l duse cu ea în mica încăpere de unde supraveghea tot ce se petrecea în sala de mese. Se aşezară să bea câte-o ceaşcă de ceai, pe care ea îl făcuse deja, şi-n timp ce vorbeau Crecilda mai arunca o privire în sala cea mare a cantinei ca să se-asigure că totul mergea ca pe roate şi că n-o căuta nimeni.

— Şi ce s-ar întâmpla dacă măicuţele ar descoperi că ai fost o dansatoare de music-hall care şi-a trăit viaţa în lumea spectacolului, Crecilda?

— Nu s-ar întâmpla nimic. Călugăriţele sunt nişte femei extraordinare, răspunse ea. Ştiu că toate astea sunt uitate şi îngropate. Acum îmi port bătrâneţea ca o sfântă. Mă duc la slujbă şi mă spovedesc în fiecare duminică. Nu vezi cum sunt îmbrăcată? Nu par şi eu o călugăriţă?

Chiar părea. Purta o tunică de pânză care-i acoperea trupul de la umeri până la picioarele încălţate cu şlapi.

— Ar trebui să mai fie şi carne în meniu, Crecilda, zise Juan savurând ceaiul dulce. Ştiu pe de rost tocana aia de legume. Şi ţine cont că memoria mea e paradită rău, în fiecare zi mi se mai şterge câte ceva din minte.

— Habar n-ai tu, e o minune că încă putem oferi masa asta, Juanito, zise ea ridicând din umeri. Un adevărat miracol. Donaţiile sunt tot mai rare. Şi cu povestea asta cu criza, chiar şi măicuţele sunt moarte de foame, la cât de puţin mănâncă acum. Cantina asta se poate închide în orice clipă, şi n-ar fi de mirare.

— Şi tu ce-ai face atunci, Crecilda?

— Ar trebui să m-apuc de cerşit, Juanito. Că un alt loc de muncă nu cred c-o să mai găsesc. S-au dus vremurile când puteam să-mi fac de cap.

— Păi o variantă ar fi să te măriţi cu mine şi să vii să locuieşti la hotelul Mogollón.

— Cred că aleg cerşitul, decât să mă mărit cu tine, zise Crecilda râzând şi dând din mână cum că nici gând. Tu crezi c-am încăpea toţi trei în chichineaţa aia?

— Trei? zise Juan surprins.

— Cu motanul tău, îi aminti ea. Nu-mi spune că ai uitat şi de el. Îi zici Serafín, nu?

— Da, Serafín. Ştii de ce cred că nu mă-nsoţeşte când vin aici? Se teme ca nu cumva vagabonzii din cartier să-l prindă şi să-l facă păstramă.

— Se zice că dacă ştii cum s-o faci ca lumea e delicioasă, răspunse Crecilda. Dar, orice s-ar spune, n-aş mânca o mâţă nici moartă. Juan, ca să schimbăm subiectul, tu ai văzut ultimul număr din *Destapes*?

— După cum îţi poţi imagina, Crecilda, n-am cumpărat şi nici n-o să cumpăr în viaţa mea o revistă de-a domnului Rolando Garro.

— Nici eu, moşule, zise ea râzând şi scuturând iarăşi mâna dreaptă. Dar o mai citesc uneori la chioşc. Înseamnă că nu ştii de ultimul scandal care-a izbucnit. Fotografiile acelui milionar făcute în timpul unei orgii, în Chosica.

Nu mi-am imaginat c-o să se-ajungă vreodată ca asemenea fotografii să apară în ziare. Se vede până şi cum face un 69 c-o tipă.

— 69? oftă Juan Peineta. Ştii că n-am făcut aşa ceva niciodată cu Atanasia mea, Crecilda? Cel puţin nu-mi amintesc să fi făcut. Cred că amândoi eram destul de puritani.

— Destul de fraieri, mai degrabă, Juanito, râse Crecilda. Habar n-ai ce-ai pierdut.

— Da, poate că ai dreptate. Şi cine-i milionarul ăsta? Unul de pe-aici, un creol de-al nostru?

— Da, da, îl cheamă Enrique Cárdenas şi e un bogătaş, face bani din minerit. Nişte fotografii de să te cruceşti,

Juanito. Cred că de data asta piticania de Garrito a mers prea departe. Şi s-ar putea ca acum să plătească scump pentru toate răutăţile lui.

— Să te-audă Domnul, Crecilda, oftă Juan Peineta. Ce bine-ar fi ca milionarul ăsta să angajeze un ucigaş plătit care să-i facă felul. Am auzit că există ucigaşi plătiţi columbieni foarte ieftini, au venit în Peru fiindcă acolo, în Columbia, nu prea au de lucru. Şi îi fac oricui de petrecanie pentru două, trei mii de soles.

— Mie mi-ar plăcea să-l bage la puşcărie, Juanito. Cu ce ne-alegem noi dacă moare? Mai bine să sufere, să plătească cu ani de puşcărie tot răul pe care l-a făcut. Moartea e prea bună pentru indivizi de teapa lui. Mai bine să putrezească an după an într-o celulă, asta da pedeapsă.

— Da, da, să-l chinuie, zise râzând Juan Peineta. Să-i smulgă unghiile, să-i scoată ochii, să-l prăjească la foc mic, cum făceau inchizitorii cu vrăjitoarele.

S-au mai distrat imaginându-şi chinuri pentru Rolando Garro, vinovat de nefericirea lor, până când a terminat de mâncat seria a doua. Crecilda a trebuit să plece la spălatul vaselor şi să facă curăţenie în sala de mese. Juan Peineta îşi luă rămas-bun de la ea şi se gândi că pe drumul de-ntoarcere la hotelul Mogollón avea să se uite după vreun chioşc unde se găsea *Destapes.* Îl incita ideea de a-l vedea pe milionarul acela gol, făcând renumitul 69, pe care el şi Atanasia, de bătuţi în cap ce erau, nu-l făcuseră niciodată. Sau îl făcuseră? Nu-şi amintea. În schimb îşi amintea că Atanasia refuzase să facă ceva despre care vorbeau toţi bărbaţii, adică s-o ia sus. El încercase, timid, să-i dea de-nţeles soţiei că i-ar plăcea, însă ea, atât de pudică, din câte-şi amintea, refuzase zicând că duhovnicul îi spusese că e un păcat de moarte chiar şi-atunci când e vorba despre soţ şi soţie. Şi el, care o iubea atât de mult, se resemnase? Nu era chiar sigur, începu să râdă. „Ai să mori fără să ştii cum sunt un 69 şi o muie, Juanito.” Ei, şi? Nu

fuseseră atât de fericiţi el şi Atanasia chiar şi fără să experimenteze toate extravaganţele alea?

Într-adevăr, găsi un chioşc unde aveau *Destapes*, dar îi luă ceva până să se poată apropia de exemplarul care atârna prins cu două cârlige de peretele chioşcului. Câteva exemplare erau deschise la pagina dublă de la mijlocul revistei. În jurul său se înghesuiau deja mai mulţi oameni care se uitau la fotografiile scandaloase; unii, cei mai înalţi, încercau să citească textul care însoţea pozele. Juan Peineta recunoscu chipul acelui domn care apărea gol în toate poziţiile posibile. Şi în ce companie frumoasă! Nu reuşi să vadă fotografia cu 69. Probabil era pe vreuna dintre paginile din interiorul revistei, ce păcat. Juan Peineta îşi zise că va trebui să mărturisească la spovedanie că se uitase atâta timp la porcăriile alea. Se gândi, uluit, că probabil Crecilda avusese dreptate. De data asta Rolando Garro sărise calul. Ăsta era un tip important, unul dintre bogătanii din Peru. Era prea de tot să-l arăţi aşa, în poziţiile alea, cu fetişcane în jur. Garro avea să plătească cu vârf şi-ndesat, n-o să mai scape atât de uşor ca de-atâtea alte ori în trecut. Şi începu să compună în minte scrisoarea pe care avea s-o scrie imediat ce va sosi la hotelul Mogollón.

Îşi continuă drumul, pâş-pâş, neputând să-şi alunge din minte imaginile din *Destapes.* Aşadar, astfel de lucruri nu erau doar un vis, unii chiar le trăiau. Mă rog, bogătaşii, nu sărăntocii. El niciodată nu s-a omorât după nebunii de genul ăla şi nici n-a încercat. Sau da, în vreo noapte, după câteva pahare? Nici măcar de asta nu mai era sigur. Golurile de memorie îi creau probleme când venea vorba să se spovedească. Duhovnicul era exasperat: „Nu-ţi mai aminteşti nici măcar de păcatele tale? Ai venit aici să-ţi baţi joc de mine?” Poate că nu încercase nebunii pentru că fusese cât se poate de fericit făcând dragoste firesc cu biata Atanasia. Îşi aminti că soţia lui tremura din tot trupul

în momentele alea şi ochii i se umeziră.

Când era la doar câteva străzi de hotel, îşi dădu seama că motanul apăruse lângă el pe nesimţite şi mergea lipit de picioarele lui. „Salut, colega”, îi zise, bucurându-se să-l vadă. „Îmi pare că azi cel puţin ai scăpat neprins şi fără să fii aruncat la fiert într-o oală ca să facă din tine o păstramă pe cinste. Stai liniştit, cât timp eşti cu mine nimeni n-o să se-atingă nici măcar de-un fir din blana ta, Serafín. Când ajungem la hotel, am să-ţi dau lapte, că mai am puţin într-o sticlă. Numai să nu se fi stricat.”

În camera lui de la hotelul Mogollón, după ce-şi ascuţi creionul, scrise o scrisoare „domnului Rolando Garro, directorul revistei *Destapes*”. Îi reproşa că invadase viaţa privată a acelui om de afaceri degenerat care se deda unor asemenea desfrâuri cu prostituate şi că ofensase demnitatea şi morala cititorilor săi publicând mizeriile alea obscene care dacă ar ajunge pe mâna unor copii i-ar scandaliza şi i-ar perverti. Fără-ndoială că prin publicarea acelor fotografii scandaloase au fost încălcate anumite legi şi era de aşteptat ca avocatul poporului să ia atitudine şi să închidă revista, să-l amendeze şi să-l condamne pe ticălosul ei director.

Reciti scrisorica, o semnă şi se culcă, mulţumit de sine însuşi. A doua zi de dimineaţă, dacă şi-o aminti, o s-o expedieze.

XIII

O absenţă

Întotdeauna, Bondoaca îşi pregătea ea singură un mic dejun frugal – cafea cu lapte şi un biscuit – dar azi, fără să ştie de ce, îi veni să mănânce într-un băruleţ din Cinci Colţuri, aflat în faţa staţiei autobuzului care, în fiecare dimineaţă, după ce o jumătate de oră sau patruzeci şi cinci de minute se hurduca şi huruia pe nesfârşitul bulevard Grau, pe Zanjón şi Panamericana, până-n Surquillo, o lăsa aproape de redacţia revistei *Destapes.* La bar n-aveau biscuiţi cum voia ea, aşa că ceru, pe lângă cafeaua cu lapte, o felie de chec, dar îi aduseră un corn cu lapte. Îi păru rău că se dusese acolo: locul era murdar, slinos, iar chelnerul, un şchiop cu ochii urduroşi, avea unghiile lungi şi mizerabile.

Însă vremea bună o mai înveseli puţin. Deşi era în plină iarnă, în dimineaţa aceea peste Lima cădea o lumină aparte care părea s-anunţe ivirea soarelui. „Până şi cerul se bucură de succesul nostru”, îşi zise. Pentru că fusese un succes extraordinar numărul din *Destapes* cu fotografiile inginerului Enrique Cárdenas, anunţate încă de pe copertă cu litere de-o şchioapă lângă imaginea de impact „Magnat gol puşcă făcând prostioare!” Trei tiraje la rând într-o singură zi! Noaptea trecută, Rolando Garro încă negocia cu tipografia pentru un al patrulea tiraj, chiar dacă de numai o mie de exemplare.

«Ce-o să se-ntâmple acum?” îl întrebase pe şeful ei când ajunsese la redacţia revistei dezminţirea dată de avocaţii inginerului Enrique Cárdenas, în care se nega, bineînţeles, că acesta ar fi persoana din fotografii şi i se aduceau revistei acuzaţii de calomnie şi ultraj. Reieşea că depuseseră o plângere în justiţie prin care cereau

retragerea numărului defăimător.

— Cum ce-o să se-ntâmple? zise Rolando Garro ridicând din umeri, apoi îşi răspunse tot el, însoţindu-şi vorbele cu un râs de-al lui sarcastic: Nimic, Bondoaco. Se-ntâmplă vreodată ceva în Lima când izbucneşte un scandal? Ce bine-ar fi să se-ntâmple, ce bine-ar fi ca judecătorul să-nchidă *Destapes.* Am scoate un nou săptămânal, numit de exemplu *Ampay,* şi am vinde la fel de multe exemplare ca şi săptămâna asta.

Bondoaca îşi zise că liniştea şefului ei era jucată. Pentru că de data asta în miezul scandalului nu era un fotomodel, o dansatoare, un actor sau orice alt nenorocit reprezentant al lumii mondene, ca tâmpitul de Juan Peineta, care continua să protesteze împotriva lui Rolando Garro, oameni care n-ar putea să le facă prea mult rău oricât de mult ar încerca şi care, exact ca fostul glumeţ, n-aveau decât să-şi dedice toată viaţa unei asemenea încercări inutile. Inginerul Enrique Cárdenas, afacerist important, bogat, puternic, nu avea să stea cu mâinile încrucişate după ce apăruse în revistă gol printre ţâţe şi funduri de curve. Avea să se răzbune şi, dacă se încăpăţâna, ăsta chiar că le putea închide revista. În sfârşit, vom vedea, nu-i convenea ideea să rămână fără slujbă de pe-o zi pe alta. Rolando Garro părea atât de sigur pe el, încât se putea ca, aşa cum se-ntâmplase şi cu alte dezvăluiri senzaţionale, să nu urmeze consecinţe nici de data asta. Ca să vezi unde ajunseseră fotografiile bietului Ceferino Argüello: în loc să-i facă atotputernici cum crezuse Rolando, era doar încă un scandal marca *Destapes.*

Îşi plăti micul dejun mizerabil şi luă autobuzul; nu era chiar atât de plin, ba chiar reuşi să găsească un loc liber. Îi luă trei sferturi de oră ca s-ajungă la staţia din Panamericana, în Surquillo, la câteva blocuri de strada Dante. Se îndrepta spre birou, când se apropie de ea Ceferino Argüello, fotograful revistei. Ca de obicei, trupul

lui sfrijit era îmbrăcat în nişte blugi şi într-un hanorac murdar, şifonat, deschis la piept. Avea o faţă mai speriată decât alte dăţi.

— Ce-ai păţit, Ceferino? Ce-i cu faţa asta, cine ţi-a mai murit şi-acum?

— Nu vrei să mergem să bem ceva, Julieta? zise fotograful fără să ia-n seamă întrebarea ei. Fac cinste.

— Am întâlnire cu şefu', răspunse ea. Şi sunt cam în întârziere.

— Domnul Garro încă n-a venit, spuse el. Doar câteva momente, Julieta. Te rog din suflet, ca între doi colegi şi prieteni de-atâta timp. Nu-mi refuza invitaţia.

Ea acceptă şi se duseră la băruleţul de lângă *Destapes,* La Delicia Criolla, unde redactorii revistei obişnuiau să-şi bea cafeaua şi, când pregăteau numărul, să mănânce un sendviş cu Inca Kola. Cerură două ape minerale.

— Ce-ai păţit, Ceferino? îl întrebă Bondoaca. Spune-mi ce ai pe suflet. Bănuiesc că n-ai necazuri în dragoste.

Lui Ceferino Argüello nu-i ardea de glume, era foarte serios şi ochii lui întunecaţi erau plini de teamă.

— Mă cac pe mine de frică, Julieta, zise încet, ca nu cumva să-l audă altcineva, ceea ce era absurd, pentru că în momentul ăla ei erau singurii clienţi de la La Delicia Criolla. Treaba asta a cam luat-o razna, nu crezi? Ieri-noapte toate canalele au început ştirile cu pozele din revistă, iar azi-dimineaţă, la toate posturile de radio şi televiziune, dă-i şi dă-i cu-aceeaşi temă.

— Ce vrei mai mult, prostuţule, în sfârşit devii şi tu celebru, ca noi toţi, datorită acestui număr al revistei, zise Bondoaca râzând de fotograf. E mult de când n-am mai avut un asemenea succes c-o dezvăluire. Acum e cât se poate de clar că la sfârşitul lunii ne luăm salariul întreg.

— Nu-i de râs, i-o tăie Ceferino, apoi tăcu o clipă, se uită în jur şi continuă în şoaptă: Cárdenas ăsta e un tip foarte important şi dacă se hotărăşte să se răzbune poate să ne

facă viaţa un iad. Nu uita că şi tu semnezi reportajul ăla, Bondoaco.

— În schimb, numele tău n-apare nicăieri, Ceferino, aşa că stai liniştit, zise ea, dându-i de-nţeles că ar vrea să plece. Plăteşte şi hai să plecăm odată. Şi, te rog, nu mai fi aşa un papă-lapte. Te sperii până şi de umbra ta.

— Chiar dacă numele meu nu apare, eu am făcut pozele alea, Julieta, nu se lăsă fotograful, vorbind cu o expresie atât de speriată, încât părea comică de-a dreptul. Şi apar ca unic fotograf în caseta redacţională. Asta poate fi o treabă urâtă rău de tot. Domnul Garro trebuia să mă-ntrebe înainte să facă ce-a făcut cu fotografiile mele.

— Din vina ta, Ceferino, tu singur ţi-ai căutat-o, îl repezi Bondoaca, însă apoi i se făcu milă văzându-i frica din ochi şi îi zise zâmbind: Nimeni n-o să ştie că tu le-ai făcut. Aşa că nu mai tremura ca varga şi nu te mai gândi la asta.

— Jură că n-ai spus nimănui că eu le-am făcut, Julieta. Şi că nici n-o să spui vreodată.

— Îţi jur ce vrei tu, Ceferino. Uită de toată treaba asta. Nimeni n-o să afle, n-o să ţi se-ntâmple nimic. Nu-ţi mai face griji.

Fără să-i fi dispărut teama întipărită pe chip, fotograful plăti şi ieşiră. Rolando Garro încă nu sosise la *Destapes.* Aşteptându-l, Bondoaca răsfoi presa zilei. Mamă, ce nebunie! Toată presa, fără excepţie, făcea referire la scandal, de la ziarele serioase până la cele senzaţionaliste. Bondoaca râse în sinea ei: probabil că inginerul se simţea acum ca într-o băltoacă de scuipat. Când termină de citit se făcuse deja unsprezece dimineaţa. Era ciudat că Rolando Garro nu dăduse încă pe la redacţie şi nici nu sunase să spună că-ntârzie. Îl sună pe mobil, dar îl avea închis. Să fi adormit? Imposibil, nu se-ntâmplase niciodată ca şeful ei să nu vină la o întâlnire fără s-anunţe înainte că nu poate ajunge, nici chiar atunci când întâlnirea era cu redactorii lui. Bondoaca se uită în jur; era o linişte stranie

în toată redacţia, nu se auzea zgomotul tastaturilor, nimeni nu vorbea. Estrellita Santibáñez se uita fix înspre biroul ei, ca hipnotizată; bătrânul Pepín Sotillos rămăsese cu chiştocul în colţul buzelor de parcă ar fi uitat că fumează; Lizbeth Camero, pierdută printre stele, îşi rodea unghiile vădit îngrijorată. Sus, pe unul dintre luminatoare, se oprise un vultur negru şi părea să se uite la ei cu privirea lui scrutătoare, ca la nişte animale stranii. Toţi aşteptau, privind-o gravi, fără să-şi ascundă temerile. Bietul Ceferino Argüello părea pe punctul să urce pe eşafod.

Apoi veni un curier de la Procuratura din Lima, cu două avize de plângere penală împotriva revistei pentru numărul din acea săptămână. O plângere era din partea cabinetului de avocatură Luciano Casasbellas, reprezentant al inginerului Enrique Cárdenas, iar cealaltă fusese depusă de o asociaţie religioasă, Bunele Moravuri, care denunţa revista pentru „obscenitate şi corupere publică a minorilor”. Julieta puse citaţiile în biroul lui Rolando Garro, şi astfel avu ocazia să vadă din nou că toate hârtiile şefului ei erau aranjate maniacal. Se întoarse la masa ei de lucru şi verifică ce-şi mai notase în agendă. Făcu o listă cu subiectele care i-ar fi putut fi de folos la un articol, pentru o investigaţie de succes, şi începu să ia notiţe, de pe Internet, despre un caz de trafic de copii, în Puno, aproape de graniţa cu Bolivia. Era denunţat un grup de ticăloşi care răpeau copii născuţi în comunităţile boliviene indigene şi îi vindeau la graniţă mafioţilor peruani, care, la rândul lor, îi vindeau perechilor, în general de străini, care n-aveau copii, pentru că nu puteau, şi nici răbdare s-aştepte câţiva ani cât dura întregul proces de adopţie legală în Peru. Pe la amiază, îşi ridică ochii din computer, dându-şi seama că toată redacţia era adunată în jurul biroului ei: cei trei ziarişti, cei doi informatori şi, desigur, fotograful de la *Destapes*. Cu toţii erau cât se poate de serioşi. Ceferino, extrem de palid, respira

anevoie.

— A trecut deja ora comisioanelor, adică douăsprezece, zise Pepín Sotillo, cel mai în vârstă dintre angajaţii săptămânalului, arătându-i ceasul. Şi e trecut şi de ora unu.

— E ciudat, ştiu, zise Bondoaca. Aveam întâlnire cu el la unsprezece. N-a vorbit nimeni astăzi cu şefu'?

Nu, nimeni. Sotillo îl sunase de mai multe ori pe mobil, dar îl avea închis. Bondoaca văzu feţele lungi, îngrijorate ale colegilor ei. Chiar era foarte ciudat, şeful poate că avea multe defecte, însă de lipsă de punctualitate nu putea fi acuzat; nu suporta să nu ajungă la întâlnire la ora stabilită, ba chiar prefera s-ajungă mai devreme. Şi mai ales la întâlnirea la care se stabilea programul pentru toată săptămâna. Julieta se hotărî să mobilizeze imediat întreaga redacţie. Sotillo trebuia să sune la toate spitalele şi clinicile ca să se-asigure că nu avusese vreun accident, iar Estrellita Santibáñez şi Lizbeth Camero, cea care răspundea de horoscop şi de consiliere pe probleme sexuale şi romantice, trebuiau să verifice la poliţie dacă nu cumva se-ntâmplase ceva care să-l fi avut drept victimă pe domnul Rolando Garro. Cât despre ea, avea să dea o fugă până la locuinţa şefului, în Chorillos.

Ieşi pe stradă şi vru să ia un taxi, dar, uitându-se în portofel, se gândi că puţinii bani pe care-i mai avea n-o să-i ajungă pentru drumul dus-întors, aşa că se hotărî să ia autobuzul. Făcu aproape o oră până la căsuţa de pe strada José Olaya unde locuia directorul de la *Destapes.* Era una dintre casele mari şi vechi din secolul trecut, specifice cartierului Chorillo, un soi de cub de ciment şi lemn, cu un gard înalt între intrarea-n casă şi trotuar. Sună de câteva ori la sonerie, dar nu răspunse nimeni. Se gândi să întrebe pe la vecini dacă ştiau ceva de el. Dar umblă degeaba. Căsuţa din stânga era nelocuită, iar la cea din dreapta avu ceva de aşteptat până să i se răspundă. Doamna care

deschise un gemuleţ îi spuse că nici măcar nu ştia că vecinul ei se numea Rolando Garro. Se făcuse deja două şi jumătate când Bondoaca ajunse înapoi la redacţie. Nimeni nu aflase nimic nou. Singurul lucru sigur era că nicăieri, nici la spitale, nici la poliţie, nu se înregistrase niciun eveniment în care să fi fost implicat şeful lor.

Mai schimbară câteva idei, însă destul de confuzi, neştiind ce să facă în continuare. Până la urmă hotărâră să se ducă fiecare la casa lui şi să se întâlnească în redacţie la ora patru după-amiază ca să vadă dacă între timp apăruse vreo noutate.

Bondoaca nici nu făcuse bine câţiva paşi în direcţia staţiei de autobuz, când se simţi prinsă de braţ. Era fotograful. Ceferino era atât de agitat, încât abia putea vorbi coerent.

— Am ştiut de la-nceput că treaba asta e periculoasă şi că dezvăluirile astea ne-ar putea aduce multe probleme, zise împiedicându-se. Ce crezi că s-a întâmplat, Julieta? Crezi că l-au arestat pe şefu'? l-or fi făcut ceva?

— Încă nu ştim să se fi întâmplat nimic, îi răspunse ea repezit. Să nu intrăm la idei. Poate că a apărut ceva neaşteptat, poate un plan nou, sau pur şi simplu o fi fost la un chef azi-noapte, ce să zic. Puţină răbdare, Ceferino. O să vedem după-amiază. Poate că apare şi totul se clarifică. Nu mai face presupuneri şi, mai ales, nu te da bătut. O să ai destul timp de sperieturi după. Acum lasă-mă, te rog. Sunt obosită şi vreau s-ajung acasă. Să mă gândesc în linişte şi să mă odihnesc puţin. Se pot întâmpla atâtea, avem nevoie de minte limpede.

Fotograful îi dădu drumul la braţ, dar îi şopti în timp ce ea se îndepărta:

— Nu-mi miroase deloc a bine, Julieta. E grav dacă a dispărut.

„Laşul dracului", se gândi ea, fără să-i mai răspundă. După o oră de drum ajunse acasă, în Cinci Colţuri, şi, în loc

să-şi facă ceva de mâncare, se băgă direct în pat. Şi ea era neliniştită, chiar dacă îşi ascunsese îngrijorarea de faţă cu Ceferino şi cu ceilalţi colegi din redacţie. Rolando Garro n-ar dispărea aşa, pur şi simplu, fără s-anunţe pe nimeni, şi cu atât mai puţin în ziua-n care se stabilea ce avea fiecare de făcut în săptămâna următoare şi se discutau materialele pentru numărul următor. Dispariţia lui să fi fost oare legată de dezvăluirile despre inginerul Cárdenas? Dacă într-adevăr era vorba de o dispariţie, atunci cu siguranţă avea legătură. Acum chiar că se simţea foarte obosită. Dar nu din cauza umblăturii de dimineaţă, ci a îngrijorării, a îndoielilor; toate presupunerile cu privire la ce i s-a putut întâmpla şefului o făceau să se simtă moartă de oboseală.

Când se trezi şi se uită la ceas era patru după-amiază. Dormise aproape o oră. Prima dată în viaţa ei când îşi făcea siesta. Se spălă pe faţă şi plecă la *Destapes.* Colegii ei erau deja acolo, cu aceleaşi feţe îngrijorate. Niciunul nu avea nici cea mai mică veste despre Rolando Garro.

— Mergem la poliţie să anunţăm dispariţia, hotărî Bondoaca. Ceva trebuie să i se fi întâmplat şefului. N-au decât să-l caute ei.

Toată redacţia se duse la secţia de poliţie din Surquillo, aflată la câţiva paşi de sediul revistei, tot pe strada Dante. Cerură să vorbească cu comisarul. Ofiţerul îi lăsă s-aştepte aproape o jumătate de oră, în picioare, în micul hol de la intrare, lângă o statuie mare a Fecioarei Maria. Bătrânul Sotillos îi spuse că erau foarte îngrijoraţi fiindcă domnul Rolando Garro, şeful lor, dispăruse de douăzeci şi patru de ore. Niciodată nu mai dispăruse aşa, fără să lase o vorbă, mai ales într-o zi ca aceea, când se repartizau treburile pentru săptămâna următoare. Comisarul mustăcios, un colonel îngâmfat, ceru să fie scris un proces-verbal, pe care îl semnară cu toţii. Le promise c-o să-nceapă imediat cercetările şi că o să-i ţină la curent cu toate informaţiile pe măsură ce le va afla.

Ieşind de la poliţie, de teamă că de fapt colonelul ăla mustăcios n-o să facă nimic, se hotărâră să meargă la biroul avocatului revistei. Atât Sotillo, cât şi Bondoaca îl cunoşteau pe avocatul Julius Arispe. Acesta, chiar dacă era aproape şapte seara, îi primi imediat în biroul său, de pe bulevardul España. Era un bărbat politicos; dădu mâna cu fiecare dintre ei. Îşi atingea din când în când nasul ca şi cum ar fi alungat o muscă. Ascultă cu atenţie vorbele Bondoacei şi spuse că da, existau într-adevăr motive de îngrijorare, mai ales că era vorba de un ziarist atât de celebru ca domnul Garro. Avea să ia legătura cu ministrul de interne, cu care era chiar prieten.

Când ieşiră de la avocat, deja se lăsase noaptea. Ce să facă mai mult de-atât? Nimic, mai ales la ora aia. Se înţeleseră să se întâlnească a doua zi la zece dimineaţa la sediul revistei *Destapes.* Se despărţiră şi Bondoaca simţi că Ceferino Argüello se apropia de ea ca să-i vorbească între patru ochi. I-o tăie scurt:

— Nu acum, Ceferino, îi zise pe un ton răstit. Ştiu că mori de frică. Ştiu că crezi că dispariţia şefului are legătură cu pozele tale din Chosica. Şi eu sunt îngrijorată şi speriată. Şi cu asta basta, deocamdată nu mai avem ce discuta până când n-o să ştim ce-i cu domnul Garro. Ai înţeles, Ceferino? Le am pe-ale mele, aşa că nu mă mai bate şi tu la cap. Vorbim mâine.

Se depărtă de el şi, amintindu-şi că nu mâncase nimic toată ziua, când ajunse în Cinci Colţuri intră în acelaşi băruleţ soios unde luase micul dejun. Dar, înainte să comande ceva, se răzgândi şi o porni spre casă. De ce să comande ceva dacă nu-i era foame deloc? N-ar fi putut înghiţi nimic. Mergea grăbită prin zona Junin, pentru că se făcuse deja ora la care începea traficul de droguri, apăreau prostituatele şi putea fi atacată oricând. Un câine lătră de după un gard, speriind-o de moarte.

Acasă, deschise televizorul şi căută pe toate canalele

vreo ştire despre şeful ei. Nimic. După ce-l închise la loc, rămase în sufrageria luminată cu un singur bec chior, printre teancurile de ziare şi reviste cu care încăperea era burduşită. Ce să i se fi întâmplat? O pânză de păianjen argintie atârna deasupra capului ei. Să-l fi sechestrat? Greu de crezut. Rolando Garro n-avea nicio leţcaie, n-aveau ce să obţină de la el. Un şantaj al teroriştilor? Prea puţin probabil, *Destapes* nu se amesteca în politică, chiar dacă uneori făcea dezvăluiri despre politicieni. Să fie adevărat că şeful ei făcea acele dezvăluiri la comanda Doctorului, şeful serviciilor secrete ale lui Fujimori? Se tot zvonea chestia asta, dar Bondoaca nu îndrăznise niciodată să-l întrebe pe Rolando Garro despre ceva atât de delicat. Dacă Sendero Luminoso sau MRTA ar fi vrut să răpească un jurnalist l-ar fi răpit pe directorul de la *El Comercio* sau pe cel de la vreun post de televiziune ori de radio, nu pe patronul unei publicaţii atât de neînsemnate ca *Destapes*.

Stătea acolo, pe întuneric, n-avea niciun chef să se culce, când după un minut, sau după o oră – habar n-avea cât timp trecuse auzi ciocănit la uşă. Sări cât colo de spaimă şi palmele i se umeziră de sudoare. Ciocănitul se auzi din nou, de data asta mai hotărât.

— Cine e? întrebă ea fără să deschidă.

— Poliţia, îi răspunse un bărbat. O căutăm pe domnişoara Julieta Leguizamón. Dumneavoastră sunteţi?

— De ce o căutaţi? întrebă bătându-i tare inima.

— Suntem de la Ministerul de Interne, domnişoară, îi răspunse aceeaşi voce masculină. Deschideţi, vă rog, o să vă explic. N-aveţi de ce să vă fie frică.

Temătoare, deschise uşa şi văzu doi bărbaţi, unul în uniformă, celălalt în civil. În depărtare, la capătul străduţei, aştepta o maşină de poliţie cu luminile aprinse.

— Sunt căpitanul Félix Madueño, la dispoziţia dumneavoastră, spuse ofiţerul ducând mâna la chipiu. Sunteţi ziarista Julieta Leguizamón?

— Da, eu sunt, zise încercând să-şi controleze tremurul din voce. Cu ce vă pot ajuta?

— Trebuie să veniţi cu noi ca să faceţi o identificare, spuse căpitanul. Ne pare rău că vă deranjăm la ora asta, domnişoară, dar e urgent.

— O identificare? întrebă ea.

— Aţi anunţat azi după-amiază dispariţia domnului Rolando Garro, directorul de la *Destapes*, la secţia de poliţie din cartierul Surquillo, nu-i aşa?

— Da, e şeful nostru, zise Bondoaca. Se ştie ceva de el?

— S-ar putea, insinuă căpitanul. De-asta avem nevoie de această identificare. N-o să dureze mult. Apoi, tot noi o să vă aducem aici, acasă, nu vă faceţi griji.

Numai după ce se afla deja în maşina care se-ndrepta spre bulevardul Grau îndrăzni să întrebe, ca să-şi confirme ceva ce bănuia:

— Unde mergem, domnule căpitan?

— La morgă, domnişoară.

Ea nu mai zise nimic. Simţi că se sufocă, deschise gura şi încercă să-şi umple plămânii cu briza răcoroasă care pătrundea pe geamul maşinii, coborât pe jumătate. Intrară pe nişte străzi întunecate, până când recunoscu bulevardul Grau, în dreptul spitalului Dos de Mayo. Era ameţită rău, n-avea aer, se temea c-o să leşine în orice clipă. Închidea ochii din când în când şi, la fel ca atunci când nu putea dormi, număra în gând. Abia îşi dădu seama că maşina se oprise şi, ca prin vis, simţi că ofiţerul Félix Madueño o ajuta să coboare şi, ţinând-o de braţ, o conducea pe nişte holuri umede şi întunecate, cu pereţi mirosind a dezinfectant şi a medicamente, un miros care-i făcea greaţă şi îi provoca spasme. Intrară într-o încăpere puternic luminată, unde se aflau mai mulţi bărbaţi, unii cu halate albe şi măşti chirurgicale. Îi tremurau picioarele şi ştia că, dacă n-ar fi sprijinit-o căpitanul Madueño, s-ar fi prăbuşit la pământ.

— Pe-aici, pe-aici, zise cineva, şi ea se lăsă condusă, împinsă uşor, sprijinită de bărbaţi care se uitau la ea cu un amestec de insolenţă, compasiune şi haz.

— Îl recunoaşteţi? E Rolando Garro? întrebă o voce pe care Bondoaca n-o mai auzise până atunci.

Se afla dinaintea unei mese sau mai degrabă a unei scânduri aşezate pe două capre de lemn, sub un reflector cu o lumină foarte albă. Bărbatul de sub privirile ei avea peste tot pe trup pete de sânge şi de noroi uscat.

— Ştim că vă e greu, pentru că, după cum vedeţi, i-au spart faţa cu lovituri de pietre sau de bocanc. Reuşiţi să-l recunoaşteţi? E cine credem? E ziaristul Rolando Garro?

Era complet paralizată, nu reuşea nici să se mişte, nici să scoată o vorbă, nici măcar să dea din cap că da; rămăsese cu ochii ţintă la trupul acela plin de noroi, însângerat şi mirosind urât.

— Sigur că l-a recunoscut, e limpede că-i el, îl auzi zicând pe căpitanul Félix Madueño. Dar, domnule doctor, n-ar fi rău să-i daţi domnişoarei un calmant. Nu vedeţi cum arată? O să leşine aici.

XIV

Certuri şi împăcări conjugale

— Lasă-mă să mă-ntorc acasă, iubito, o imploră Quique.

Vorbea cu o voce spartă şi avea chipul descompus. Marisa observă că soţul ei slăbise mult în ultimele zile. Nu purta cravată, iar cămaşa îi era prost călcată.

— Te rog, Marisa, în genunchi te rog.

— Am acceptat să vii ca să vorbim despre chestiunile practice, răspunse ea sec. Dar, dacă ai de gând să continui cu subiectul ăsta mort şi îngropat, ar fi mai bine să pleci.

Se aflau în salon, lângă terasa pe care înainte obişnuiau să ia micul dejun. Începea să se întunece. Lima ajunsese o pată întunecată şi mii de luminiţe clipeau în depărtare, pierdute în pâcla ce se-ntindea tot mai mult. Quique avea în faţa lui, pe măsuţa de sticlă, un pahar de apă minerală pe jumătate plin.

— Bineînţeles c-o să vorbim despre chestiunile practice, gringuita, zise el, supărat şi plângăreţ. Nu pot să stau în continuare la mama, având toate lucrurile aici. Gândeşte-te, te rog, te implor.

— Păi ia-le şi du-ţi-le odată la maică-ta, Quique, zise ea ridicând tonul, vorbind hotărâtă, fără să şovăie, uitându-se fix în ochii lui, fără să clipească. N-o să mai stai niciodată în casa asta, cel puţin cât trăiesc eu. Să-ţi intre în cap o dată pentru totdeauna. Niciodată n-am să te iert pentru mizeriile pe care mi le-ai făcut. Ţi-am spus deja. Vreau să ne despărţim. Eu m-am despărţit deja de tine…

— Nu ţi-am făcut nimic, nu sunt eu în fotografiile alea, zise el. Sunt victima unei calomnii îngrozitoare, Marisa. Nu se poate ca tu, soţia mea, să-i ajuţi pe duşmanii mei dându-le dreptate, în loc să mă ajuţi pe mine.

— Ştii bine că eşti tu, nu mai fi atât de mincinos şi de

neruşinat, Quique, i-o tăie ea fulgerându-l cu privirea.

Purta o bluză mulată, cu umerii şi puţin din piept la vedere, cu pielea ei albă, părul blond despletit, încălţată cu sandale foarte decupate.

— Sunt de acord să negi că tu ai fi cel din fotografii când vine vorba de chestiuni legale, dar nu încerca să mă duci pe mine de nas, băieţaş. Ai uitat de câte ori te-am văzut gol? Tu eşti, făcând toate prostiile alea şi, în plus, lăsându-te fotografiat în toate poziţiile cu nişte târfe scârboase. Ai ajuns de râsul curcilor în Lima, şi eu la fel, din cauza ta. Cea mai celebră încornorată, cum zic cei de la *Destapes.* Ştii cum se simt fraţii şi părinţii mei după ce m-ai făcut să trec prin aşa ceva?

Enrique luă o înghiţitură de apă minerală. Încercă să apuce mâna fină a soţiei lui, dar ea şi-o retrase, dezgustată.

— Eu n-am să mă despart niciodată de tine, pentru că te iubesc, dragostea mea, zise el, aproape plângând. Mereu te-am iubit, Marisa. Eşti singura femeie pe care am iubit-o. Şi am să-ţi recuceresc dragostea cu orice preţ, îţi jur. Crezi că nu mă doare până-n adâncul sufletului că suntem băgaţi în scandalul ăsta? Crezi că…

Fu întrerupt de soneria mobilului din buzunar. Îl scoase şi văzu că era Luciano.

— Iartă-mă, gringuita, îi spuse soţiei, mă sună Luciano, poate că e ceva urgent. Alo? Da, Luciano, spune, sunt aici, cu Marisa. Bineînţeles că poţi să-mi spui. Vreo noutate?

Marisa văzu cum, pe măsură ce-l ascultă pe Luciano, soţul ei se făcu tot mai palid, se schimbă la faţă, deschise gura şi un fir de salivă i se scurse pe la colţul buzelor fără să-şi dea seama şi fără să-l şteargă. Ce s-ar fi putut întâmpla atât de grav încât Quique să nu mai ştie de el? Clipea încontinuu şi avea pe chip o expresie tâmpă. Probabil că şi Luciano simţise că se-ntâmplă ceva cu Enrique, pentru că Marisa îl auzi pe soţul ei şoptind în

două rânduri „da, da, te aud”. Până la urmă îşi luă la revedere de la Luciano adăugând: „Da, Luciano, mă duc chiar acum”. Dar, în loc să se ridice, Quique, alb ca varul, rămase pe fotoliu, în faţa ei, cu privirea pierdută, bolborosind: „Nu se poate, Dumnezeule, nu se poate, asta mai lipsea”.

Marisa se sperie.

— Ce e, Quique? Ce-a zis Luciano? întrebă ea. Alte probleme?

Enrique o privi ca şi cum în clipa aceea ar fi descoperit că e acolo, aşezată în faţa lui, sau de parcă n-o recunoştea.

— L-au omorât pe Rolando Garro, îl auzi spunând cu o voce înăbuşită şi uitându-se la ea c-o privire ca de nebun. Cu o cruzime sălbatică, se pare. Nu ştiu câte lovituri de cuţit şi i-au distrus şi faţa lovindu-l cu pietre. Tocmai i-au descoperit cadavrul aruncat pe stradă, în Cinci Colţuri, îţi dai seama ce înseamnă asta, Marisa?

Încercă să se ridice în picioare, dar alunecă, încercă să se sprijine de spătarul fotoliului, însă nu reuşi şi căzu, mai întâi în genunchi, apoi se prăbuşi cât era de lung cu faţa la covor. Când Marisa sări să-l ajute, văzu că Quique avea ochii închişi, fruntea plină de sudoare şi spume la gură. Tremura.

— Quique! Quique! ţipă ea, luându-i faţa în palme şi scuturându-l. Ce ai? Ce e?

Vorbea foarte tare şi Quintanilla, majordomul, împreună cu servitoarea intrară în salon alergând.

— Ajutaţi-mă să-l ridic, le ceru ea. Să-l întindem pe canapea. Încet, să nu se lovească. Trebuie să-l sun pe doctorul Saldaña. Repede, repede, căutaţi-mi numărul lui de telefon în agendă, vă rog.

Îl ridicară toţi trei şi, în timp ce servitoarea îi punea un prosop ud pe frunte, iar Marisa încerca să dea de doctorul Saldaña, Quique întredeschise ochii, ameţit. „Ce e, ce e?” întrebă cu o voce slabă. Marisa aruncă telefonul, dădu

fuga la canapea şi-şi îmbrăţişă soţul. Era palidă şi cu ochii în lacrimi.

— Of, Quique, ce spaimă am tras, zicea, ai leşinat, am crezut că mori. Tocmai încercam să-l sun pe doctorul Saldaña. Vrei să chem salvarea?

— Nu, nu, mă simt mai bine, bâigui el, îi apucă o mână şi i-o sărută, apoi adăugă şoptind cu buzele lipite de palma ei: E din cauza tensiunii din ultimele zile, draga mea. Plus vestea asta cumplită.

— Nu-i cumplită deloc, e o veste care trebuie sărbătorită! exclamă Marisa, lăsându-l pe Quique să-i sărute mâna în continuare. Ce contează că l-au omorât pe nemernicul care ne-a adus toate problemele astea, directorul revistei ăleia mizerabile? Bine i-au făcut.

— Eu te iubesc pe tine, am nevoie de tine, dragostea mea, zise el, ridicând capul şi căutând faţa Marisei ca s-o sărute. Nu trebuie să dorim moartea nimănui. Nici măcar a nemernicului ăluia. Dar închipuie-ţi ce înseamnă pentru mine moartea lui. În primul rând, cu asta scandalul o să se reaprindă.

— Cum te simţi? întrebă ea, punându-i mâna pe frunte.

Furia îi dispăruse de pe chip. Îl privea îngrijorată şi plină de compasiune.

— Nu, nu ai febră.

— Mă simt mai bine, spuse, ridicându-se. Luciano mă aşteaptă la birou, trebuie să trec pe la el.

— Aranjează-te puţin, Quique, zise Marisa, netezindu-i cămaşa cu palmele. Ai părut vâlvoi de la cum ai căzut.

Şi cămaşa şi pantalonii sunt vai şi-amar, tot costumul ţi-e şifonat.

— Te-ai speriat, zise el mângâindu-i părul şi scuturându-şi apoi pantalonii şi cămaşa. Da, să nu-mi zici că nu, draga mea. Te-ai speriat când m-ai văzut că leşin. Ceea ce-nseamnă că încă mai ţii puţin la mine, nu, gringuita?

— Bineînţeles că m-am speriat, recunoscu Marisa,

simulând o duritate de care nu mai era în stare. Dar nu te mai iubesc deloc. M-ai dezamăgit pentru totdeauna. Şi n-am să te iert niciodată.

O spunea atât de mecanic, atât de puţin convingător, încât Quique prinse curaj, o luă de mijloc şi o trase spre el. Marisa nu se împotrivi prea tare. El îşi apropie gura de urechea ei. Văzând ce se petrecea, Quintanilla şi servitoarea schimbară o privire şi se retraseră.

— Mă duc la Luciano, să văd ce naiba se-ntâmplă, îi şopti Quique, muşcând-o uşor de ureche şi sărutându-i-o. După aceea mă-ntorc aici şi facem dragoste. Pentru că eşti foarte frumoasă şi niciodată nu mi-am dorit atât de mult ca acum să te ţin în braţe, gringuita.

Îi căută gura şi soţia lui se lăsă sărutată, dar nu-i răspunse la sărut, îşi ţinu buzele lipite în timp ce el i le atingea.

— O să-mi faci şi mie ce le-ai făcut târfelor din fotografii? zise Marisa, în timp ce-l conducea la uşă.

— O să facem dragoste toată noaptea, pentru că nu cred să te mai fi văzut vreodată atât de frumoasă ca astăzi, şopti el, deschizând uşa. Mă-ntorc imediat, să nu adormi, oricât ţi-ar fi de somn.

Venise cu şoferul – după scandalul iscat de *Destapes* nu mai condusese – şi îi ceru să-l ducă la cabinetul lui Luciano. Se gândi că tot răul era spre bine, că datorită acestei tragedii o să poată să se-ntoarcă la apartamentul lui, la patul lui, la casa lui şi la lucrurile lui. Şi să facă dragoste cu Marisa. Nu era nicio urmă de prefăcătorie în ce-i spusese soţiei lui. Era adevărat; gringuita se făcuse mai frumoasă în timpul crizei lor matrimoniale. În timp ce stăteau de vorbă, începuse s-o dorească, iar acum era sigur că-n noaptea aceea avea să se bucure de Marisa ca-n cele mai fericite perioade din viaţa lor. Cât trecuse oare de când nu mai făcuseră dragoste? Cel puţin trei săptămâni, din ziua aceea cumplită în care Rolando Garro i-a adus

fotografiile la birou. Iar acum individul ăla era mort, ucis cu bestialitate în Barrios Altos. Ce mai urmează? Orice va fi, scandalul o să reizbucnească şi o să se afle iarăşi pe prima pagină a ziarelor, la radio şi la televiziune. Se cutremură: încă o baie de publicitate mizerabilă, de insinuări repugnante, de grijă la ce spune, unde merge, cu cine se-ntâlneşte, ca să scape de blestemata curiozitate a oamenilor.

— Te-ai împăcat până la urmă cu Marisa? îl întrebă Luciano imediat ce-l primi în biroul său. Măcar te lasă să intri iarăşi în casă.

— Da, cel puţin în privinţa asta am făcut progrese, zise Quique. Ce-i cu uciderea lui Garro? Se ştie cine l-a omorât? Şi de ce?

Luciano primise un telefon chiar din partea Doctorului, cu care se mai întâlnise de două ori pe tema scandalului cu fotografiile şi cu tentativa de şantaj a lui Garro.

— M-a sunat şi mi-a zis că-l găsiseră mort, fusese înjunghiat de mai multe ori şi avea faţa distrusă de la lovituri de pietre, l-au găsit pe o străduţă mizerabilă în Cinci Colţuri, undeva prin Barrios Altos, lângă o casă de pariuri, îi spuse Luciano. Poliţia încă n-a dat niciun comunicat. Voia să mă avertizeze că, din cauza crimei, inevitabil o să se reaprindă scandalul pe care voiam să-l îngropăm îmi pare rău, dar cred că aşa va fi, Quique.

— A fost anunţată moartea lui Garro?

— Încă nu, dar, după spusele Doctorului, poliţia o s-o anunţe dintr-un moment în altul, într-o conferinţă de presă. Ştirea o s-apară în toate ediţiile de noapte. Nu trebuie să dai nicio declaraţie despre asasinat. Şi fă tot ce poţi ca moartea asta să nu fie pusă în legătură cu scandalul fotografiilor. Deşi tot o să fie pusă, bineînţeles.

Luciano tăcu şi se uită la Quique cu o privire care acestuia i se păru ciudată, îl scruta cu un aer grav şi plin de neîncredere. Să-i mai fi spus oare ceva şeful serviciilor

secrete, ceva ce prietenul lui îi ascundea?

— Ce e, Luciano? De ce te uiţi aşa la mine?

Avocatul se apropie de el, îl prinse de braţe şi îl privi în tăcere, foarte serios. Ochii lui uşor oblici trădau nelinişte, îndoială.

— Vreau să te-ntreb ceva, Quique, şi tu trebuie să fii absolut sincer cu mine, zise, lovindu-l cu palma prieteneşte. Nu-ţi cer asta ca avocat, ci ca prieten, pentru toţi anii noştri de prietenie.

— Sper că nu vrei să mă-ntrebi exact la ce mă gândesc eu c-o să mă-ntrebi, Luciano, şopti Quique îngrozit.

— Nu ştiu, oricum o să te-ntreb, zise Luciano. Ai vreo legătură cu crima?

Quique simţi că-l apucă ameţeala şi se gândi că avea să leşine din nou. Îl apăsa tare în piept, totul în jur îşi pierdea claritatea, se înceţoşa. Se sprijini de marginea biroului.

— Cum te-ai putut gândi la aşa ceva? îngăimă. Nu se poate, Luciano. Tu să mă-ntrebi dacă l-am ucis pe viermele ăla? Dacă eu am pus să fie omorât? Tu mă-ntrebi asta? Mă crezi în stare de aşa ceva?

— Răspunde-mi, Quique, zise Luciano ţinându-l în continuare de umeri. Spune-mi doar că n-ai avut nimic de-a face cu asasinarea lui Rolando Garro.

— Sigur că n-am avut nimic de-a face cu crima asta, Luciano. Nu se poate ca tu, care mă cunoşti dintotdeauna, să mă crezi în stare să omor pe cineva sau să pun să fie omorât.

— Bine, Quique, răsuflă uşurat Luciano şi zâmbi destul de chinuit. Te cred, sigur că te cred. Dar am vrut să te-aud spunându-mi asta.

Luciano îi dădu drumul şi îi făcu semn să se aşeze pe unul dintre fotoliile din birou, lângă gravurile englezeşti şi rafturile cu cărţi îmbrăcate în piele.

— Trebuie să ştiu cu lux de amănunte ce-ai făcut în ultimele patruzeci şi opt de ore, Quique.

Luciano era în continuare grav, vorbea cu mult calm şi ţinea în mâini un carneţel şi un creion. Era din nou liniştit şi senin, ca de obicei; spre deosebire de el, cu hainele boţite, Luciano avea cămaşa în dungi roşii şi albe călcată impecabil, purta o cravată de culoarea vinului şi pantofi lustruiţi ca oglinda. Butonii cămăşii erau de argint.

— Dar de ce, Luciano? Vrei să-mi spui, totuşi, ce se-ntâmplă? întrebă Quique speriat.

— Treaba e, Quique, că tu eşti primul suspect, zise prietenul său, liniştit, vorbindu-i iarăşi cu afecţiunea dintotdeauna, scoţându-şi ochelarii şi ţinându-i în aer. Nu poţi fi atât de naiv încât să nu-ţi dai seama. Garro te-a vârât în scandalul ăsta monstru care a depăşit graniţele ţării. Ţi-a ruinat viaţa, dacă vrei. Ţi-a distrus căsnicia, numele, prestigiul etc. Acum, toată presa de scandal o să-ţi sară-n cap din nou, susţinând că ai angajat un ucigaş ca să te răzbuni. Ce nu ţi-e clar?

Ameţit, zăpăcit, Enrique îl asculta având senzaţia că Luciano vorbea despre altă persoană, nu despre el.

— Vreau să te aşezi la masa mea de lucru, chiar acum, şi să-mi faci o listă cât mai completă posibil cu persoanele cu care te-ai întâlnit, cu locurile unde ai fost în ultimele patruzeci şi opt de ore. Da, Quique, chiar acum. Un nou scandal stă să izbucnească şi e mai bine să fim pregătiţi, ca să-l înfruntăm cum trebuie. E obligatoriu s-avem toate alibiurile, în eventualitatea în care o să se-ntâmple ce cred eu c-o să se-ntâmple. Hai, aşază-te acolo şi scrie odată lista aia.

Ascultător, se aşeză aşa cum îi cerea Luciano şi, timp de o jumătate de oră, încercă să pună pe hârtie tot ce făcuse în ultimele patruzeci şi opt de ore. Credea c-o să fie uşor, dar imediat ce începu să scrie îşi dădu seama că încurca orele şi că uitase deja multe. Când termină, îi întinse lista lui Luciano. Avocatul o citi cu atenţie.

— S-ar putea să nu se-ntâmple nimic, şi lista să rămână

doar aşa, un capriciu, Quique, îl linişti Luciano. Dă Doamne. Dar, cum nu se ştie niciodată, e mai bine să fim pregătiţi. Dacă-ţi mai aminteşti de ceva, chiar şi de un detaliu neînsemnat, sună-mă.

— Aşadar, reîncepe coşmarul, oftă inginerul. Când credeam că s-au mai liniştit apele, apare asta. Niciun rău nu vine singur, cum zice proverbul.

— Vrei un whisky? îl întrebă Luciano. Poate ţi-ar prinde bine.

— Nu, mai bine mă duc să mă culc. Mă simt de parcă tocmai aş fi trecut linia de sosire la maratonul din New York, bătrâne.

— Bine, Quique, odihneşte-te. Şi împacă-te odată cu Marisa. Vorbim mâine.

Când ajunse acasă, Quique îi dădu liber şoferului şi urcă spre apartament puţin neliniştit, gândindu-se că poate Marisa activase alarma şi blocase uşa. Dar nu, intră în casă fără nicio problemă. Servitorii îi spuseră că doamna se culcase şi îl întrebară dacă voia ceva de mâncare. Le zise că nu-i era foame şi le ură noapte bună. Quintanilla, care era de mulţi ani angajatul lor, originar din Ayacucho, îi şopti când trecu pe lângă el: „Ce bine că v-aţi întors acasă, don Enrique”.

În dormitor era beznă, dar nu aprinse lumina. Se dezbrăcă pe întuneric şi, fără pijama, se întinse gol în aşternut. Prezenţa şi mirosul Marisei îl excitară din nou şi, fără să spună un cuvânt, o îmbrăţişă şi se lipi de ea.

— Te iubesc, te iubesc, şopti sărutând-o şi strângând-o în braţe, Iartă-mă pentru greutăţile prin care ai trecut toate zilele astea din vina mea. Marisa, dragostea mea.

— Nu cred c-am să te iert vreodată, prostuţule, zise Marisa, întorcându-se spre el, sărutându-l şi îmbrăţişându-l. Va trebui să faci multe pentru mine ca să-mi arăţi că meriţi să uit.

XV

Bondoaca înspăimântată

Nu-i zisese „Julieta Leguizamón” căpitanul ăla, Félix Madueño, care a venit după ea în Cinci Colţuri şi a dus-o la morgă cu maşina poliţiei? Înseamnă că era foarte bine informat. Da, Julieta era prenumele ei, dar foarte puţini oameni ştiau că avea numele de familie Leguizamón. I se păruse ciudat că i s-au adresat aşa, fiindcă ei toată lumea îi zicea Bondoaca. Sau, dacă nu, Julieta. Aşa îşi semna articolele, cu porecla. În maşina cu care fusese dusă înapoi acasă la ea, în zona Teniente Arancibia, nu mai erau nici ofiţerul, nici bărbatul în civil, ci doar doi jandarmi. Niciunul din ei nu i-a spus o vorbă pe drum şi i-a atras atenţia faptul că ştiau foarte bine unde se afla străduţa din Barrios Altos pe care locuia.

Odată ajunsă acasă, Bondoaca s-a dus la bucătărie, a băut un pahar de apă şi s-a băgat în pat îmbrăcată, dându-şi jos doar pantofii. Îi era foarte frig. Şi atunci o apucă tristeţea, o tristeţe adâncă, vecină cu deznădejdea, căci îşi aminti ce văzuse la morgă, ceea ce mai rămăsese din Rolando Garro. Nu obişnuia să plângă, dar acum simţea că ochii îi erau umezi şi că pe faţă i se prelingeau lacrimi. Ce oameni fără inimă, ce sălbatici, să-i spargă faţa cu pietre şi să-l înjunghie ca pe un porc. Aşa ceva nu putea fi opera unui găinar amărât, a unui nenorocit din ăla care-ţi fură portofelul sau ceasul. Fusese o răzbunare, evident. O crimă bine pusă la punct şi, fireşte, foarte bine plătită. Un asasinat comis de ucigaşi plătiţi, de profesionişti ai crimei.

Se cutremură din cap până-n picioare. Şi cine ar fi putut plănui o asemenea răzbunare, dacă nu Enrique Cárdenas, milionarul pe care Rolando Garro l-a arătat lumii întregi gol puşcă, la o orgie fotografiată de Ceferino Argüello?

Pizda mă-sii, blestemat să fii, nenorocitule! Când o să afle ce i-au făcut directorului de la *Destapes,* lui Ceferino o să-i pice faţa. Şi pe bună dreptate, pentru că, dacă şefului ei îi făcuseră aşa ceva, atunci închipuie-ţi ce aveau să-i facă autorului acelor fotografii. Ar trebui anunţat, ca să dispară un timp, mai mult ca sigur că deja îl căutau. Dar nu ştia adresa lui Ceferino şi nici nu avea numărul lui de mobil. Cât despre ea, n-avea de gând să dea pe la redacţie a doua zi. Nebună să fi fost! N-o să mai calce pe-acolo o vreme. În plus, cine putea şti dacă revista o să supravieţuiască? Evident că nu, avea să dispară la fel ca săracul Garro. Oare o fi şi ea în pericol? Încercă să judece la rece. Da, fără-ndoială. Toată lumea ştia că de ceva timp ea era mâna dreaptă a directorului revistei, că Bondoaca era jurnalistul numărul unu de la *Destapes.* Şi, chiar dacă Rolando însuşi scrisese reportajul care însoţea fotografiile cu milionarul dezbrăcat, ea obţinuse mare parte din informaţii şi semnase alături de şeful ei, aşa că era în aceeaşi oală.

„În ce necazuri m-ai băgat, şefule”, zise ea cu voce tare. Îi era frică. Mereu se gândise că toate încurcăturile în care se băga dezvăluind secretele ruşinoase ale oamenilor celebri o vor pune în pericol la un moment dat, poate chiar în situaţia de a fi ameninţată cu puşcăria sau cu moartea. Să-i fi sosit ceasul? Mereu trăise pe muchie de cuţit: nu locuia în Cinci Colţuri, unul dintre cele mai violente cartiere din Lima, plin de atacuri, bătăi şi scandaluri? De multe ori glumise împreună cu şeful ei pe seama riscurilor la care se expuneau cu dezvăluirile lor scandaloase în care deveniseră experţi. „Într-o bună zi o să ne tragă un glonţ în cap, Bondoaco, dar consolează-te cu ideea că o să fim doi martiri ai jurnalismului şi-o să ni se ridice o statuie.” Şeful ei izbucnea în râsul acela care părea un şuvoi de pietricele alunecându-i prin gâtlej. Nu credea ce spune, desigur. Iar acum era un hoit.

Sărăcuţul. Lumea ei era goală fără Rolando Garro. Şeful

ei. Maestrul ei. Sursa ei de inspiraţie. Singura ei familie. Ai rămas singură, Bondoaco. Şi iubirea ei secretă. Dar asta nu ştia nimeni, doar ea, şi o păstra adânc ascunsă în inima ei. Niciodată nu-l lăsase nici să bănuiască măcar că-i îndrăgostită de el. L-a auzit zicând într-o noapte: „Când doi oameni lucrează împreună nu au ce căuta în pat, munca şi iubirea sunt incompatibile, pat rimează cu certat. Aşa că acum ştii, Bondoaco. Dacă simţi vreodată că mă dau la tine, în loc să-mi faci pe plac, mai bine dă-mi c-o sticlă în cap”. „Mai bine îţi străpung inima cu acul ăsta, şefule”, zisese ea, arătându-i briceagul pe care-l purta în portofel, pe lângă agrafa din păr sau de la curea, pentru cazuri de urgenţă. Închise ochii şi îşi aminti de cadavrul însângerat şi de faţa distrusă a lui Rolando Garro. Tristeţea îi îngheţa tot trupul. Îşi aduse aminte că în urmă cu câteva luni şeful cam sărise calul cu ea. Singura dată. La deschiderea unui club care n-a funcţionat prea mult, El Pingüino, la subsolul unei clădiri de pe bulevardul Tacna, unde l-au invitat şi pe Rolando. A luat-o şi pe ea. Când au ajuns era deja multă lume în clubul acela mic, plin de mirosuri, de fum şi de pahare de cocktail. Apăreau tăvi după tăvi pline de pahare şi unii invitaţi se îmbătaseră deja. S-au stins luminile. A-nceput spectacolul. Nişte brunete pe jumătate dezbrăcate s-au apucat să danseze pe ritmuri latino interpretate de o mică orchestră. Brusc, Bondoaca a simţit că Rolando, aflat în spatele ei, îi mângâia sânii. Faţă de oricine altcineva ar fi reacţionat cu ferocitatea ei obişnuită şi s-ar fi repezit la el cu acul de păr sau i-ar fi tras un pumn în figură. Dar cu Rolando Garro, nu. A rămas nemişcată, simţind ceva ciudat, un fel de plăcere combinată cu dezgust, ceva rău amestecat cu ceva plăcut, mânuţele alea care-i strângeau nu prea delicat sânii o făceau să stea cuminte şi docilă. S-a întors şi a văzut, în penumbră, că şeful avea ochii sticloşi de la alcool, fiindcă băuse deja câteva pahare. Imediat ce a văzut-o că se uită la el, Rolando Garro i-a dat drumul.

„Scuze, Bondoaco, nu mi-am dat seama că eşti tu”, l-a auzit dezvinovăţindu-se. Niciodată de-atunci n-a mai pomenit, nici măcar în treacăt, de acel episod. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat. Iar acum zăcea la morgă, cu faţa distrusă şi cu trupul ciuruit de împunsături. Poliţistul zisese că-l găsiseră în Cinci Colţuri. Ce să fi căutat Rolando Garro în cartierul ăsta? Să fi venit oare s-o caute pe ea? Imposibil, niciodată n-a călcat în casa asta. Poate o fi căutat vreo curvuliţă. Dar pe ea în niciun caz, Rolando Garro habar n-avea unde locuieşte ea. Cu toate că lucrau împreună şi se vedeau zilnic de ani de zile, Bondoaca nu ştia nimic despre viaţa personală a şefului ei. Avea soţie, copii? Probabil că nu, pentru că niciodată n-a vorbit despre aşa ceva. Şi se dedica zi şi noapte pregătirii numerelor din *Destapes.* Umbla mereu la fel de singur ca şi ea şi munca era viaţa lui.

Dormi foarte prost. Aţipea şi imediat coşmarul reîncepea, pe un fundal plin de catastrofe, incendii, cutremure, ea alerga pe marginea unui promontoriu, urmărită de un autobuz, şi când, paralizată de groază, nu mai reuşea să scape nicicum şi era clar că autobuzul avea s-o lovească, se trezea. Până la urmă, când lumina cenuşie a zorilor pătrunse prin ferestre, adormi, epuizată de noaptea grea.

Făcuse un duş şi se ştergea cu prosopul, când auzi bătăi în uşă. Tresări speriată. „Cine e?” întrebă, pe un ton ascuţit. „Ceferino Argüello”, răspunse fotograful. „Te-am trezit? Mii de scuze, Bondoaco. Trebuie neapărat să vorbesc cu tine”.

— Aşteaptă, mă îmbrac! îi strigă. Îţi deschid imediat.

Se îmbrăcă şi îl lăsă pe fotograf să intre. Ceferino avea chipul descompus de îngrijorare, ochii iritaţi, înroşiţi, ca şi cum şi i-ar fi frecat cu putere. Purta pantaloni şifonaţi, pantofi fără şosete şi un hanorac negru cu o dungă roşie. Avea vocea schimbată, vorbea de parcă-i venea greu să

articuleze cuvintele.

— Scuză-mă că te deranjez atât de devreme, Bondoaco, spuse stând în pragul uşii. L-au omorât pe şefu', nu ştiu dac-ai aflat.

— Intră, Ceferino, ia loc, zise ea arătându-i un scaun care se zărea în sufragerie dintre teancurile înalte de ziare. Da, da, ştiu. Azi-noapte a venit poliţia la mine. M-au dus la morgă să identific cadavrul. Ceva îngrozitor, Ceferino. Mai bine nu-ţi spun.

El se lăsase să cadă pe scaun şi o privea foarte palid, aşteptând, cu ochii ficşi şi cu gura deschisă, din care-i ieşea un firicel de salivă. Bondoaca ştia prea bine ce-i trecea prin cap lui Ceferino şi o cuprinse iarăşi frica, o spaimă la fel de mare ca aceea care i se citea pe chip şi fotografului.

— Se pare că l-au găsit pe-aici, în Cinci Colţuri, îi zise. Cu trupul hăcuit. În plus, nemernicii dracului i-au spart şi faţa.

Ceferino Argüello dădea din cap confirmând. Firele de păr de pe cap îi stăteau ţepene ca ale unui porc spinos. Faţa lui mâncată de vărsat de vânt era albă ca varul.

— Asta se spune în ziare şi la radio. Că şi-au bătut joc de el în ultimul hal.

— Da, da, un adevărat măcel. Ceva ce numai nişte sadici ar face, sau nişte sălbatici, Ceferino.

— Şi cu noi ce-o să fie, Bondoaco? întrebă el tăindu-i-se brusc vocea.

Ea se gândi că, dac-o să izbucnească în plâns, avea să-l insulte, să-l facă-n toate felurile şi să-l dea afară din casă. Dar Ceferino nu plânse, îşi pierdu doar vocea şi se uită la ea ca hipnotizat.

— Nu ştiu ce ni se poate întâmpla, zise Bondoaca ridicând din umeri, după care se hotărî s-o spună pe-aia dreaptă: Se poate să ne omoare şi pe noi, Ceferino. Mai ales pe tine, care ai făcut pozele.

Fotograful se ridică în picioare şi vorbi cu o seriozitate afectată, ridicând tonul pe măsură ce rostea cuvintele:

— Am ştiut că asta-i o treabă periculoasă, futu-i, şi ţi-am zis, şi i-am zis şi şefului.

Acum aproape că ţipa ca ieşit din minţi.

— Şi pot să ne ucidă oricând pentru că ne-am lăcomit să scoatem bani de la milionarul ăla, mama mă-sii! Şi tu eşti vinovată, fiindcă am avut încredere în tine şi m-ai trădat.

Se lăsă din nou să cadă pe scaun şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Suspină.

— Fă un efort şi încearcă să gândeşti limpede, Ceferino, îi spuse cu blândeţe Bondoaca. Amândoi trebuie să avem mintea limpede dacă vrem să scăpăm teferi din chestia asta. Nu mai pierde timpul gândindu-te cine e vinovat pentru ce s-a întâmplat deja. Ştii cine-i vinovat? Nici tu, nici eu, nici măcar şefu'. De vină e meseria noastră. Şi cu asta, gata.

Ceferino îşi luă mâinile de pe faţă şi dădu din cap. N-avea ochii plânşi, ci foarte iritaţi şi scânteietori. O expresie tâmpă îi deforma chipul.

— Când ţi-am spus că am pozele alea, Julieta, am făcut-o doar ca să-ţi cer sfatul, zise el încet. Atât am vrut să-ţi amintesc.

— Minţi, Ceferino, îi spuse ea, tot cu voce înceată, ca şi cum i-ar fi dat poveţe. Mi-ai zis că le-ai păstrat doi ani tocmai ca să vezi dacă nu cumva ai putea să câştigi ceva de pe urma lor. Adică să le publici şi să scoţi nişte bani.

— Nu, nu, îţi jur că nu, Bondoaco, protestă Ceferino. Nu voiam să fie publicate. Ştiam că s-ar putea întâmpla lucruri foarte urâte, exact cum s-a şi întâmplat, nici mai mult, nici mai puţin. Am bănuit că s-ar putea ajunge la aşa ceva, îţi jur.

— Dacă nu voiai să le publici, le-ai fi dat foc, Ceferino, se enervă Bondoaca. Aşa că nu mai face pe niznaiul cu mine, te rog. Eu ţi-am spus doar că omul de la care puteai obţine

cel mai mult era şeful nostru. Şi mi-ai dat voie să vorbesc cu el. Nu i-ai dus pozele chiar tu ca să vadă ce se putea face cu ele? Ai uitat asta?

— Bine, bine, hai să nu mai vorbim despre ceva ce nu mai poate fi schimbat, zise, ceva mai blând, fotograful, luând din nou expresia aceea de câine bătut care era expresia lui de toate zilele. Hai să ne hotărâm ce facem. Crezi că o să ne cheme la poliţie să dăm declaraţii?

— Mă tem că da, Ceferino. Şi la proces. A avut loc o crimă. Noi am lucrat cu victima. E firesc să ne cheme să dăm declaraţii.

— Şi ce să zic, Julieta?

Fotograful părea disperat iarăşi. Avea ochii adânciţi în orbite, iar vocea, acum răguşită, îi tremura.

— Sper că nu eşti atât de tâmpit încât să recunoşti că tu ai făcut fotografiile alea, zise Bondoaca. Atât ar mai lipsi.

— Şi-atunci ce să le spun?

— Că nu ştii nimic, că habar n-ai de nimic. Nici n-ai făcut fotografiile şi nici şeful nu ţi-a zis cine le-a făcut.

— Dar tu ce-o să declari?

Julieta ridică din umeri.

— Nici eu nu ştiu nimic, zise ea. N-am luat parte la orgia aia, nici n-am ştiut de ea până când am pregătit numărul din *Destapes*. Şi chiar aşa e, nu?

Julieta îl sfătui pe Ceferino să nu dea pe la redacţie. Nici ea n-o să treacă pe-acolo. Dacă inginerul a angajat asasini, acolo o să-i caute mai întâi. Şi ar fi bine să nici nu doarmă acasă, măcar câteva zile.

— Am soţie şi trei copii, Bondoaco. Şi niciun ban în buzunar. Nici măcar nu ne-a plătit pe luna asta.

— Şi nici n-o să ne mai plătească, Ceferino, interveni ea. Odată cu moartea şefului, *Destapes* o să piară şi ea. Pot să te-asigur de asta. Aşa că deja ar fi cazul să-ţi cauţi de lucru. Şi eu la fel.

— Deci crezi că n-o să fim plătiţi nici măcar pentru luna

asta, Julieta? Aşa ceva ar fi un dezastru pentru mine, nu uita că trăiesc de pe-o zi pe alta.

— Şi pentru mine e tot un dezastru, Ceferino. Nici eu nu prea mai am bani. Dar, cum nu-mi place ideea să fiu omorâtă de un ucigaş plătit de inginerul Cárdenas, n-am să mai calc pe la *Destapes.* Te sfătuiesc să faci la fel. Pentru binele tău. Explică-i situaţia soţiei tale, o să te-nţeleagă. Ascunde-te la cineva de încredere. Cel puţin până se mai limpezesc apele. Ăsta e singurul sfat pe care ţi-l pot da. Şi asta o să fac şi eu.

Ceferino mai rămase un timp în casa Julietei. Îşi tot lua la revedere, dar, ca şi cum o forţă irezistibilă l-ar fi condus, se aşeza la loc printre munţii de ziare şi reviste, continuând să se plângă de ghinionul lui şi blestemând fotografiile din Chosica, ale căror negative le păstrase, dar nu ca să-ncerce să scoată bani de pe urma lor – jura pe Dumnezeu! –, ci în speranţa că domnul care îl angajase pentru orgia aceea o s-apară într-o bună zi şi o să-i plătească cât se înţeleseseră. Fusese un prost, da, un prost, şi toată viaţa avea să-i pară rău.

În sfârşit, după ce se mai smiorcăi puţin şi blestemă soarta, plecă. Bondoaca se lăsă pe fotoliu, între teancurile de ziare. Era epuizată şi, mai rău, Ceferino Argüello îi transmisese până la urmă starea lui de confuzie şi de panică.

Îşi privi genunchii şi văzu că-i tremurau. O mişcare abia sesizabilă, de la dreapta la stânga şi de la stânga la dreapta, mecanică şi rece. Dacă ridica un picior, tremurul înceta, dar numai la acel genunchi, celălalt tremura în continuare. O cuprinse spaima, din vârful capului până-n tălpi. O molipsise pămpălăul de Ceferino Argüello. Încercă să se calmeze, să gândească la rece. Trebuia să facă exact ce-l sfătuise pe fotograf: să plece cât mai repede de-acasă şi să se adăpostească la cineva de-ncredere, până când o să mai treacă furtuna. La cine? Se gândi la oamenii pe

care-i cunoştea. Erau mulţi, bineînţeles, dar niciunul în care să aibă atâta încredere încât să-i ceară adăpost. Nu-şi văzuse de ani buni puţinele rude pe care le mai avea. Amicii ei erau ziarişti, oameni de radio sau de televiziune cu care avea doar relaţii de suprafaţă, ocazionale. În realitate, singurul om în care ar fi putut avea încredere într-o situaţie ca asta era Rolando Garro. Crima aceea o lăsase fără singurul ei prieten adevărat.

Aşadar, un hotel fără pretenţii sau o pensiune. Unde să nu ştie nimeni de ea. Dar cât o fi costând? Scoase dintr-o comodă un carnet în care-şi nota cu atenţie cheltuielile şi veniturile. Suma de care dispunea era infimă: mai puţin de trei sute de soles. Ar trebui să facă un împrumut. Dar ştia foarte bine că, odată cu moartea şefului ei, vor fi foarte greu de obţinut banii pe luna în curs de la *Destapes.* Probabil că fondurile revistei erau la Garro însuşi sau ajunseseră sub sechestru judiciar din cauza morţii lui. Directorul săptămânalului se plângea mereu că revista era pe punctul să intre-n insolvenţă, ceea ce s-ar fi putut să fie adevărat. Aşa că, dinspre partea asta, nimic de aşteptat.

Deci ce-o să faci, Bondoaco? Era abătută, deznădăjduită, paralizată. Ştia foarte bine că-i periculos să mai stea acasă, pentru că acolo aveau s-o caute întâi dacă voiau să-i facă rău. Ştia prea bine că mai devreme sau mai târziu avea să-şi găsească un alt loc de muncă. Nu era ea o profesionistă? Bineînţeles că da, dar nu era acum momentul să bată redacţiile, să treacă pe la posturile de radio şi televiziune ca să-şi caute de lucru. Acum trebuia să se-ascundă, să-şi scape pielea, trebuia ca nimeni să nu ştie unde se află. Până când lucrurile se vor mai linişti şi totul va reintra în normal. Unde dracu’ să se-ascundă?

Atunci, mai întâi timid şi neclar, dar apoi, încetul cu încetul, prinzând contur, consistenţă, realitate, i se ivi o idee. Era riscantă, fără-ndoială. Dar oare nu asta o-nvăţase maestrul ei, ceva ce el aplicase de multe ori în viaţă, şi

anume că problemele grave se rezolvă prin decizii pe măsură? Şi ce i se putea întâmpla mai rău decât să se simtă ameninţată că n-o să-şi mai poată urma vocaţia? Ăsta era pariul care-l terminase pe Rolando Garro, nu, Bondoaco? Îşi pierduse viaţa într-un mod îngrozitor pentru faptul că făcuse jurnalism de investigaţie şi scosese la lumină mizeriile pe care şi le permiteau bogătanii acestei ţări fără legi şi fără morală.

Era riscant, desigur. Dar, dacă îi ieşea, nu numai c-o să se vadă protejată, ci chiar ar putea scoate foloase profesionale din toate astea.

Brusc, Bondoaca simţi că nu-i mai tremură genunchii. Zâmbi.

XVI

Moşierul şi chinezoaica

— Gata, Quique, a trecut totul, zise Luciano, bătându-l pe genunchi pe prietenul lui. Tot ce mai ai de făcut acum e să uiţi şi să-ncepi să te-ngraşi. Eşti slab ca un ţâr.

— Crezi că dacă l-au ucis pe nemernicul ăla şi dacă a dispărut *Destapes* gata, au trecut toate problemele? spuse Enrique zâmbind amar. Nu, Luciano. Toate astea o să mă urmărească până la sfârşitul zilelor. Ştii ce mă frământă cel mai mult după toată povestea asta? Nu răul fizic şi psihic pe care i l-a făcut mamei mele, nici faptul că onoarea mea a fost mânjită. Nu, nu. Adevărata tortură au devenit glumiţele vulgare ale prietenilor, ale asociaţilor, chiar şi la întrunirile consiliului director. „Asta da orgie, frate”, „Nu te-ai gândit să ne inviţi şi pe noi, moşule”, „Zi-mi şi mie câtor fete le-ai tras-o la cheful ăla, bătrâne”. M-am săturat de prostiile astea, orice imbecil să-mi tot facă cu ochiul. Aş fi preferat să mă jignească sau să nu mă mai salute, aşa cum au procedat unii. De-aia ne gândim, eu şi Marisa, să plecăm într-o călătorie.

— A doua lună de miere? Vestita călătorie în insulele greceşti de care am vorbit acum câţiva ani? întrebă Luciano râzând, după care redeveni brusc serios. Apropo de Marisa. Sunt foarte bucuros că până la urmă nu v-aţi despărţit şi că ea te-a iertat. Acum chiar se vede că v-aţi împăcat.

— Aşa e, zise Quique, coborând vocea şi aruncând o privire prin casa lui Luciano, ca să se-asigure că încă nu se-ntorceau Marisa şi Chabela, care se duseseră să vadă dacă fetele lui Luciano dormeau. Măcar de-atâta bine să mă bucur şi eu după toată telenovela asta. Nu numai că ne-am împăcat, e mai mult, căsnicia noastră merge acum

chiar mai bine decât înainte. Scandalul şi despărţirea aia temporară ne-au unit mai tare decât oricând, bătrâne.

La cină avuseseră mâncare chinezească comandată de la Lung Fung şi, cum încă nu era ora la care intra în vigoare starea de necesitate, stăteau pe terasă ca să mai bea un pahar şi să povestească. Fetiţele stătuseră o vreme cu ei, apoi Nicasia le dusese la culcare. Grădina şi piscina erau luminate şi cei doi dogi uriaşi alergau printre copaci. Majordomul le adusese whisky, gheaţă şi apă minerală. Era o noapte liniştită, fără vânt şi, cel puţin deocamdată, fără focuri de armă şi căderi de curent. Marisa şi Chabela se întorceau la braţ, râzând.

— Spuneţi-ne şi nouă de ce râdeţi, nu mai fiţi aşa de egoiste, zise Luciano. Să râdem toţi patru.

— Nici moartă, soţiorule, spuse Chabela, deschizând mult ochii şi prefăcându-se îngrozită. E un banc atât de porcos, încât ţi-ar sta inima-n loc, la cât eşti tu de sfânt.

— Nu te-ncrede în sfinţi, zise Marisa, aşezându-se lângă Quique şi apucându-l de obraji ca şi cum ar fi fost gata să-l certe. Şi ăsta părea sfântul sfinţilor şi ai văzut ce-i în stare să facă.

Izbucni în râs, Luciano şi Chabela ciocniră, dar Quique păli şi dădu din mâini într-un mod straniu.

— Scuze, scuze, ştiu că nu-ţi place să glumesc cu chestia asta, iubire, zise Marisa înlănţuindu-i gâtul cu braţele şi sărutându-l pe faţă. Arăţi de parc-ai fi înghiţit o broască şi te-ai înroşit mai tare ca focul, dragul meu.

— Cum nu se poate mai rău, intră până la urmă şi Quique în joc. Mi s-a dus vestea în toată Lima că sunt un fustangiu şi un petrecăreţ, eu, care întotdeauna am fost atât de cumpătat.

— Ştiu nişte fotografii care spun contrariul, Quique, aşa că nu e cazul să te mai prefaci băiatul cel bun, i-o trânti Chabela, făcându-i pe toţi să râdă în hohote.

— Un toast, zise Luciano ridicând paharul de whisky.

Pentru prietenia noastră. De fiecare dată mi-e tot mai limpede că prietenia e singurul lucru care contează cu adevărat în viaţă.

— Până la urmă tot va trebui să facem toţi patru croaziera aia în insulele greceşti despre care am tot vorbit, spuse Quique. Înainte să îmbătrânim. Două săptămâni pe marea lui Ulise, fără nicio ştire din Peru. Două săptămâni fără întreruperi de curent, fără terorism şi fără presă de scandal.

— Apropo de ce-aţi zis despre iubire şi sfinţişori, mi-am amintit de bunicul meu din partea mamei, spuse brusc Luciano, zâmbind nostalgic. V-am zis vreodată povestea lui?

— Mie cel puţin, nu, răspunse soţia lui, mirată. Cred că mie nici măcar despre părinţii tăi nu mi-ai zis o vorbă. Suntem căsătoriţi de zece ani şi nu ştiu nimic despre tine.

— Bănuiesc că povestea a stârnit tot soiul de bârfe, adăugă Luciano. Exact pe placul locuitorilor din Lima, bârfitorii bârfitorilor din lumea asta.

— Mie-mi spui? sări Quique, prinzând şi el curaj. În ultima vreme eu mi-am luat doctoratul în bârfologie.

— Tatăl mamei mele, continuă Luciano, era un fermier din Ica, unul dintre cei mai înstăriţi, proprietarul mai multor ferme pe care ni le-au luat când cu Reforma Agrară a generalului Velasco. Şi era omul cel mai bisericos din câţi s-au văzut pe pământurile astea lăsate de Dumnezeu. Mi-l amintesc foarte bine de când eram copil. Don Casimiro. Când mergea la biserică se îmbrăca în negru şi îşi punea la buzunarul vestei ceasul cu lănţişor. Se ducea la slujba religioasă zilnică în micuţa capelă a casei boiereşti, iar la procesiuni, botezuri, rugăciuni şi altele mergea la biserica din sat. De fiecare dată, după ce ne aşezam cu toţii la masă, rostea o rugăciune.

Luciano tăcu. Brusc, deveni melancolic. Amintirile copilăriei lui din Ica păreau să-l fi întristat. Era ciudat,

pentru că toate poveştile pe care obişnuia să le spună despre viaţa în casa bunicului său erau cât se poate de fericite: plimbări călare, partide de vânătoare, carne la proţap, capcane pe care le punea împreună cu fraţii lui pentru vulpi şi în care se prindeau uneori iguane, plimbările de duminică până la mare şi lecturile cu voce tare, lecturi nevinovate din cărţi de aventură, Salgari, Verne, Dumas, din care bunicul le citea lui şi fraţilor lui în birou la el, printre iconiţe din Cusco cu Fecioara şi rafturi vechi pline de cărţi prăfuite.

— Ce nu înţeleg eu, Luciano, spuse Quique profitând de tăcerea prietenului său, este de ce devii atât de trist povestind nişte lucruri atât de frumoase.

Urmă din nou o scurtă tăcere. Nu numai Quique, ci şi Chabela şi Marisa se uitau la Luciano, aşteptând să vadă ce-o să mai zică.

— Mă-ntristează nu amintirile cu bunicul meu, Casimiro, ci gândul la bunica mea, Laura, zise Luciano cu vocea schimbată.

Era foarte serios acum. Înainte să continue, se uită la toţi trei într-un fel ciudat, ironic şi zeflemitor.

— Ştiţi de ce? Pentru că pe bunica mea din partea mamei n-o chema Laura, de fapt. Era o chinezoaică.

Marisa şi Quique zâmbiră, dar Chabela făcu ochii mari, uimită.

— O chinezoaică? întrebă ea. O chinezoaică din China? Vorbeşti serios, Luciano?

— Foarte serios, draga mea, spuse Luciano. Nu ţi-am zis niciodată pentru că asta a fost mereu un soi de tabu, marele secret al familiei.

— Ca să vezi ce lucruri aflu după zece ani de căsnicie, râse Chabela. Deci bunica ta era chinezoaică. O chinezoaică adevărată?

— Poate că era o chinezoaică metisă, preciză Luciano, dar eu cred că era chinezoaică get-beget şi gata. De-abia

acum începe partea complicată. Tatăl ei ţinea o băcănie în sat.

Quique părea cu-adevărat intrigat de poveste:

— Şi ai putea să-mi spui, Luciano, cum se face că un moşier din Ica, don Casimiro, care sigur se vedea drept un aristocrat cu sânge albastru, s-a putut căsători cu fiica băcanului de pe moşia lui?

Marisa îşi lăsase capul pe umărul soţului ei, iar acesta o îmbrăţişase şi-i mângâia din când în când părul.

— Explicaţia e iubirea, zise Marisa. Ce altceva să fie? Moşierul s-a îndrăgostit de chinezoaică şi cu asta basta. Nu se spune că asiaticele sunt bestiale la pat?

— Da, cred că bunicul s-a îndrăgostit nebuneşte de chinezoaică, zise Luciano. Trebuie să fi fost frumoasă foc, şi tare atrăgătoare, pentru ca un aristocrat plin de prejudecăţi, rasist şi despotic ca toţi cei din clasa lui să facă un asemenea pas neverosimil: să se căsătorească la biserică cu fiica băcanului, care, probabil, era şi analfabet şi nu se-ncălţase în viaţa lui c-o pereche de pantofi.

Făcu o pauză ceva mai lungă şi tristeţii de pe chip îi luă locul un zâmbet.

— S-au căsătorit aşa cum cere tradiţia, la biserica de pe proprietate, nici mai mult, nici mai puţin, continuă Luciano. Există fotografii de la nuntă şi, deşi familia a încercat să le distrugă, tot am reuşit să salvez câteva. Au fost prezenţi mulţi invitaţi din Lima, cărora nu le-a venit să creadă ce nebunie făcea moşierul. Avea să fie scandalul secolului, nu doar din Ica, ci şi din restul ţării. În fotografii faţa bunicii mele nu se vede prea bine, se poate observa doar că era micuţă şi slabă. Dar fac pariu că era şi frumoasă. Sigur e că avea un caracter extraordinar. O adevărată stăpână.

— Probabil c-o lăsase gravidă şi, cum era atât de credincios, s-a simţit obligat să se însoare cu ea, zise Chabela aplecându-se către soţul ei şi uitându-se atentă la

el. Acum înţeleg de ce ai ochii oblici, Luciano.

— De-acum încolo o să-ţi zicem Chinezul, spuse Marisa râzând.

— Taci, taci, aşa i se spune lui Fujimori, o repezi Luciano, râzând şi el. Mai bine Chinezul-metis.

— Dacă ajungi să ţi se spună Chinezul-metis, divorţez, zise Chabela, chipurile scârbită.

— Spune mai departe, Luciano, îi ceru Quique. Adevărul e că m-a prins povestea lui don Casimiro.

— Ce urmează e şi mai tare decât faza cu căsătoria moşierului cu chinezoaica, zise Luciano, uitându-se la ceas. Am timp să vă spun toată povestea până se instituie starea de necesitate.

Reluă povestea bunicilor din partea mamei spunându-le că niciodată n-a reuşit să afle numele adevărat al bunicii lui chinezoaice, pentru că, înainte să se căsătorească, bunicul a rebotezat-o cu numele de Laura, aşa cum avea să i se spună în familie de-atunci înainte. Chinezuţa, odată măritată, s-a pornit să nască – „mama mea şi trei unchi, dintre care doi au murit încă de mici” – şi încetul cu încetul a căpătat autoritate. Nefiind mulţumită cu statutul de stăpână a casei, a-nceput să-l ajute pe bunicul la conducerea moşiei.

— Când eram un ţânc, ţăranii mai bătrâni de pe moşie încă şi-o mai aminteau, zise Luciano. Purtând pantaloni, cizme de călărie, pălărie de paie şi cravaşă, cutreiera domeniul, supraveghea irigaţiile, semănatul, culesul, dădea ordine, mai trăgea câte-o înjurătură şi chiar le ardea câte una ţăranilor mai leneşi sau neascultători.

Dar ceea ce-l impresiona cel mai mult pe Luciano era faptul că, în timpul sărbătorii tradiţionale din 28 iulie, Sărbătoarea Patriei, în mijlocul petrecerii date pentru toţi angajaţii, cu muzicanţi şi dansatori aduşi din Chincha şi El Carmen, bunica lui, Laura, îşi dădea jos papucii, rămânând desculţă ca metisele, şi dansa *marinera* cu câte-un angajat,

de obicei cu un metis sau cu un negru, care dintotdeauna dansau *marinera* dumnezeieşte. Ceva nemaivăzut, oricum, stăpâna casei, soţia moşierului, să danseze *marinera* cu un ţăran, aplaudată şi ovaţionată de zeci de angajaţi, ţărani, arendaşi, şoferi, tractorişti şi servitori. Era ceva care-i înnebunea pe toţi. O aplaudau de li se umflau palmele, pentru că bunica era o mare dansatoare de *marinera.* Şi toată lumea aştepta petrecerea aceea anuală, *marinera* în praf şi-n noroi, direct pe pământ, aşa cum se dansează în satele creole cele mai tradiţionale, asta era ceva ce toată lumea aştepta, era evenimentul anului.

— Mi-ar fi plăcut s-o cunosc pe bunica ta, zise Quique uitându-se la ceas. Da, încă mai e timp, la ora asta se circulă repede şi ajungem acasă în cincisprezece minute, cel mult. Laura trebuie să fi fost o femeie extraordinară.

— A murit foarte tânără, la ultima naştere, zise Luciano. Am să-ţi arăt nişte fotografii cu ea, e destul s-o vezi ca să-ţi dai seama că era o femeie teribilă. Numai că…

Luciano nu mai zâmbi, redeveni grav.

— Numai că ce? întrebă Chabela, îndemnându-l să continue. Ce-ai rămas aşa, mormăind în barbă?

— Treaba e că povestea asta romantică, un moşier îndrăgostit de fata băcanului, continuă Luciano ridicând din umeri, are şi o parte dramatică.

— Care? întrebă Marisa lungindu-şi gâtul. Trebuie să fie partea cea mai interesantă.

— O dată pe an, bunica Laura făcea o călătorie misterioasă. Pleca singură, pentru câteva zile, spuse Luciano rostind cuvintele rar, ca să menţină suspansul în rândul celor trei ascultători.

— Şi unde mergea? întrebă Chabela. Doamne, Luciano, trebuie să-ţi scoatem cu cleştele vorbele din gură.

— Asta e întrebarea fără răspuns, zise Luciano. Versiunea oficială e că mergea să-şi vadă familia. Pentru că, atunci când s-au căsătorit, toată familia ei, începând cu

băcanul şi continuând cu mama şi cu fraţii ei, dac-o fi avut, au dispărut de la moşie. Da, da, tot ce vă spun de-acum încolo sunt doar presupuneri. Mă gândesc că familia bunicului, sau chiar el, i-a expulzat. A avut curajul să se însoare cu chinezoaica. Dar să-i vadă pe băcan şi pe ai lui toată ziua bună ziua prin casă, să se tragă de şireturi cu rudele lor prin alianţă, aşa ceva i s-a părut prea mult lui don Casimiro. Mai bine în exil cu ei, ca să nu mai fie nicio urmă. Poate că toată treaba asta s-a şi negociat, cine ştie? Bunicul le-o fi dat bani, numai să-i vadă duşi cât mai departe de Ica. Călătoria anuală a bunicii Laura era ca să-şi vadă părinţii exilaţi de pe moşie. Unde? N-am ştiut niciodată. Bănuiesc că i-au trimis în celălalt capăt al ţării. În munţi, în selvă, cine ştie. Aşa că s-ar putea ca eu să am verişori şi nepoţi în cine ştie ce cătun de prin Loreto sau Chachapoyas.

— Dacă tot facem exerciţiul ăsta de imaginaţie, zise Quique, poate că bunicul tău a pus să fie omorâtă toată familia chinezoaicei. Ceva rapid, ca să nu mai rămână nicio urmă de ruşinea familiei. Bunica ta Laura făcea călătoria aceea anuală ca să pună flori la mormintele familiei ei.

Marisa şi Chabela râseră, dar nu şi Luciano.

— Tu o spui în glumă, dar să ştii că m-am gândit şi eu, şi aşa ceva n-ar fi fost imposibil la vremea aia. Acum o jumătate de secol ce valoare avea viaţa unor chinezi amărâţi? Poate că i-au omorât. Îi văd în stare.

— Sper că glumeşti, Luciano, zise Chabela. Bănuiesc că nu spui în serios o asemenea enormitate.

— E un final destul de grotesc pentru o poveste atât de romantică, spuse Marisa. Cred c-ar trebui să plecăm, Quique. Nu vreau să depăşim ora şi să ne oprească vreo patrulă. Avem destule probleme deja, nu?

— Da, da, hai, plecaţi, zise Chabela. Pe o prietenă de-a mea a oprit-o o patrulă şi a trebuit să le dea o grămadă de bani poliţiştilor.

— Blestemata asta de stare de necesitate, zise Quique ridicându-se, fără să dea drumul mâinii soţiei lui. Adevărul e că aş sta toată noaptea să te-ascult spunând povestea bunicii chinezoaice.

— Mi-a făcut bine să v-o povestesc, spuse Luciano, conducându-i spre ieşire prin grădina imensă. Marea ruşine a familiei îmi stătea pe suflet. Simt că le-am făcut dreptate bunicii Laura şi întregii ei familii.

Paznicul înarmat de la poartă le-a urat noapte bună. Quique şi Marisa îşi luară la revedere de la Luciano şi Chabela, se urcară în maşină şi plecară.

— Auzi, Marisa, zise Quique insinuant. La despărţire, tu şi Chabela aproape că v-aţi sărutat pe gură.

— Ce, eşti gelos? râse Marisa, dar, văzând că Quique frânează brusc, se nelinişti: Ce e, de ce frânezi?

— N-am fost gelos, ci invidios, gringuita, zise el. Am frânat ca să te pot săruta. Dă-mi buzele tale, iubito.

O sărută apăsat, cu limba, sorbindu-i saliva.

— Gata, Quique, spuse ea, împingându-l. E periculos, putem fi atacaţi. E beznă, mai bine hai să plecăm odată.

— Sunt tot mai îndrăgostit de tine, zise el, pornind motorul. Cel puţin scandalul ăsta blestemat mi-a folosit la asta. Să-mi dau seama că sunt nebun după tine. Că am avut norocul să mă căsătoresc cu cea mai frumoasă femeie din lume. Şi cea mai bună la pat, evident.

— Nu te mai uita la mine, Quique, uită-te la drum, o să intrăm în ceva. Şi mergi mai încet, te rog.

— Vreau s-ajungem odată acasă ca să pot să te dezbrac, zise el. Şi să te sărut din cap până-n picioare, milimetru cu milimetru, da, da, din cap până-n picioare. Şi de data asta fără să stingem lumina. Am să le-aprind pe toate, nu numai veioza.

— I-auzi! Mai să nu te recunosc. Tu nu erai aşa, Quique. Ce-i cu tine?

— Mi-am dat seama că eşti cea mai excitantă şi senzuală

femeie din lume, iubito.

— Venind din partea unui expert în materie, e un compliment uriaş, regele meu.

— Ai grijă cu glumiţele astea, că opresc şi facem dragoste chiar aici, în maşină, gringuita.

— O, ce frică mi-e! râse Marisa. Nu mai merge atât de tare, Quique, o să ne lovim de ceva.

El mai reduse din viteză şi continuară să glumească şi să se joace tot restul drumului. Când ajunseră în faţa blocului lor, în San Isidro, mai erau zece minute până să se reinstituie starea de necesitate.

— Ce-i cu-atâţia poliţişti pe-aici? întrebă Marisa.

Două maşini de poliţie, cu luminile aprinse, blocau accesul spre garajul blocului. Când Quique opri în faţa lor, portierele maşinilor de poliţie se deschiseră şi ieşiră mai mulţi bărbaţi în uniformă şi în civil, se apropiară şi-i înconjurară maşina. Coborî geamul şi un ofiţer se înclină şi îşi apropie faţa de a lui. Avea o lanternă aprinsă.

— Inginerul Enrique Cárdenas? întrebă ducând mâna la chipiu.

— Da, eu sunt, zise Quique. Ce se-ntâmplă, domnule ofiţer?

— Bună seara, domnule Cárdenas. Trebuie să ne însoţiţi. Dar mai întâi puteţi parca maşina, vă aşteptăm, nu-i nicio problemă.

— Unde să vă însoţesc? întrebă Quique. De ce?

— O să vă spună procurorul Morante, zise ofiţerul dându-se la o parte ca să-i facă loc unui bărbat îmbrăcat în civil, scund, cărunt, cu o mustăcioară periuţă, care le făcu o reverenţă celor din maşină.

— Îmi pare rău, domnule Cárdenas, zise el, cu o amabilitate forţată. Am un ordin judecătoresc care explică prezenţa noastră aici. Sunteţi arestat.

— Arestat? întrebă Quique surprins. Pot să ştiu pentru ce?

— Pentru uciderea ziaristului Rolando Garro, spuse procurorul Morante. Există o acuzaţie oficială împotriva dumneavoastră şi judecătorul a dat ordin să fiţi reţinut. Aici aveţi hotărârea, o puteţi citi. Sper să fie o neînţelegere şi totul să se rezolve cât mai repede. Nu v-aş sfătui să opuneţi rezistenţă, domnule inginer. V-ar putea dăuna.

XVII

Straniile întâmplări din jurul lui Juan Peineta

Juan Peineta plecă devreme de la hotelul Mogollón, întrebându-se din nou pe unde o fi umblând Serafín, căci nu mai apăruse de trei zile. Sau de patru? Sau de o săptămână? La naiba cu pierderile de memorie, mama măsii. O luă spre bulevardul Abancay. Bine măcar că Willy Rodrigo, zis El Ruletero, locuia acum în Barrios Altos. Înainte, când stătea în Callao, era o adevărată aventură s-ajungă să-l vadă. Trebuia să meargă pe jos până la piaţa San Martin, de unde lua un microbuz până la Callao. Era singurul vehicul în care se urca, o dată la o lună, o lună şi jumătate, ca să meargă-n vizită la prietenul lui, regele jocurilor de noroc. Nimeni nu ştia de unde-i venea porecla, El Ruletero, până când Willy îi zise că de la una dintre piesele lui Pérez Prado, inventatorul ritmului mambo, o muzică pe care, în tinereţea lui, obişnuia să danseze şi să fredoneze în fiecare zi. Dar nici Juan Peineta şi nici altcineva în toată Lima nu ştia ce-nsemna cuvântul cubanez *ruletero*: peşte? taximetrist? vânzător de lozuri în plic?

De ce o fi vrând Willy să-l vadă neapărat? Şi ce să însemne discuţia ciudată de-aseară, când l-a sunat la hotelul Mogollón: „Trebuie să ne vedem urgent, Juanito. Nu pot să-ţi spun mai multe la telefon. Hai să luăm masa mâine împreună. Super. Atunci, pe mâine”. Despre ce-o fi vorba? De ce Willy nu i-a dat nici măcar un indiciu? Juan Peineta începu să urce bulevardul Abancay; în dreptul clădirii Congresului o s-o ia spre întinsul şi întortocheatul bulevard Junin, la capătul căruia se afla Cinci Colţuri, unde

locuia Willy; cel puţin traseul ăsta şi-l amintea foarte bine. Uneori avea senzaţia că, pe zi ce trecea, tot mai multe lucruri i se evaporau din minte, că în curând avea s-ajungă o stafie fără trecut.

Era prieten cu Willy de pe vremea când practica nobila artă a recitatului şi El Ruletero administra un teatru în cartierul Cantagallo, din sectorul Rímac; obişnuia să-l cheme să recite între spectacole de muzică şi dans andine. Teatrul lui Willy organiza şi nopţi de lupte libere, dar la spectacolele acelea nu-l invita să recite (o făcuse o singură dată, l-au fluierat şi i-au strigat „Poponarule” şi „Curistule”, aşa că bietul Juan n-a mai vrut să repete niciodată experienţa). Trecuse ceva vreme de când El Ruletero vânduse teatrul şi acum administra o sală de jocuri nu departe de Cinci Colţuri, în apropierea monumentului lui Felipe Pinglo, marele compozitor de valsuri din vechea gardă. Înainte, când locuia în Callao, Willy avea alt monument aproape de casa lui: cel al Saritei Colonia, protectoarea hoţilor. Nu se găsea nimeni mai diferit de Juan Peineta ca Willy, cu viaţa lui de pasăre de noapte şi localul său rău famat, unde veneau să-şi încerce norocul toţi prăjiţii, mulţi dintre ei răufăcători recunoscuţi, foşti puşcăriaşi alături de beţivi notorii, peşti şi vagabonzi care de obicei îşi rezolvau neînţelegerile cu cuţitul sau cu bocancul. Printre clienţii lui Willy mai mişunau şi ciripitori şi sifoane plătiţi de poliţie, care treceau pe-acolo să se facă c-o bere şi să mai culeagă informaţii.

Totuşi, îi unea o prietenie care trecea dincolo de vieţile lor atât de diferite. Multă vreme, de patru sau de cinci ori pe an Juan străbătuse lungul traseu care-l ducea din centrul Limei până în cartierul acela sărăcăcios din portul Callao ca să-şi petreacă ziua cu vechiul său prieten. Acum, de când acesta se mutase în centrul Limei coloniale, era mult mai bine, nu mai trebuia să facă traseul ăla greu şi nesfârşit până în port, ci doar o obositoare plimbare pe jos.

Willy îl ducea să mănânce la câte-o crâşmă unde aveau midii proaspete şi bere rece ca gheaţa. În timp ce mâncau pe rupte, îşi aminteau de vremurile trecute, când Juan se dedica vocaţiei sale de artist-recitator şi avea o căsnicie fericită cu Atanasia, iar Willy conducea teatrul lui popular, ceea ce-i permitea să se mai culce cu câte-o artistă dintre cele care urcau pe scena teatrului, dar Juan credea că nu se culcase cu atâtea cu câte se lăuda el. Pentru că Willy era şi fanfaron. Însă, deşi ştia că exagera şi minţea, Juan se distra ascultându-l. Ce să însemne graba de-acum? De ce n-o fi vrut să-i spună nimic la telefon?

Îi lua cam o oră s-ajungă la răspântia aceea labirintică numită Cinci Colţuri, din inima zonei Barrios Altos. În tinereţea lui Juan, cartierul acela era plin de petreceri creole şi acolo locuiau mulţi boemi, artişti, muzicieni şi până şi albiturile alea din Miraflores şi San Isidro, iubitori de muzică creolă, veneau să-i asculte pe cei mai buni cântăreţi, chitarişti şi maeştri ai cajonului şi să danseze la un loc cu metişii şi cu negrii. Încă se mai vedeau urmele epocii de glorie a zonei Barrios Altos, cu *La Palizada* şi Felipe Pinglo şi toţi marii compozitori şi promotori ai muzicii creole.

Acum, cartierul se degradase şi străzile lui erau periculoase. Dar Willy era în elementul lui acolo, îşi vedea de localul cu jocuri de noroc. Părea să câştige bine, dar Juan Peineta se temea că într-o bună zi aveau să-l hăcuiască. Străbătea, în ritmul său lent, cu durerea din picioarele pline de varice, lungul, şerpuitorul şi mereu aglomeratul bulevard Junin. Oraşul era tot mai sărăcăcios pe măsură ce înainta, printre chioşcuri unde se vindeau flori, fructe, dulciuri, printre vechile vile coloniale ce stăteau să se prăbuşească, printre copilaşi aproape goi, cerşetori şi vagabonzi care încă mai dormeau prin ganguri sau lângă stâlpii de iluminat. Pe lângă bisericile coloniale, mai erau şi multe confrerii şi troiţe unde uneori

credincioşii aprindeau lumânări Domnului nostru Isus Cristos sau altor sfinţi, se rugau în genunchi şi atingeau icoanele. Acolo, după ce treceai de mănăstirea Desculţelor şi de Quinta Heeren, pe o străduţă neasfaltată se găsea localul lui Willy El Ruletero.

De obicei îl găsea binedispus şi îl întâmpina cu aceeaşi glumă: „Mă bucur să te văd, Juanito, ce bine că încă n-ai dat colţul!” Dar de data asta Willy era serios şi încruntat şi îl îmbrăţişă fără să-i spună o vorbă. „M-ai pus pe gânduri cu telefonul de-aseară, bătrâne”, îi zise Juan. Willy îşi duse un deget la buze, arătându-i astfel să tacă, şi îi dădu de înţeles, tot prin semne, să se îndepărteze de local. Avea câteva aluniţe pe faţă, era cărunt şi încă se ţinea bine pentru cei şaptezeci şi ceva de ani ai lui. Purta o salopetă decolorată, o bluză gri, fără mâneci şi mocasini jerpeliţi, fără şosete. Îmbrăţişându-l scurt pe Juan Peineta, îl împinse, obligându-l să se îndepărteze de căsuţa de lemn şi chirpici, cu acoperiş de tablă, unde funcţiona sala lui de jocuri şi unde el trăia, singur sau, cum obişnuia să zică, „cu gagici de ocazie”.

— De ce nu stăm puţin la tine, Willy, să-mi trag şi eu sufletul? întrebă Juan Peineta. Eşti misterios rău, moşule, iar pe mine m-a rupt drumul până aici.

— Trebuie să vorbim cât mai departe de-aici, Juanito, îi răspunse cu voce joasă El Ruletero, uitându-se în jur. Locul ăsta a devenit periculos. Nu numai pentru mine, ci şi pentru tine, moşule. O să-ţi explic, adăugă el clipind des.

Tăcut, îngândurat şi cu un aer îngrijorat care-l nelinişti şi mai tare pe Juan Peineta, Willy îl târî după el pe câteva străduţe neasfaltate, cu case rămase doar pe jumătate construite, unele cu etaj, toate burduşite cu oameni săraci, desculţi sau în şlapi, bărbaţii purtând tricouri, iar multe dintre femei, batic pe cap, aşa cum purtau credincioasele din anumite secte evanghelice.

Juan observă că prietenul lui şchiopăta cu piciorul stâng:

o fi călcat rău?

— E reumatism şi ăsta nu mai trece cu nimic, îi zise cătrănit El Ruletero. O femeie de-aici, din cartier, un fel de vrăjitoare, îmi face nişte băi cu ierburi, dar deocamdată nu se vede niciun rezultat. Probabil că m-au ajuns şi pe mine bătrâneţile, Juanito. Aşa cum tu ai memoria slabă, eu am picioarele slabe.

Ce se-ntâmpla cu Willy? Nu era cel dintotdeauna, bărbatul care făcea haz de necaz şi glumea mereu, pe care Juan îl ştia de mai bine de treizeci de ani, căruia totul părea să-i meargă ca pe roate şi pe care nimeni şi nimic nu putea să-l facă să-şi piardă umorul. Era neliniştit, supărat şi temător. Juan îşi dădu seama că ezita înainte să intre-n câte-o crâşmă în dreptul căreia se opreau pentru ca Willy să tatoneze terenul. În câteva s-a hotărât să nu intre, dar fără să-i dea vreo explicaţie lui Juan Peineta.

— Nu-mi place să te văd aşa, Willy, îi zise până la urmă, în timp ce băteau în continuare drumurile în căutarea unui loc unde să se aşeze ca să stea de vorbă liniştiţi. Ce naiba e cu tine, frate, de ce eşti atât de bănuitor şi de temător?

În loc de răspuns, grav, Willy îşi duse iarăşi un deget la buze, arătându-i să nu mai tot dea din gură: buzele cusute. O să aibă timp de vorbit mai târziu.

În sfârşit, Willy găsi ce căuta. Un băruleţ care, deşi era în toiul zilei, avea aprins un bec plin de muşte ce arunca o lumină palidă peste cele vreo zece mese, toate goale. S-au aşezat aproape de uşa de la intrare şi Willy a cerut o bere cât mai rece, Pilsen Callao, bineînţeles, şi două pahare curate.

— Îmi spui şi mie până la urmă ce dracu’ e cu tine, Willy? Ce naiba ai, de te porţi atât de ciudat, frate?

Willy îl ţintui cu ochii lui mari şi galbeni, din care răzbătea o privire temătoare.

— Se coace ceva şi nu-mi place deloc, frate, spuse coborând vocea şi aruncând în jur privirile acelea

neliniştite pe care Juan nici nu i le cunoştea. Făcu o pauză lungă, apoi adăugă: Am să-ţi povestesc totul, pentru că mi se pare că şi tu eşti băgat în povestea asta. E vorba de…

Îşi înghiţi cuvintele, pentru că bărbatul desculţ care servea tocmai le aducea berea şi paharele. Le umplu, cu multă spumă, iar Willy continuă numai după ce chelnerul se afla deja după mica tejghea.

— E vorba de ziaristul pe care l-au omorât, Juanito. Ăla pe care tu-l urai atât de mult.

— Rolando Garro? zise Juan Peineta tresărind şi făcându-şi cruce. Să-ţi spun ceva, Willy. Mă bucur că l-au omorât, de ce să te mint. Pentru că mi-a distrus viaţa, ştii prea bine. Dar îmi pare rău. Nu trebuie să ne bucurăm de necazurile altora, chiar dacă-i vorba de un drac împielițat ca Garro. M-am spovedit şi părintele m-a tras de urechi. Acum nu-l mai urăsc. Mi-e milă de el, mai degrabă. De-acum încolo e treaba lui Dumnezeu ce va face cu el în ceruri. Se pare c-a avut parte de o moarte cumplită.

Nu mai continuă, fiindcă Willy El Ruletero nu părea să-l asculte. Abia când îşi dădu seama că Juan Peineta tăcuse, reveni şi el la realitate din gândurile în care fusese adâncit.

— Ai citit c-a fost găsit mort aici, în cartierul ăsta, nu?

Juan Peineta dădu din cap că da.

— Aproape de monumentul lui Felipe Pinglo, cum intri în Cinci Colţuri. Da, da. Dar de ce mă-ntrebi, Willy?

— Pentru că nu-i aşa, zise El Ruletero, coborând şi mai mult vocea. Nu l-au găsit. L-au adus cu o maşină care nu putea fi decât a poliţiei. Sau de la siguranţa statului. Nimeni altcineva nu îndrăzneşte să intre noaptea în cartierul ăsta. Au scos cadavrul din maşină, aşa distrus cum era, şi l-au lăsat la intrarea în sala mea de jocuri. Nu ţi se pare ciudat, Juanito? Nu ţi se pare ceva mai mult decât o simplă întâmplare că au ales locul ăsta ca să lase cadavrul ziaristului? Cu ce intenţie crezi că au făcut-o?

— Eşti sigur de tot ce-mi spui, Willy?

— I-am văzut cu ochii mei, zise prietenul lui, lovind uşor în masă. Pe strada mea nu intră nicio maşină noaptea, frate. Fac pe ei de spaimă c-o să fie atacaţi. Cei care-au intrat nu puteau fi decât gabori sau curcani. Poliţia sau siguranţa statului. Când am auzit motorul maşinii, am tras cu ochiul de după perdea. Aşa am văzut totul, cu ochii mei.

— Păi şi-atunci înseamnă că nu milionarul care-i în puşcărie a pus să fie omorât, Willy? se miră fostul recitator.

— Eu zic doar ce-am văzut, spuse El Ruletero, bătând darabana pe masa de pe care îşi luară zborul câteva muşte. Nu ştiu cine l-a omorât. Tot ce ştiu e că nu l-au găsit mort în Cinci Colţuri, ci l-au adus gata mort într-o maşină şi au lăsat hoitul la mine pe prag. De ce? Iar cei care l-au adus nu puteau fi decât gabori sau curcani de la siguranţă sau de la poliţie, de asta chiar sunt sigur. O patrulă a apărut după vreo două, trei ore. Nu eu i-am chemat, bineînţeles. Tot ce am făcut a fost să-i scot pe toţi clienţii pe uşa din spate, să sting toate luminile, să mă bag în pat şi să mă fac că dorm. Ce-ţi spun acum n-am mai spus nimănui. Acuma pricepi că am de ce să mă tem, nu, Juanito?

— Dar de ce, frate? încercă să-l liniştească Juan Peineta. De ce să-ţi faci tu griji pentru ceva ce nu te priveşte?

— De ce crezi c-au lăsat cadavrul lui Garro la uşa mea? Din întâmplare? Nu există întâmplare, frate. Tot ce se-ntâmplă are un motiv, cu atât mai mult când e vorba de o crimă.

— Deci tu crezi că au făcut anume ca să te scoată părtaş la crimă? Nu mai fi atât de prăpăstios, Willy. Sunt sigur că au lăsat cadavrul acolo din întâmplare, aşa cum la fel de bine puteau să-l lase oriunde altundeva.

— Aşteaptă să-mi termin povestea, frate, zise Willy uitându-se la el cu milă. Abia am început. Sunt sigur că l-

au lăsat acolo dintr-un motiv care are legătură cu mine. Şi cu tine, Juanito. Da, cu tine, aşa cum auzi. Când l-au reţinut pe afacerist, pe Enrique Cárdenas, m-am gândit că poate mă înşelasem, pentru că l-au acuzat că ar fi autorul moral al crimei, fiindcă Garro îl şantaja cu fotografiile de la orgia din Chosica. Numai că, numai că…

Tăcu şi se uită lung la Juanito, ca şi cum s-ar fi aflat la priveghiul lui şi i-ar fi contemplat cadavrul. Juan se sperie.

— Ce e, Willy? întrebă. De ce ai tăcut şi te uiţi aşa la mine?

— Pentru că se pare că toată chestia asta te priveşte mult mai mult pe tine decât pe mine, frate. Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun asta. Auzi bine. Cu tine, nu cu mine. Eu sunt doar de faţadă, ca să zic aşa. Şi numai pentru că-s prietenul tău, nu de alta.

Juan Peineta avu senzaţia că scaunul pe care stătea se ridică în aer şi apoi cade brusc la pământ, scuturându-i toate oasele. Îl apucă brusc durerea de cap şi simţi un fior rece pe şira spinării. Ce însemnau toate astea? Nu mai înţelegea nimic. Oare i se ştersese din minte ceva important? Făcu un efort de memorie, dar degeaba.

— Ce vrei să spui, Willy? şopti. Cum adică cu mine?

— De-asta te-am sunat aseară şi ţi-am zis că trebuie să vii să ne vedem neapărat, murmură Willy, apropiindu-şi foarte mult faţa de a prietenului său. Chestiile de genul ăsta nu se discută la telefon. Vestea bună e că indivizii nici măcar nu ştiu că locuieşti la hotelul Mogollón. Nu-i incredibil? Aşa cum auzi: nu ştiu.

— Cine? îngăimă Juan Peineta. Despre cine vorbeşti?

— Cine să fie, Juanito? zise Willy ironic. Curcanii de la poliţie, gaborii serviciilor secrete. Cine altcineva, ţi-am zis doar.

Veniseră la el la trei sau patru zile după ce maşina aceea misterioasă lăsase cadavrul lui Rolando Garro în faţa sălii de jocuri a lui Willy El Ruletero. Erau în civil şi aveau părul

tuns periuţă, ceea ce l-a făcut pe Willy, imediat ce i-a văzut, să-şi dea seama că erau soldaţi. Au dat mâna cu el şi i-au zâmbit cu zâmbetul acela uşor fals al poliţiştilor şi agenţilor, când sunt în interes de serviciu. I-au arătat nişte legitimaţii plastifiate şi Willy a apucat să vadă nişte ştampile, drapelul naţional şi nişte fotografii minuscule, imposibil de identificat.

— Asta e o vizită neoficială, Willy, a zis cel care părea mai în vârstă dintre cei doi vizitatori. Sunt căpitanul Félix Madueño. Nu exist, la o adică. Vreau să spun că nu sunt aici, n-am venit la tine. Ştiu că eşti inteligent şi că mă-nţelegi, nu-i aşa?

Willy doar a zâmbit, simţind cum îl cuprinde panica. Voiau bani sau ce?

— Pare un local pentru amărăşteni, a zis celălalt, arătând pereţii coşcoviţi, geamurile nespălate, pânzele de păianjen care atârnau de tavan, măsuţele şchioape şi lutul de pe jos. Şi totuşi, Willy, se ştie că aici se joacă milioane de soles în fiecare noapte.

— Ei, nici chiar aşa, a zis Willy zâmbind prudent. Oricum, nu există limită la pariuri, cu condiţia ca jocul să fie curat. Asta e regula casei.

— Dar nu face faţa asta de înmormântare, Willy, a spus cel care vorbise înainte. N-am venit să te luăm la rost pentru afacerea ta sau pentru clienţii tăi, nenorociţii ăştia care-şi cheltuie aici tot ce au.

— Şi ce nu au, a zis celălalt.

— Vrem să aflăm câte ceva despre prietenul tău Juan Peineta.

— Chiar aşa, Willy? întrebă fostul recitator, tot mai uluit şi mai speriat, nevenindu-i să creadă ce auzea, părându-i-se că dintr-o clipă-n alta Willy avea să izbucnească în râs şi să zică: „Glumeam, frate, ca să văd cum te caci pe tine”. Mi-au zis pe nume? Au venit ca să-ţi vorbească despre mine?

— Da, chiar el, a zis vârstnicul, cel care se dădea drept Félix Madueño. Ştim foarte bine că sunteţi buni prieteni, nu-i aşa?

— Da, da, e prietenul meu, a răspuns Willy. Când aveam teatrul din Cantagallo, îl angajam pe Juanito să recite poezii între numerele de muzică folclorică. O făcea foarte bine. Era un artist.

— Şi vine în vizită şi-aici, şi uneori luaţi masa împreună, nu? a zis celălalt.

— Da, mai vine uneori, ne amintim de vremurile bune de demult, a spus Willy. A trecut ceva vreme de când nu l-am mai văzut. Sper că n-a murit.

— Avem nevoie de adresa lui şi de numărul lui de telefon, a zis cel care vorbise înainte, de data asta pe un ton ceva mai aspru. Ne poţi face favoarea asta, Ruletero?

— Ştii ce m-a pus pe gânduri cel mai mult, Juanito? spuse Willy uitându-se la faţa lungă cât o zi de post a fostului recitator. Că agenţii ăia de la siguranţa statului, care ştiau atâtea lucruri, că suntem prieteni, că vii din când în când să mâncăm împreună, n-aveau nici cea mai mică idee că locuieşti de ani de zile la hotelul Mogollón. Nu ţi se pare incredibil?

— Nu, nu mi se pare, răspunse Juan Peineta, abia vorbind, de parcă l-ar fi durut gâtul. Asta nu înseamnă altceva decât subdezvoltare, Willy. Şi tu ce le-ai zis?

— Că nu cred că are un domiciliu stabil, stă ba ici, ba colo, pe unde găseşte, pe la prieteni, bănuiesc. Sau prin vreun azil social de la vreo mănăstire. Şi, bineînţeles, nu-mi pot închipui că ar avea telefon.

— Sper că nu-ţi baţi joc de noi, Willy, a spus cel mai tânăr, pe un ton agresiv, dar zâmbind în continuare. Părem noi nişte tâmpiţi, prinţişor de jocuri de noroc?

— Nu, bineînţeles că nu, şefule, s-a jurat Willy încrucişându-şi degetele. Dacă Juanito ar avea o adresă fixă, v-aş da-o, de ce nu? Dar mă-ndoiesc să fi avut

vreodată. Iar telefon, nici atât. Juan Peineta e pe ultima sută, n-are bani nici să moară, nu ştiaţi? E ca un câine fără stăpân. De când l-au dat afară de la *Cei trei glumeţi* n-a făcut altceva decât să se afunde tot mai adânc în mizerie. Şi de ceva vreme atinsese fundul prăpastiei. Trăieşte din mila publică, dacă nu ştiaţi. Ba mai mult, are şi probleme cu memoria, uneori nici nu mai ştie cine e.

— Bietul Juan Peineta, a zis batjocoritor cel mai în vârstă dintre cei doi, întinzându-i o bucată de hârtie. Fă-ne un bine, Willy. Fă rost de adresa lui şi sună-mă la numărul ăsta. Întreabă de căpitanul Félix Madueño sau de subofiţerul Arnilla, la dispoziţia dumneavoastră.

— Asta rămâne între noi, Willy, a spus tânărul. Şi, bineînţeles, sper că nu eşti atât de prost încât, imediat ce plecăm noi, să-ţi anunţi prietenul că suntem pe urmele lui.

— În vecii vecilor, a spus Willy, lovind cu pumnul în masă. Eu mereu m-am avut bine cu autorităţile.

— Normal, Willy, eşti un cetăţean exemplar şi toată lumea ştie, a zis subofiţerul Arnilla şi i-a întins mâna. Pe curând, moşule. Nu uita, fă rost de adresa amicului tău. Cât de repede poţi.

— Şi-au plecat, zise Willy. Sigur că am dat fuga să te sun la hotelul Mogollón. Sper că acum ai înţeles de ce nu puteam să-ţi las un mesaj şi că trebuia să-ţi povestesc totul faţă-n faţă.

Fostul recitator avea ciudata senzaţie că toate astea nu i se întâmplau lui, era un coşmar din care avea să se trezească dintr-o clipă-n alta, ca să se distreze apoi pe cinste de spaima pe care o trăsese pentru ceva ce nu se-ntâmplase şi nici n-avea să se întâmple. Dar în faţa lui se afla prietenul său, Willy, care-l privea plin de milă. Chelnerul se apropie de ei şi-i întrebă dacă nu vor un corb-de-mare marinat.

— E proaspăt? întrebă Willy.

— Azi-dimineaţă l-au adus de la Callao, numai cât l-au

scos din apă.

— Atunci dă-ne două porţii de peşte ca lumea. Şi încă o bere, dar să fie rece ca gheaţa.

— Nu mai înţeleg nimic, Willy, îngăimă Juan, după ce plecă chelnerul. De ce să mă caute pe mine agenţii ăia sau poliţia?

Willy întinse o mână, îl prinse de braţ şi i-l strânse într-un gest de solidaritate.

— Habar n-am, frate, zise supărat. Dar nu-mi miroase a bine, Juanito. Cred că cineva te-a băgat într-o chestie nasoală sau vrea să te bage. Mai ales că te caută la câteva zile după ce indivizii ăia mi-au lăsat pe prag cadavrul ziaristului care ţi-a distrus viaţa. Toată lumea ştie că îl urai de moarte, că de ani de zile trimiţi scrisori la ziare împotriva lui. Nu vezi legătura?

— Ce vrei să spui, Willy? Că există vreo legătură între cele două chestii? Dar asta n-are nici cap, nici picioare. Ce mi-a făcut măgarul de Garro s-a întâmplat acum zece sau doisprezece ani. Poate nu chiar atâţia. Dar oricum mai mult de cinci, cu siguranţă.

— Ştiu, Juanito, spuse Willy, încercând să-l liniştească, dar, orice-ar fi spus, nu reuşea altceva decât să-l îngrozească şi mai tare pe Juan. Treburile poliţiei n-au nicio logică. Un singur lucru e clar. Ţi se coace ceva urât. Nu ştiu ce, dar e sigur că e ceva, când te caută indivizi de teapa ăstora nu-i de bine. Mare noroc că nu ştiu unde stai. Trebuie să dispari pentru o vreme, frate.

— Să dispar, Willy? întrebă Juan uluit. Unde? Şi cu ce? N-am bani nici să mor, frate. Unde să mă duc?

Willy dădu din cap că-l înţelege şi îl lovi prietenește cu palma peste braţ.

— Oricât aş vrea, nu pot să te iau la mine, frăţioare. Ar pune mâna pe tine imediat. Caută, gândeşte-te, ceva tot o să găseşti tu până la urmă. Şi dacă găseşti o ascunzătoare, te rog să nu-mi spui. N-aş vrea să ştiu, ca să nu fiu silit să-i

mai mint pe gabori, dacă mă-ntreabă ce mai ştiu de tine.

Fostul recitator se uita la prietenul lui neştiind ce să mai spună. Chiar i se-ntâmpla lui una ca asta? Era treaz? Lui, un om a cărui viaţă se reducea acum la traiul într-o magherniţă ordinară, dintr-o pensie ridicolă, şi care era nevoit să mănânce la cantina săracilor ca să n-ajungă un tuberculos. Era oare loc să-i meargă şi mai rău de-atât? Căutat de poliţie sau de siguranţa statului, el, Juan Peineta? Era atât de absurd, atât de nebunesc, încât nu ştia ce să zică sau ce să facă.

— Eu n-am nimic de ascuns, Willy, spuse într-un sfârşit. Cred c-ar fi mai bine să mă duc la cei care au venit la tine şi să văd de ce mă caută, ce vor de la mine. Nu poate fi altceva decât o greşeală, o neînţelegere. Nu crezi, frate?

— Nu te-aş sfătui să faci asemenea prostie mai mare decât tine, Juanito, zise Willy uitându-se la el cu tristeţe. Dacă te caută înseamnă că nu e de bine pentru tine. Că o fi o confuzie, o neînţelegere, pentru tine sau pentru mine e totuna, şi pentru oricine altcineva care nu e un baştan, dar poate să se încheie rău de tot. În sfârşit, treaba ta ce-o să faci. Ţi-am spus asta pentru că ţin la tine, eşti un vechi prieten şi deja nu mi-au mai rămas prea mulţi. Cred că tu eşti ultimul. Nu mi-ar plăcea să văd că te bagă în chestii necurate, sau chiar că te fac să dispari. Ştii prea bine că aici oamenii dispar mereu şi nu se-ntâmplă nimic, pentru că întotdeauna e vina *teroriştilor*. O să vezi tu ce-ai să faci, frate. Dacă o să pună mâna pe tine, să nu le spui că te-am sunat şi că ţi-am zis toate cele, atâta te rog.

— Bineînţeles că nu, Willy, zise Juan Peineta. Nici nu ştii cât îţi mulţumesc că m-ai anunţat. Sigur că n-am să le spun niciodată că m-ai sunat să mă pui în gardă. Dacă mă-ntreabă, le spun că nu te-am văzut de mult.

— Aşa, bine, zise Willy El Ruletero. Şi la cum stau lucrurile, cel mai bine ar fi să nici nu ne mai vedem o vreme, nu crezi?

— Evident, zise Juan, cu chipul descompus de îngrijorare. Ai toată dreptatea din lume, frate.

XVIII

Cea mai lungă noapte a inginerului Cárdenas

Când privirea i se obişnui cu întunericul din încăpere, printre siluetele tăcute care o populau întrezări pe unul dintre pereţii scorojiţi o inscripţie făcută cu cretă, cu litere mari, care spunea aşa:

Şi când mă aşteptam să-mi fie bine,
Atunci mi-a fost mai rău;
Când m-aşteptam să văd lumina,
Atunci a venit întunericul.

Să fi fost nişte versete biblice? Era mort de spaimă, dar tot simţea duhoarea din încăpere, un miros atât de greu, încât îl ameţea. Puţea a multe lucruri, dar mai ales a excremente, sudoare şi urină. Camera era ticsită cu bărbaţi, unii pe jumătate goi, alţii aşezaţi pe patul de beton, alţii ghemuiţi sau întinşi pe jos. Nimeni nu scotea o vorbă, dar Quique simţea că din bezna care-i înconjura zeci de ochi îl cercetau, pe el, ultimul venit în celula aceea, carceră, cameră de tortură sau ce-o fi fost. Se gândi că trăia un coşmar de neimaginat, că nu i se putea întâmpla lui aşa ceva şi că, chiar dacă toate astea se datorau unei regretabile confuzii, acum era prea târziu pentru a mai limpezi lucrurile. Probabil că avea să moară sau, şi mai rău, îşi va petrece tot restul zilelor în văgăuna aia. Avea ochii plini de lacrimi, îl năpădise o tristeţe nesfârşită şi deznădejdea pusese stăpânire pe el. Simţi cum una dintre siluetele acelea fără chip, goală de la brâu în sus, se mişcă pe jos, la picioarele lui, şi, cu faţa lipită de ele, îi şopti:

„Vrei să ţi-o sug? Cinci soles”. Apoi simţi că mâna individului bâjbâia după prohabul lui.

— Dă-mi drumul, dă-mi drumul, ce-ai păţit! strigă, ridicându-se şi îndepărtând cu brutalitate mâna necunoscutului aceluia.

Brusc, începu o vânzoleală în jurul lui, trupuri care se mişcau şi apoi încremeneau aproape în aceeaşi clipă.

— Cu atât mai rău pentru tine, albitură, zise de lângă el o voce învăluită într-o respiraţie fetidă. Dacă nu-ţi place să-ţi fie suptă, atunci îţi place s-o sugi. Ia bagă-ţi tu capul între picioarele mele, cască bine gura şi suge-mi-o. Nu te uita că mi-e bleagă, dacă o sugi cum trebuie mi se-ntăreşte cât ai zice peşte.

Quique, împiedicându-se de trupurile întinse pe jos, se duse la uşă. O lovi cu pumnii strigând disperat: „Gardian! Gardian!” Auzi nişte râsete batjocoritoare în spatele lui. Nimeni nu se mişcă şi niciun gardian nu-i sări în ajutor.

Apoi simţi lipit de el un trup mare, puternic, care îl luă de mijloc cu multă siguranţă şi îi şopti la ureche: „Nu te speria, albitură, am eu grijă de tine”. Simţea răsuflarea grea a tipului ăluia arzându-i faţa.

— N-am bani, şopti. Mi-au luat portofelul la secţie.

Ciudat era că insul ăla care-l ţinea de mijloc îi dădea o anume siguranţă şi îi mai alunga din teama care-l stăpânea. „Nu contează, mă plăteşti după, îmi inspiri încredere, albitură. Merg pe mâna ta.” Quique simţea că-i tremură picioarele şi era convins că dacă tipul ăla i-ar fi dat drumul s-ar fi prăbuşit la pământ ca un sac de cartofi. „Vino, hai să ne-aşezăm acolo”, îi zise la ureche omul puternic care-l sprijinea. Quique se lăsă împins încet de la spate şi înaintă prin beznă, împiedicându-se de indivizii întinşi pe jos, dintre care unii sforăiau, iar alţii bâiguiau incoerent. Îşi tot repeta ca pe o mantră că aşa ceva nu i se putea întâmpla lui, cerându-i socoteală lui Dumnezeu pentru o asemenea pedeapsă, întrebându-se ce s-o fi putut

petrece cu lumea pentru ca el, un bărbat harnic, din familie bună, respectat şi de succes, s-ajungă aici, într-o celulă mizerabilă, laolaltă cu delincvenţi, degeneraţi şi nebuni. Uneori se izbea de patul de beton ieşit din perete. Omul care-l sprijinea dădu un ordin scurt ca să li se facă loc pe pat. Probabil că era unul dintre şefii celulei, fiindcă a fost ascultat imediat. Tipul puternic l-a ajutat să se-aşeze, apoi s-a aşezat şi el, ţinându-l în continuare de după mijloc. Quique simţea lângă el trupul acela care emana forţă. Spaima cumplită care-l încolţise începu să dispară. „E-n regulă, şopti. Nu mă lăsa pe mâna ăstora, te rog. O să te plătesc, îţi dau cât vrei."

Urmă o pauză şi Quique simţi cum individul îşi apropie faţa de a lui – avu senzaţia că răsuflarea lui puturoasă îi intră pe gură şi pe nas, ameţindu-l – şi îi zise extrem de încet, ca un susur: „Ai avut noroc, albitură, că le-am luat-o înainte. Dacă te prindeau cioroii ăia şi te duceau în colţul lor, deja erai cu pantalonii în vine, dat cu vaselină pe la cur şi toţi ţi-o trăgeau pe rând, după bunul lor plac. Şi nu asta ar fi fost cel mai rău, ci faptul că cel puţin unul dintre ei are SIDA. Dar stai liniştit. Cât timp eşti cu mine, nimeni n-o să se-atingă de tine. Aici eu sunt şeful, albitură".

Cu inima tresărindu-i în piept, Quique simţi că omul îşi ia o mână de pe mijlocul lui, dar nu pentru ca el să stea mai comod, ci ca să-l apuce de mâna dreaptă şi să i-o tragă până la prohab. Îngrozit, simţi că avea pantalonii desfăcuţi şi degetele lui atinseră un sex tare ca piatra. Încercă să se îndepărteze, dar individul îl ţinu în loc, brutal, strivindu-l de perete cu greutatea lui. Acum tonul vocii i se schimbase, era ameninţător: „Freacă-mi-o, albitură. Nu vreau să-ţi fac rău, dar dacă nu asculţi o să-ţi fac. O să te apăr, promit. Gata, hai, că am chef să mi-o freci". Scârbit, speriat, tremurând ca varga, Quique făcu ce i se cerea. Când insul ejaculă simţi că avea pe mână spermă, şi cu siguranţă şi pe pantaloni. Apoi începu să plângă. Lacrimile

îi curgeau pe faţă, se simţea cumplit de ruşinat şi scârbit de sine însuşi. „Iartă-mă, iartă-mă că sunt atât de laş”, îşi zise, dar nici măcar nu ştia cui îi cerea iertare. Pentru că deja nu mai credea nici în Dumnezeu, nici în nimic altceva, poate doar în diavol. Orice ar fi fost mai bine decât ce i se întâmpla acum, chiar şi dacă l-ar fi omorât, chiar şi dacă s-ar fi sinucis.

Închise ochii şi încercă să doarmă, dar era prea agitat şi speriat ca să se lase-n voia somnului. Încercă să se calmeze. Sigur era o neînţelegere. El, Enrique Cárdenas, nu putea fi pus pe aceeaşi treaptă cu fauna aceea infamă de găinari, peşti, vagabonzi, poponari care înţesau celula aia împuţită, toţi degeneraţii şi monştrii. El era mult prea cunoscut şi influent pentru a fi tratat aşa. Cu siguranţă Marisa îl sunase deja pe Luciano şi amândoi trebuie să-i fi alertat pe toţi prietenii lor influenţi, şi nu doar din Peru, asociaţii lui, instituţiile cu care colabora, probabil treziseră din somn miniştri, deputaţi, judecători, chiar şi pe Doctor, pe preşedintele Fujimori, făcând apel la justiţie. Da, da. Cu siguranţă mulţi oameni se mobilizaseră deja, se interesau de cazul lui, făceau diligenţe. Aveau să-l scoată de-acolo, o să i se ceară scuze. Iar el avea să le spună că e-n regulă. Ierta, scuza, uita. Dar în inima şi-n mintea lui niciodată n-avea să-l ierte pe cel care-l făcuse să treacă prin furcile caudine, să trăiască zilele şi nopţile acelea cumplite, printre oameni fără căpătâi, care-şi bătuseră joc de el, îl umiliseră în fel şi chip şi-l făcuseră să simtă cea mai îngrozitoare frică şi cea mai mare ruşine din viaţa lui. Îi rămăsese lipicioasă mâna peste care ejaculase nenorocitul de lângă el, care părea să fi adormit, dar nu îndrăznea să-şi scoată batista ca să şteargă sperma uscată, de teamă ca nu cumva tipul să se trezească şi să-i ceară cine ştie ce, mult mai rău decât masturbarea. Simţea o irepresibilă dorinţă de răzbunare, de a-i face să plătească pe Fujimori şi pe Doctor pentru noaptea aceea de groază. Pentru că ei

erau, evident, cei care-l arestaseră.

Zări o rază subţire de lumină pătrunzând în celulă prin singura ferestruică de-acolo. Se crăpa de ziuă? Strecurându-se printre gratii, strălucirea aceea cenuşiu-alburie îl însufleţi, îi alungă puţin deznădejdea. Îl mânca pielea capului şi se gândi că se umpluse de păduchi. Când o să iasă de-acolo, va trebui să se radă în cap şi să-şi frece ţeasta cu spirt; auzise că aşa-i scăpau de păduchi pe recruţi în armată. Cum era posibil să i se-ntâmple una ca asta? Simţi că toţi muşchii i se relaxau. „Ăsta nu-i somn”, îşi zise, înainte să-şi piardă cunoştinţa. „Leşin.” Adormit sau leşinat, avu mai multe coşmaruri pe care, mai târziu, n-avea să şi le-aducă aminte cu precizie, ci doar că în jurul lui era noapte neagră, o ceaţă nesfârşită, picioarele i se înfundau într-un lut cleios şi gângănii ne ştiute îl muşcau de glezne, ca-n timpul acelei excursii în Amazonia, de pe vremea studenţiei, când ţânţarii l-au muşcat prin cizme, umplându-i gleznele de bube. Simţea miros de spermă şi îi venea să vomite, dar nu putea.

Când deschise ochii lumina scălda imensa încăpere şi i se păru că vede un film impresionist, pentru că droaia de indivizi – tineri şi bătrâni – care înţesau locul păreau nişte caricaturi umane. Păroşi, plini de cicatrice şi de tatuaje, unii pe jumătate dezbrăcaţi şi desculţi, alţii încălţaţi cu sandale, întinşi pe jos sau ghemuiţi pe patul de beton, dormind cu gura deschisă, chiori, ştirbi, indieni uitându-se speriaţi în jur, mulatri grăsani, desculţi şi cu salopete jerpelite. Insul puternic pe care-l masturbase nu mai era lângă el. Care-o fi, dintre toţi nenorociţii ăştia? Observă că nimeni nu părea să se uite la el sau să-l bage în seamă, îl dureau oasele din cauza poziţiei incomode. Îi era cumplit de sete şi limba parcă-i era o bucată de şmirghel care-i zgâria gingiile. Se gândi cât de bine i-ar fi prins o cană de ceai sau de cafea. Sau o baie! Oare ce-o să se-aleagă de el acum?

La secţie nu-i luaseră doar portofelul şi ceasul, ci şi verigheta. Cât să fi fost ceasul? Şi de câte ore se afla oare în cocina aia? Cât avea să mai stea acolo? Se gândi că n-o să mai reziste încă o noapte în haznaua aia, expus poftelor stricate ale degeneraţilor de-acolo. Măcar în cele două zile de interogatoriu l-au ţinut singur, într-o cămăruţă cu un scaun. S-ar da cu capul de pereţi până şi l-ar sfărâma. Ar scăpa o dată pentru totdeauna de toate astea, chiar de-ar face-o luându-şi viaţa. Simţi că-l scuturau de braţ. Adormise sau leşinase din nou.

Văzu faţa unui bătrân cu barba încâlcită care părea să mestece frunze de coca. Îl auzi spunându-i într-o spaniolă bălmăjită: „Vă cheamă, don”. Îi arătă uşa.

Se ridică cu greu şi îi veni şi mai greu să meargă, ferind trupurile întinse pe jos care-i blocau calea. Uşa era închisă, dar imediat ce bătu cu dosul degetelor se deschise cu un zgomot metalic. Văzu un gardian care purta cască şi o armă automată.

— Inginerul Enrique Cárdenas? întrebă gardianul.

— Da, eu sunt.

— Ia-ţi totul şi vino cu mine, zise gardianul.

— Cum adică să-mi iau totul? întrebă.

— Tot ce ai, bagajul.

— Tot ce am e pe mine.

— Bine.

Urcă cu greu scara pe care nu-şi amintea s-o fi coborât c-o noapte în urmă, când îl băgaseră în celulă. Trebui să se oprească de mai multe ori şi să se sprijine de perete ca să urce cele zece sau cincisprezece trepte. După scară, urmă o altă uşă, apoi un hol unde mai mulţi gardieni vorbeau şi fumau. Era atât de obosit, încât nu-şi putea ridica picioarele, şi le târa. Inima îi bătea tare şi se simţea ameţit. „Trebuie să rezist, să nu mai leşin iarăşi.”

În sfârşit, se deschise o uşă şi acolo totul era scăldat în lumina zilei însorite. Îi văzu prin ceaţa care i se pusese pe

ochi pe Marisa, atât de frumoasă, şi pe Luciano, elegant ca întotdeauna, şi încercă să le zâmbească, dar picioarele i se înmuiară şi mintea i se întunecă. „A leşinat”, auzi. „Chemaţi infirmierul, repede.”

XIX

Bondoaca şi puterea

Bondoaca ştia că se putea întâmpla aşa ceva. Dar niciodată nu crezuse că avea să se-ntâmple chiar aşa, şi mai ales cu cine. De când depusese plângerea că şeful ei, Rolando Garro, directorul de la *Destapes,* fusese probabil asasinat la comanda omului de afaceri Enrique Cárdenas, ale cărui fotografii de la o orgie au fost publicate în revistă, se afla în centrul atenţiei: fotografii, interviuri la radio, în ziare şi la televiziune şi interogatorii nesfârşite la procuratură şi în faţa judecătorului de instrucţie. Datorită curajului şi uriaşei publicităţi generate de plângerea ei, se simţea la adăpost deocamdată. Repetase până la saturaţie în toate interviurile: „Dacă o să mă calce o maşină sau un beţiv o să-mi zdrobească capul de asfalt, ştiţi cine o să se afle în spatele morţii mele: acelaşi individ care a plătit un ucigaş ca să-l omoare cu atâta cruzime pe şeful, maestrul şi prietenul meu, Rolando Garro”.

Dar oare viaţa ei chiar era la adăpost cu publicitatea care o înconjura? Pentru moment, desigur. Ceea ce nu însemna că noaptea, când se băga în pat în căsuţa ei din zona Teniente Arancibia, în cartierul Cinci Colţuri, nu o cuprindea brusc o spaimă care-i dădea fiori de gheaţă pe şira spinării. Cât timp avea să mai fie în siguranţă datorită acestui denunţ? Când n-o să mai apară în presă, o să fie din nou în pericol. Mai ales acum, când inginerului Enrique Cárdenas, după câteva zile de arest, judecătorul i-a acordat eliberarea condiţionată, chiar dacă cu interdicţia de a părăsi ţara.

De data asta, maşina nu a venit noaptea, ci în zori. Se vedea deja o dâră de lumină prin fereastra de la dormitor, când Bondoaca se trezi auzind cum o maşină frânează

brusc afară, în dreptul străduţei pe care se afla casa ei. După puţin timp auzi ciocănit la uşă. Erau trei bărbaţi, toţi trei în civil.

— Trebuie să veniţi cu noi, domnişoară Leguizamón, zise cel mai în vârstă dintre ei, un metis vânjos, cu un dinte de aur, purtând eşarfă şi o geacă de piele.

Vorbea arătându-şi vârful limbii, roşu, ca şopârlele.

— Unde? întrebă ea.

— Veţi vedea, îi răspunse bărbatul, cu un zâmbet care se voia liniştitor. Nu vă temeţi. Vă aşteaptă cineva important. Bănuiesc că sunteţi suficient de inteligentă încât să nu refuzaţi o asemenea invitaţie, nu-i aşa? Dacă vreţi să vă spălaţi şi să vă aranjaţi puţin, nicio problemă. Vă aşteptăm.

Se spălă pe faţă şi pe dinţi şi se îmbrăcă cu ce-i veni la mână. Pantaloni de stofă, sandale, o bluză albastră şi geanta cu hârtiile şi creioanele ei. O vizită importantă? O capcană, bineînţeles. Scrise pe mobil: „Au venit trei bărbaţi după mine. Nu ştiu unde mă vor duce. Fiţi pe fază, dragi ziarişti, mi se poate întâmpla orice”. Încerca să se stăpânească, să nu lase să se vadă ce frică-i era. Ceva-i spunea că ăsta era unul dintre acele momente decisive care-ţi pot schimba definitiv viaţa sau îi pot pune capăt. Să fi pariat oare corect făcând acel denunţ, sau şi-a legat singură funia în jurul gâtului? Imediat o să afli, Bondoaco. „Nu mă tem de moarte”, îşi zise tremurând din cap până-n picioare. Dar îi era frică să n-o chinuie. Aveau s-o tortureze? Îşi aminti că citise pe undeva că unor ofiţeri care conspiraseră împotriva lui Fujimori Doctorul le injectase virusul HIV. Simţi că se scapă pe ea şi câteva picături îi udară pantalonii.

Maşina n-o luă spre centrul Limei; întoarse în Plaza Italia, coborî pe bulevardul Huanta până la bulevardul Grau şi apoi, spre surprinderea ei, o luă pe Panamericana, către plajă. Imediat ce intrară pe Autostrada Sudului, unul din bărbaţii între care stătea scoase o cagulă şi îi spuse că

trebuie să-i acopere capul cu ea. O ajută, uşurel, să-şi pună cagula. Nu i-au pus cătuşe, nici n-au legat-o la mâini. Cagula era căptuşită, n-o zgâria pe faţă, îi dădea o senzaţie plăcută, aproape ca o mângâiere. Vedea totul negru. I se păru că se tot învârte, până când, în sfârşit, auzi voci, apoi, după ceva vreme, maşina se opri. O ajutară să coboare şi, ţinând-o de braţe, o ajutară să urce câteva trepte şi să meargă prin ceea ce probabil era un coridor lung. Îşi dădu seama că o tratau cu atenţie, având grijă să nu se împiedice ori să se izbească de ceva. Până la urmă auzi cum deschid şi închid la loc o uşă.

— Acum poţi să-ţi iei cârpa aia de pe faţă, zise o voce de bărbat.

Făcu ce i se spusese şi omul din faţa ei era chiar cine bănuise după voce. El, el însuşi. Surpriza fu atât de mare, încât genunchii începură să-i tremure mai tare decât înainte. Oare chiar el să fie? Îşi strânse buzele cu putere ca să nu-i clănţăne dinţii de frică. Se aflau într-o încăpere fără ferestre, cu luminile aprinse, tablouri în culori ţipătoare pe pereţi, scaune şi canapele, măsuţe cu bibelouri, un covor gros care înghiţea paşii. Nu de foarte departe venea foşnetul mării învolburate. Ăsta să fie faimosul său adăpost secret de pe plaja Arica? Bondoaca nu-şi mai revenea din uluială. El era, fără nici cea mai mică îndoială, şi se uita la ea intrigat, cercetând-o fără pic de emoţie, de parcă ea n-ar fi fost o fiinţă, ci un obiect sau un animăluţ. O măsura de sus până jos cu ochii lui spălăciţi, căprui, puţin bulbucaţi, din care ieşea o privire de gheaţă, îl văzuse în sute de fotografii, dar acum i se părea diferit: mai bătrân, mai degrabă scund decât înalt, cu un păr care începea să se răărească, lăsând la iveală mici porţiuni ale ţestei, cu faţa rotofeie, gura întredeschisă exprimând plictiseală sau lehamite, un trup care dădea semne de obezitate pe piept şi pe burtă. Aşadar, ăsta era stăpânul şi tartorul statului Peru. Nu era îmbrăcat în uniformă, ci în civil, cu nişte

pantaloni maro, mocasini fără şosete şi o cămaşă galbenă destul de şifonată, cu un imprimeu cu steluţe. Ţinea în mână o ceaşcă de cafea pe care, din când în când, o ducea la gură şi sorbea câte-o înghiţitură, fără să-şi ia ochii de la Bondoacă.

— Julieta Leguizamón, şopti brusc, cu o voce răguşită, de parcă tocmai ar fi scăpat de o gripă sau tocmai ar fi căpătat una. Celebra Bondoacă despre care Garro mi-a vorbit de-atâtea ori. Şi întotdeauna de bine.

Îi arătă o măsuţă cu ceşti, boluri, sucuri şi cafetiere.

— Un suc de fructe, o cafea, pâine prăjită cu dulceaţă? adăugă cu lehamite. Ăsta e micul meu dejun. Dar dacă vrei altceva, nişte ouă fierte, de exemplu, nu trebuie decât să spui. Simte-te ca acasă, eşti invitata mea, Bondoaco.

Ea nu zise nimic; se mai liniştise şi acum aştepta, temătoare, ca faimosul Doctor să-i spună de ce o adusese acolo. Dar el continua să bea cafea şi să muşte dintr-o felie de pâine prăjită, de parcă ea nici n-ar fi fost de faţă. Aşa deci, acesta era renumitul său refugiu, buncărul construit pe una dintre plajele din sud. Umblau zvonuri că acolo aveau loc orgii inimaginabile.

Ce ştia ea despre el? Nu mai mult decât ceilalţi peruani. Că fusese un gradat şi apoi un ofiţer obscur în armată, până la lovitura de stat militară din 3 octombrie 1968, condusă de generalul Velasco Alvarado, când a ajuns în serviciul generalului Marcado Jarrín, ministrul afacerilor externe al noului guvern. Aceasta era funcţia lui când armata a descoperit că spiona pentru CIA şi le vindea secrete militare. Regimul lui Velasco, care se dădea socialist întărise relaţiile cu URSS, care avea să devină în acei ani principalul furnizor de armament pentru Peru. Căpitanul de artilerie, gradul lui de atunci, a fost arestat, judecat, condamnat, dat afară din armată şi închis într-o închisoare militară. Cât timp şi-a ispăşit pedeapsa, a studiat dreptul şi şi-a luat diploma de avocat. La ieşirea din

închisoare, după ce a fost amnistiat, a dobândit o anumită faimă ca avocat al traficanţilor de droguri, fiindcă-i scăpa de puşcărie sau le obţinea pedepse mai mici, mituind sau ameninţând judecători şi procurori. Se spunea că fusese reprezentantul în Peru al lui Pablo Escobar, regele drogurilor din Columbia. Se pare că ajunsese să cunoască dedesubturile lumii juridice ca-n palmă şi să profite spre binele lui şi al clienţilor lui de tot ceea ce era putred şi corupt în sistemul juridic.

Dar adevăratul lui noroc, conform legendei care-l învăluia, a venit odată cu alegerile din 1990, câştigate de inginerul Alberto Fujimori. Între cele două tururi de scrutin, forţele navale au descoperit că Fujimori nu era peruan, ci japonez. Venise în Peru cu familia lui de imigranţi, iar părinţii, pentru a-i asigura cât de cât viitorul, i-au falsificat (sau cumpărat) un certificat de naştere, aşa cum făceau multe familii de asiatici, dându-i ca zi de naştere data de 28 iulie, adică exact de ziua naţională. I-au făcut şi un botez fictiv, care aparent îi acredita naţionalitatea peruană. Când a-nceput s-apară în presă, între cele două tururi de scrutin, informaţia că Marina Militară avea să publice în curând datele pe care le deţinea, Fujimori s-a îngrozit. Faptul că era japonez îi anula automat posibilitatea de a candida la preşedinţie, în acest sens Constituţia era cât se poate de clară. Şi atunci se pare că a avut loc întâlnirea dintre Doctorul inveterat şi înspăimântatul candidat. Doctorul s-a mişcat repede şi genial. În câteva zile au dispărut toate datele despre falsificare şi şefii Marinei Militare care le descoperiseră au fost mituiţi sau intimidaţi ca să tacă şi să distrugă dovezile. Ele n-au mai fost niciodată scoase la lumină. Certificatul de botez a dispărut şi el din registrele parohiei, pentru totdeauna. De-atunci, Doctorul a fost mâna dreaptă a lui Fujimori şi, ca şef al serviciilor secrete, presupusul autor al celor mai mizerabile acte de corupţie, trafic, furturi şi

crime politice timp de aproape zece ani. Se zvonea că averea pe care cei doi, el şi Fujimori, o aveau în străinătate creştea vertiginos. Ce să vrea tartorul ăsta de la o biată ziaristă din presa de scandal, redactor la o revistuţă al cărei director, ca şi cum numai asta mai lipsea, fusese ucis?

— Suc şi cafea e foarte bine, domnule, reuşi să spună Bondoaca.

Nu mai era speriată, ci uimită peste măsură. De ce fusese adusă aici? De ce se afla în faţa omului cel mai puternic şi mai misterios din Peru? De ce şeful serviciilor secrete o trata cu atâta familiaritate şi vorbea de Rolando Garro ca şi cum ar fi fost prieteni la cataramă? Şeful ei nu-i dăduse niciodată de-nţeles, nici măcar în treacăt, că l-ar cunoaşte pe Doctor. Deşi uneori vorbea despre el cu o admiraţie făţişă: „O fi Fujimori preşedintele, dar cel care face şi desface e Doctorul”. Aşadar, se ştiau. Şi de ce Rolando nu i-a spus niciodată?

— Încă n-am dormit în noaptea asta, Bondoaco, zise el căscând, şi ea îi văzu ochii obosiţi şi roşii de nesomn. Am prea mult de lucru. Numai noaptea mă pot concentra la ce e important, fără să fiu întrerupt cu tot felul de prostii.

Tăcu şi o măsură cu privirea, încet, cercetând-o din nou, de parcă ar fi vrut să afle cele mai secrete lucruri pe care le păstra în inima şi-n mintea ei.

— Ştii de ce mă uit aşa la tine, Bondoaco? întrebă Doctorul, ghicindu-i gândurile şi vorbind cu un accent din care răzbătea uneori tonul cântat al celor din Arequipa.

Acum îi zâmbea amabil ca s-o liniştească.

— Pentru că nu-mi vine să cred că o femeie atât de mică poate să aibă nişte coaie atât de mari. Nişte ovare, vreau să spun, scuze. Şi scuze şi pentru grosolănie.

Se distră doar el de glumiţa lui, un râs scurt îi scoase în evidenţă ridurile de pe faţă, dar Bondoaca rămase serioasă. Îl ţintuise cu ochii ei mari şi încremeniţi pe

temutul personaj din faţa ei şi nu-i făcu nicio plăcere surprinzătorul elogiu pe care tocmai îl primise. Îşi amintea: „Probabil că e deja cel mai bogat om din Peru şi, mai mult, cel care trimite la moarte fără ca vocea sau mâna să-i tremure”, îi zisese odată Rolando Garro.

— Să-l acuzi pe inginerul Enrique Cárdenas de asasinat! exclamă el, rostind foarte clar cuvânt după cuvânt, pe un ton care ţinea s-arate respect şi admiraţie faţă de ea. Ştii că e unul dintre cei mai puternici oameni din Peru, nu, Bondoaco? Şi care, pentru răul pe care i l-ai făcut, te-ar putea lichida cât ai zice peşte.

— Tot ce-am făcut a fost ca să nu mă omoare şi pe mine aşa cum a pus să fie omorât Rolando Garro, zise ea, vorbind rar, fără ca vocea să-i tremure. După denunţul meu, nu mai putea să-mi facă nimic, moartea mea ar fi fost ca semnată de el.

— Ştiu, ştiu, zise el, luând încă o înghiţitură de cafea şi întinzându-i şi ei o ceaşcă de cafea cu lapte şi un strop de frişcă. Ai ştiut foarte bine ce să faci şi ai mai mult curaj şi creier decât încap în tine, Bondoaco. Numai că de data asta ai greşit, dar ce mai contează. Hai să-ţi spun ceva la care nici nu te-aştepţi. Te urmăresc de ceva vreme şi eşti exact aşa cum mi-am imaginat. Ba poate chiar şi mai şi. Ştii de ce te-am chemat aici?

— Ca să-mi retrag plângerea împotriva inginerului Cárdenas, spuse ea imediat, cu o siguranţă absolută.

Văzu că Doctorul, după o clipă de uimire, începu să râdă. Un râs sincer, deschis, care a liniştit-o din nou. Simţea că nu mai e în pericol, deşi se afla în locul acela şi cu un asemenea personaj în faţă. Îşi aminti că tot Rolando Garro îi spusese odată: „Se zice că e nemilos, dar generos cu cei care-l ajută să ucidă şi să fure; îi îmbogăţeşte şi pe ei”.

— Adevărul e că îmi pici bine, Bondoaco, zise Doctorul, devenind serios şi iscodind-o cu o privire obosită, atentă,

dar lipsită de scânteiere. Bănuiam din câte mi-a spus Rolando despre tine, dar acum sunt sigur: suntem făcuţi ca să ne înţelegem. Exact aşa cum auzi, draga mea Julieta Leguizamón.

— Nu de-asta aţi pus să fiu adusă aici? întrebă ea.

— Nu, răspunse el pe loc, clătinând din cap. Deşi, în treacăt fie spus, adevărul e că amândurora ne-ar conveni să retragi cât mai repede denunţul. Lasă-l pe acest biet milionar să se bucure în pace de minele şi de milioanele lui. N-o să ai nicio problemă cu el. Chestiunea e cât se poate de simplă. Îi spui judecătorului că erai foarte supărată şi nervoasă din cauza morţii şefului şi prietenului tău, directorul revistei. Că nu erai în toate minţile când ai depus denunţul ăla absurd. Şi nu te-ngrijora, inginerul n-o să-ţi facă nimic rău. Îţi caut eu un avocat foarte bun care să te ajute până la rezolvarea chestiunii. Nu va trebui să-i dai niciun ban, firește. O să mă ocup tot eu şi de partea asta. Ne convine să retragi denunţul, Bondoaco. Da, exact cum auzi: şi ţie, şi mie. În plus, în felul ăsta, începem să lucrăm împreună. Dar, în sfârşit, nu pentru asta eşti acum aici.

Tăcu, studiind-o în timp ce lua mici înghiţituri din a doua cafea. Bondoaca auzea freamătul mării; părea că se-apropie, că va năvăli în încăpere, dar se retrăgea brusc şi se stingea.

— Dacă nu de-asta, atunci pentru ce am onoarea să mă aflu aici, cu dumneavoastră? Şi mai ales că m-aţi adus în refugiul secret de la mare, cel despre care umblă atâtea zvonuri.

El dădu din cap, cu o expresie gravă de data asta, ascunzându-şi un nou căscat. Bondoaca observă că-n ochii lui obosiţi scânteia acum o luminiţă gălbuie şi că vocea i se schimbase: dădea ordine şi în cuvintele lui nu mai era nicio urmă de amabilitate.

— După cum îţi imaginezi, n-am timp de pierdut

ascultând minciunile tale, Bondoaco. Aşa că, te rog, fii sinceră de tot şi nu te abate de la fapte. Înţelegi?

Bondoaca dădu din cap că da. Tonul schimbat al Doctorului o făcu să se alarmeze din nou. Dar, în adâncul inimii, ceva-i spunea că nu e în pericol, ci dimpotrivă, în mod misterios vizita asta îi deschidea nişte oportunităţi cărora nu trebuia să le dea cu piciorul. Viaţa ei se putea schimba în bine dacă ştia să profite de ocazie.

— Povestea fotografiilor publicate de Garro în *Destapes*, zise Doctorul. Cele cu inginerul Cárdenas gol puşcă, trăgându-şi-o cu prostituatele alea, în Chosica. Spune-mi povestea pozelor.

— Vă pot spune doar ce ştiu, domnule, zise ea, încercând să câştige timp.

— Cu lux de amănunte şi fără s-o iei pe arătură, preciză el, cu seriozitate. Repet: fapte, fără înfloriturі.

Bondoaca ştiu pe loc că n-avea de ales. Aşa că îi spuse, cu lux de amănunte, adevărul şi numai adevărul. Începând cu ziua aceea, să tot fie de-atunci vreo două luni, când Ceferino Argüello, fotograful de la *Destapes,* a venit la biroul ei din redacţia revistei, cu o expresie de mister pe chip. Voia să vorbească între patru ochi: era vorba de ceva strict confidenţial, nimeni din redacţie nu mai trebuia să afle. Ea nu-şi imaginase niciodată că bietul Ceferino Argüello, adică un tip cu totul neînsemnat, atât de respectuos şi de timid, atât de umil, încât oricine, nu numai directorul revistei, îşi putea permite să strige la el şi să-l facă în toate felurile sub orice pretext, ar putea deţine un material atât de exploziv.

Pe la cinci după-amiaza, Ceferino şi Bondoaca s-au dus să ia o gustare la La Delicia Criolla, ţinut de doamna Mendieta, la colţul străzii Irribarren, nu departe de secţia de poliţie din cartierul Surquillo. Au cerut două cafele cu lapte şi două sendvişuri cu jumări, ceapă şi ardei iuţi. Amuzată, Bondoaca a observat că fotograful îşi frământa

mâinile, era palid, deschidea şi închidea gura, neîndrăznind să vorbească.

— Dacă ţi-e atât de greu, mai bine nu-mi spui nimic, Ceferino, i-a şoptit. Mâncăm, uităm de toată chestiunea asta, rămânem prieteni ca şi pân-acum şi gata.

— Vreau să arunci o privire peste fotografiile astea, Bondoaco, a îngăimat Ceferino, uitându-se neîncrezător în jur şi întinzându-i un dosar legat cu două elastice galbene. Ai grijă, să nu le mai vadă nimeni.

— Erau fotografiile pe care Garro le-a publicat în *Destapes*? o întrerupse Doctorul.

Bondoaca dădu din cap că da.

— Şi cum se face că au ajuns pe mâna acelui Ceferino? întrebă el.

Era foarte atent şi acum o străpungea cu privirea.

— Le-a făcut chiar el, zise Bondoaca. L-a angajat tipul care a organizat orgia. Un străin, se pare.

— Domnul Kosut, a murmurat Ceferino Argüello, atât de încet, încât Bondoaca, cu faţa încă arzându-i după ce văzuse imaginile acelea, a trebuit să se-apropie de el ca să-l audă mai bine. Mai făcusem pentru el şi înainte câte-o trebuşoară de genul ăsteia. Îi plăcea să-l fotografiez în pat cu femei. Şi de la petrecerea aia voia multe fotografii fără ca invitatul să-şi dea seama. Ăla era un tip superimportant, plin de bani, aşa mi-a zis. M-a dus la casa din Chosica şi acolo am pregătit totul. Adică am construit ascunzătorile din care să pot face poze. Am aranjat până şi luminile. Nici nu mai ştiu cât am dat pe filme. Ne înţeleseserăm să-mi plătească toate cheltuielile, plus cinci sute de dolari pentru munca mea. Dar m-a lăsat cu ochii-n soare. Stătea la Hotel Sheraton şi brusc a dispărut. S-a evaporat dintr-odată. A plecat de la hotel şi dus a fost. N-am mai auzit nimic de el. Cel puţin până acum.

— Cât timp trecuse de-atunci? întrebă doctorul.

— S-au făcut doi ani, Bondoaco, a zis Ceferino. Doi ani,

dă-ţi seama. Am nevoie de bani ca de aer. M-am gândit că domnul Kosut o să se-ntoarcă, dar n-a mai apărut niciodată. Poate că a murit, cine ştie ce-o fi cu el. Am nevastă şi trei copii, Julieta. Crezi că s-ar putea face ceva cu pozele astea? Ca să câştig şi eu nişte bănuţi, vreau să zic. Şi măcar să recuperez ce-am cheltuit.

— Asta e o problemă urâtă, Ceferino, a zis Bondoaca neliniştită, coborând vocea. Tu ştii cine e domnul pe care l-ai fotografiat făcând mizeriile alea?

— Ştiu foarte bine, Bondoaco, a spus Ceferino, într-o şoaptă aproape de neauzit. De-asta te-am şi întrebat. Un individ atât de important oare nu mi-ar da oricât, numai ca să aibă pozele astea atât de compromiţătoare pentru el?

— Vrei să şantajezi un bogătan ca el? a zis Bondoaca nevenindu-i să creadă. Tu, Ceferino? Chiar ai face aşa ceva? Ştii la ce te expui şantajând cu asemenea fotografii un tip atât de influent?

— Aş îndrăzni dacă m-ai ajuta, Bondoaco, a bolborosit Ceferino. Eu n-am prea mult curaj, e-adevărat, dar tu ai. La tine dă pe dinafară. Cred că dacă am face asta împreună am putea câştiga nişte bani frumoşi. Ce zici?

— Mulţumesc, Ceferino, dar răspunsul meu e nu, a zis Bondoaca, cu hotărâre. Eu sunt ziaristă, nu şantajistă. În plus, îmi ştiu limitele. Ştiu cu cine pot să mă pun şi cu cine nu. Am curaj, e drept, dar nu sunt masochistă şi nici sinucigaşă.

Rămăsese cu o fotografie în mână; o privea dezgustată şi, în acelaşi timp, cu o senzaţie stranie. Să fi fost invidie ceea ce simţea? Era convinsă că niciodată nu va face cu un bărbat ce făcea târfa aia, că niciodată nu va lua parte la o asemenea petrecere unde să şi-o tragă cu mai mulţi şi peste tot. Îi părea rău? Nu: îi provoca greaţă, îi venea să vomite.

— Oricum, Ceferino, dacă vrei un sfat, cred că cel mai bine ar fi să-l întrebi şi pe şefu'. Vorbeşte cu el, spune-i

povestea acelui Kosut. El ştie mai bine ca noi ce-i de făcut. Poate că o să te-ajute să câştigi banii de care ai atâta nevoie.

— Aşa că tu şi Ceferino i-aţi dus fotografiile lui Rolando Garro şi i-aţi povestit faza din Chosica, i-o luă înainte Doctorul, foarte sigur pe tot ce spunea. Iar lui Garro i-a venit ideea să-l şantajeze pe inginerul Enrique Cárdenas, fără să-mi ceară voie şi fără ca măcar să mă anunţe din timp. Ştii cât i-a cerut?

Bondoaca îşi înghiţi saliva înainte să răspundă. De ce ar fi trebuit Rolando Garro să-i ceară voie şefului serviciilor secrete ca să facă ce-a făcut? Deci Rolando lucra până la urmă pentru individul ăsta? Să fi fost aşadar adevărat ceea ce ea mereu considerase un simplu zvon scornit de duşmanii şefului ei? Că el chiar lucra pentru Doctor, că făcea parte din haita lui de câini de presă?

— De fapt, n-a fost un şantaj, domnule, zise Bondoaca, alegându-şi cu grijă cuvintele, gândindu-se că dacă spune ceva nepotrivit s-ar pune într-o situaţie dificilă. I-a dus fotografiile ca să-l facă să investească în revista noastră. Era visul lui Rolando, dacă ziceţi că l-aţi cunoscut ar trebui să ştiţi. Să facă din *Destapes* un săptămânal important, mai cunoscut şi mai vândut decât *Oiga* sau *Caretas.* Rolando credea că, dacă inginerul Cárdenas ajungea acţionarul revistei sau, şi mai şi, preşedintele de onoare, atunci toate companiile de publicitate ne-ar fi contactat, pentru că imaginea săptămânalului ar fi devenit prestigioasă.

— Nu te costă nimic să visezi, zise Doctorul printre dinţi. Ceea ce arată că Rolando Garro era mult mai puţin inteligent decât se credea. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Cât i-a cerut?

— O sută de mii de dolari, pentru început, zise Bondoaca. În chip de primă investiţie. Mai apoi, când inginerul ar fi văzut că lucrurile merg bine, avea să-i ceară

mai mult. I-a spus, ca să fie sigur că joacă cinstit, că poate să numească el, inginerul, un administrator, un audit financiar care să supravegheze cum se cheltuiau banii investiţi.

— Prostia lui Garro, zise Doctorul, schimbându-se la faţă. În loc să-l şantajeze, i-a cerut suma aia ridicolă. Dacă în loc de o sută de mii i-ar fi cerut o jumătate de milion, poate că acum ar mai fi în viaţă. Ambiţiile lui rizibil de mici l-au ucis. Şi bănuiesc că inginerul minier, în loc să intre-n joc, l-a dat afară din birou.

— L-a tratat foarte urât, recunoscu Bondoaca.

Nu înţelegea prea bine ce se afla în spatele spuselor Doctorului, dar acum era cât se poate de sigură că între şeful ei şi Doctor fusese o complicitate mai mare decât bănuise ea vreodată. Şi nu doar o complicitate jurnalistică, ci şi altceva, mult mai josnic.

— L-a insultat, i-a zis că n-o să bage niciodată nici măcar un sfanţ în mizeria aia de gazetă. L-a azvârlit afară din birou ameninţându-l cu bătaia dacă n-o ştergea imediat de-acolo.

— Iar atunci, rănit şi umilit, tâmpitul a publicat fotografiile cu orgia, zise Doctorul, căscând din nou şi dând din mână a lehamite. S-a lăsat dus de mânie şi a făcut cea mai mare prostie din viaţa lui. A plătit-o scump, ai văzut. Deşi eu l-am avertizat.

Se uită lung la Bondoacă, în linişte. Ea nu clipi, nici nu închise ochii. De ce-i spunea Doctorul toate lucrurile alea? Cu ce o ameninţa sau la ce o făcea atentă dezvăluindu-i toate acele secrete? Începuse iarăşi să tremure, înţelegea că, auzind ceea ce tocmai auzise, era din nou în pericol.

— Nu ştiu ce vreţi să-mi spuneţi, domnule, şopti. Nu vreau să aflu mai multe, vă rog. Sunt o simplă ziaristă căreia i-ar plăcea să trăiască şi să lucreze în pace. Vă rog să nu-mi spuneţi nimic care să-mi pună viaţa în pericol.

— Rolando a făcut nişte lucruri pe care n-ar fi trebuit să

le facă niciodată, zise Doctorul, fără să-şi ia privirea de la ea, ca şi cum n-ar fi auzit-o, sorbind o altă gură de cafea, gânditor. În primul rând, l-a şantajat pe milionarul ăla cerându-i un fleac de o sută de mii. În al doilea rând, a publicat pozele alea dintr-o supărare stupidă. Şi, mai ales, a acţionat total iresponsabil, fără să-mi fi spus ce avea de gând. Dacă ar fi acţionat cerându-mi sfatul, cu mai mult calm, aşa cum se fac lucrurile, astăzi ar fi viu şi, poate, chiar ar fi făcut o afacere bună.

— Vă rog, nu-mi mai spuneţi nimic, domnule, îl imploră Bondoaca. Vă rog, nu mai vreau să ştiu nimic despre treaba asta.

Doctorul se schimbă la faţă fără să-şi ia ochii de la ea şi Bondoaca avu impresia că, brusc, şovăia.

— Pentru că o să lucrezi pentru mine, trebuie să ştii cum stau lucrurile, murmură, ridicând din umeri, ca şi cum ar fi spus ceva lipsit de importanţă. Trebuie să te implici. Mă bazez pe discreţia ta. Pentru binele tău, te avertizez că tot ce auzi aici trebuie să pui sub şapte lacăte. Mută ca un mormânt.

— Bineînţeles, domnule, spuse apăsat Bondoaca, apoi adăugă imediat, ştiind foarte bine că n-ar trebui să întrebe aşa ceva: Credeţi că Enrique Cárdenas a pus să fie omorât?

Doctorul clătină din cap.

— Ăla n-are sânge-n el ca să omoare pe cineva, e moale, un copil cuminte, zise ridicând iarăşi din umeri, dispreţuitor. Şi oricum nu mai are nici cea mai mică importanţă să ştii cine l-a omorât, Bondoaco. Rolando a jucat necinstit şi a plătit. În fine, să nu mai pierdem timpul, să trecem la lucrurile importante. Ce-o să se-ntâmple cu *Destapes*?

— O să dispară, zise ea. Ce altceva să se-ntâmple cu revista, domnule?

— Să reapară cu tine ca director, de exemplu, zise

Doctorul imediat, uitându-se la ea cu o sclipire de amuzament în ochi. Eşti în stare s-o conduci? Rolando credea că da. Iau de bună părerea lui despre tine. Sunt gata să te ajut şi să susţin *Destapes.* Tu stabileşti cât vrei salariul ca director. N-o să ne vedem prea des. Eu voi aproba fiecare număr înainte să fie trimis la tipar şi uneori am să dau titlurile articolelor. Mă pricep la asta, chiar dacă nu-ţi vine să crezi. O să ne vedem numai în cazuri excepţionale. Dar vom vorbi săptămânal la telefon sau, dacă e o problemă mai delicată, printr-un mesager. Căpitanul Félix Madueño, să-ţi între bine-n cap numele ăsta. Eu am să-ţi spun pe cine luăm la puricat, pe cine apărăm şi, mai ales, pe cine futem. Scuze, încă o dată, pentru grosolănie. Dar am s-o repet, pentru că asta va fi partea cea mai importantă a obligaţiilor tale faţă de mine: să-i futem pe cei care vor să fută ţara asta. Să-i futem aşa cum ştia s-o facă Rolando Garro. Deocamdată, atât. Să ştii c-o să-ţi fie foarte bine. Dar nu uita lecţia: eu iert totul, mai puţin pe trădători. Colaboratorilor mei le cer o loialitate absolută. Ai înţeles, Bondoaco? Atunci, pe curând şi mult noroc.

Acum, la despărţire, Doctorul nu-i mai întinse mâna, ci o sărută pe obraji. Cu aceeaşi cagulă pe faţă, Bondoaca parcurse drumul înapoi, coridorul, treptele, maşina, cu inima bătându-i mai să-i sară din piept. Era speriată şi entuziasmată, îngrozită şi plină de speranţe. Îi treceau prin minte idei şi impulsuri contradictorii. De exemplu, să organizeze o conferinţă de presă şi, în faţa unei săli pline de ziarişti, tulburată de flashurile fotografilor, să-i ceară public scuze inginerului Enrique Cárdenas şi să spună că adevăratul ucigaş al lui Rolando Garro era Doctorul, acest geniu malefic. După o clipă, se văzu ocupând fotoliul defunctului director al săptămânalului, chemându-i pe redactori ca să pregătească numărul următor şi întrebându-se când o să se mute din locuinţa ei, în ce

cartier, ce bine-o să fie să nu mai calce niciodată – în vecii vecilor – pe străduţele desfundate din Cinci Colţuri.

XX

Vârtej

— Gata, Quique, relaxează-te, orice-ar fi, zise Luciano, lovindu-l prieteneşte cu palma. Nu mai suport să te văd cu faţa asta de câine bătut.

— Mă doare, zise Marisa încercând s-o împingă pe Chabela, dar aceasta, mai puternică, nu renunţă şi continuă să-i muşte buzele şi s-o strivească sub greutatea trupului ei. Ce-i cu tine, ai înnebunit?

— Tot ce le cer eu colaboratorilor mei este loialitatea, repetă Doctorul, pentru a zecea oară, lovind cu palma-n masă. O loialitate de câine, ţi-am mai spus şi-o să-ţi mai spun ori de câte ori e cazul, Bondoaco.

— Sunt bine, sunt liniştit, Luciano, crede-mă, zise Quique, dar supărarea de pe faţa lui, rictusul gurii şi tonul vocii spuneau altceva. N-am chef să dansez, e drept, nici să sar în sus de bucurie. Dar îmi revin, acum, că a trecut ce-a fost mai rău. Jur pe ce vrei tu, Luciano.

— Ce-i cu mine? zise Chabela dezlipindu-se în sfârşit de gura prietenei ei şi fulgerând-o cu privirea. Chiar vrei să ştii? Sunt geloasă, Marisa, asta e. Pentru că, brusc, ai devenit gheişa lui Quique. Târfuliţa soţului tău. Dacă o ţii tot aşa, o să mă trimiţi la plimbare în orice clipă, aşa cum dai afară o servitoare.

— Nu ştiu la ce vă referiţi, domnule, şopti surprinsă Bondoaca. Cred că fac tot ce-mi cereţi. E lucrul care mă interesează cel mai mult, vă asigur. Să fiţi mulţumit de munca mea.

— Îţi spun asta pentru că n-aş vrea să ţi se-ntâmple şi ţie ce i s-a întâmplat lui Rolando Garro, zise Doctorul pe un ton mai blând. E un avertisment, nu o dojană.

Marisa izbucni în râs şi îşi puse braţele în jurul gâtului

Chabelei, o sili s-aplece capul şi o sărută sorbindu-i cu nesaţ saliva. Apoi o îndepărtă puţin şi, continuând s-o înlănţuie cu braţele, spuse zâmbind:

— E prima scenă de gelozie pe care mi-o faci. Nici nu ştii cum îţi strălucesc acum ochii ăştia ai tăi de onix. Negri-negri şi cu punctul ăla albastru. Îi iubesc!

— Încerci să mă îmbunezi cu complimentele astea, şireată mică ce eşti, murmură Chabela, sărutând-o.

Erau complet dezbrăcate, Chabela călare pe Marisa, amândouă transpirând din cap până-n picioare. Sauna ardea. Băncile din micuţa încăpere, umezite de vapori, emanau un miros de eucalipt şi aerul era impregnat de un iz jumătate uman, jumătate vegetal.

— Să închinăm pentru fericire, dragele mele şi dragii mei, zise domnul Kosut, ridicând paharul. *Bottoms up!* Aici se zice duşcă, am învăţat deja. Aşadar, dintr-o duşcă!

— Nu-i adevărat, Quique, zise Luciano zâmbindu-i prietenos. A fost o experienţă teribilă pentru tine, desigur, dar trebuie să treci peste ea, să te scapi de ea. Important e că a trecut. A rămas în urmă, frate. Cine mai vorbeşte acum de scandalul fotografiilor din Chosica? Au uitat cu toţii, acum există altele, alte scandaluri care au făcut uitat ce ţi s-a întâmplat ţie. Eşti curat ca lacrima. Nu ţi se mai dă bună ziua? Poate doi sau trei tâmpiţi, şi cu-atât mai bine, că aşa ai scăpat de ei. Ţi-ai pierdut cumva vreun prieten vechi? Cât despre Rolando Garro, e mort şi îngropat. Ce mai vrei?

— O fi el mort şi îngropat, interveni Quique, dar *Destapes* a apărut iarăşi, pe o hârtie mai bună şi cu un număr dublu de poze. Iar directorul ei e nimeni altcineva decât Julieta Leguizamón, discipola lui Garro şi părtaşă la raderea mea. Aceeaşi care m-a acuzat că am angajat un asasin plătit care să-l omoare pe Garro! Ţi se pare puţin lucru? Crezi că atâta timp cât lucrurile merg aşa pot fi liniştit şi fericit, Luciano?

— Niciodată n-o să mai fi menţionat în gazeta aceea, Quique. Doctorul a promis şi se ţine de promisiune. Femeiuşca aia şi-a retras plângerea şi ţi-a cerut scuze chiar în paginile revistei. Dosar închis definitiv. Peste ceva vreme o să-l facem să şi dispară, ca să nu mai rămână nici urmă de dosar în arhivele judiciare. Îngropat definitiv. Uită. Vezi-ţi de muncă, de familie. Asta e tot ce trebuie să te intereseze acum, bătrâne.

— Adevărul gol-goluţ e că Rolando Garro s-a purtat urât, m-a trădat, nu a făcut ce i-am cerut, zise Doctorul, enervându-se iarăşi şi uitându-se la Bondoacă de parc-ar fi vrut s-o şteargă de pe faţa pământului cu ochii lui căprui şi spălăciţi. I-am interzis categoric să publice în *Destapes* pozele cu bogătaşul ăla la orgie. Ştiu să-mi aleg duşmanii. Nu trebuie să-l sfidezi pe cel care-i mai puternic decât tine. Rolando m-a păcălit, mi-a zis că le rupsese, şi când colo el le publică. Înţelegi de ce-ţi spun toate astea, Bondoaco?

— Domnişoarelor, ia scoateţi-vă voi hainele astea care vă incomodează şi arătaţi-ne ce ascundeţi pe sub ele, zise domnul Kosut, umplând din nou paharele cu şampanie. – Vorbea o spaniolă bună, fără accent străin.

— Lasă-mă să te sărut unde-ţi place, iubito, îi şopti Marisa la ureche Chabelei. Sunt încântată de scena ta de gelozie, e o dovadă că mă iubeşti cu-adevărat. Vreau să te fac să mori de plăcere, să te beau, s-aud cum gemi adânc când te fac să termini.

Chabela se lăsă pe mâna ei, fără să răspundă. O ajută s-alunece sub trupul ei, să coboare cu o bancă mai jos în saună, să-şi adâncească faţa între coapsele ei, în timp ce Marisa se lăsa pe-o parte şi desfăcea şi ea picioarele Marisa, aşezată invers, îşi cufundă capul între coapsele prietenei ei şi, scoţând limba, începu să-i lingă labiile. Îi lingea sexul încet, apăsat şi plină de dorinţă, cu dragoste, amânând momentul când urma s-ajungă la clitoris.

— Da, am fost geloasă, Marisita, zicea Chabela simţind

cum căldura îi invada trupul şi un tremur uşor îi străbătea coapsele, pântecul şi îi ajungea până la cap. Mi se pare că eşti mai drăgăstoasă ca oricând cu Quique. Te urci pe el, îl pupi de faţă cu Luciano şi cu mine, vă ţineţi mult de mână. Vezi că mă faci să trec de la iubire la ură, să nu zici că nu ţi-am spus. Ah, da, ah, acolo, inimioara mea, da. Mai încet, te rog. Sunt în culmea plăcerii, iubito, încă nu vreau să termin.

— Dumneata, domnişoară, stai deasupra mea şi înfige-te în sexul meu, sau în penisul meu, sau în pula mea, cum se zice pe şleau, îi ceru domnul Kosut cu o politeţe neaşteptată. Iar dumneata vino-ncoace, blonduţo, stai în genunchi şi oferă-mi sexul tău. Nu contează dacă nu-i foarte curat, nu mă interesează nimicurile astea. Dacă miroase a parmezan, cu atât mai bine, hahaha. Ţin să-ţi spun că am să-ţi fac ceea ce francezii numesc mineta, iar spaniolii, vulgari ca de obicei, cred că-i zic lins. Peruanii cum îi zic?

— Dai limbi, zise râzând Licia sau Ligia. Invers o iei la muie.

Şampania începea să-şi facă efectul asupra lui Enrique Cárdenas. Nu bea mult, nu-i plăcea şi niciodată nu fusese rezistent la băutură. În plus, era ameţit de ceea ce vedea. Dar ceva începuse să nu-i dea pace. Pân-atunci fusese mirat, confuz, uluit, neştiind cum să se comporte. Acum însă simţea gâdilături în chiloţi. „Vrei să te-ajut să te dezbraci, drăguţule?” întrebă una din grasele între care stătea culcat.

— Nu ştiu la ce vă referiţi, domnule, şopti Bondoaca, încercând să-şi păstreze sângele-rece dintotdeauna.

Dar era neliniştită. Nimic din ce se petrecea nu i se părea firesc. Ce greşeală făcuse? Ce era cu toate destăinuirile alea lipsite de noimă ale Doctorului? Ordonase el moartea lui Rolando Garro? Dacă aşa fusese, atunci era şi ea din nou în pericol. Destăinuirile alea o

transformau în complice. Făcuse tot ce-i stătea ei în puteri ca să îndeplinească cerinţele Doctorului şi, până acum, acesta o felicitase mereu.

— Încerc să îndeplinesc până la ultimul detaliu tot ce-mi cereţi, domnule.

— Îţi spun toate astea pentru că te consider o colaboratoare minunată, zise Doctorul, zâmbindu-i cu faţa lui obosită, şi zâmbetul îi adânci ridurile. N-aş renunţa niciodată la serviciile tale, Bondoaco. Şi cu-atât mai mult n-aş vrea să te pedepsesc vreodată pentru trădare şi lipsă de loialitate. Da, da, ştiu la ce te gândeşti. Într-adevăr, n-aş vrea să ţi se-ntâmple niciodată ce i s-a întâmplat lui Rolando Garro.

Bondoaca simţi că-i stă inima-n loc. Deci el dăduse ordinul, el comandase să fie omorât. Se făcuse palidă ca ceara şi dinţii îi clănţăneau. Ochii ei imenşi şi încremeniţi îl pironeau pe Doctor. Acesta făcu o faţă îndurerată.

— N-ar fi trebuit să-ţi spun, ştiu că te doare, dar era obligatoriu, ca să ştii ce se află în joc, Bondoaco, zise Doctorul rostind cuvintele rar şi grav. Ceva mult mai mare decât tine şi decât mine. Puterea. Cu puterea nu-i de joacă, fătucă. Până la urmă, lucrurile sunt mereu pe viaţă şi pe moarte când vine vorba de putere. M-a compromis făcând ceea ce-i interzisesem să facă, l-a şantajat pe milionarul ăla. A văzut copacul, nu pădurea. Ar fi putut să ducă de râpă tot ce-am construit eu, să mă-ngroape, să mă distrugă. Îţi dai seama? N-am avut de ales, deşi m-a durut sufletul.

— Dar de ce l-aţi omorât cu atâta sălbăticie? întrebă Bondoaca având brusc vocea răguşită, ca şi cum ar fi strâns-o cineva de gât. Să-l nenorociţi în halul ăla? Numai pentru că n-a ţinut cont de ce i-aţi spus?

— Au sărit calul, e drept, nu mi-a plăcut nici mie, i-am certat şi au plătit pentru asta, recunoscu Doctorul. Cei care se ocupă cu aşa ceva nu sunt oameni normali, ca mine

şi ca tine. Sunt sălbatici, obişnuiţi să ucidă, bestii fără suflet. Uneori, sar calul. Li s-a întâmplat cu Rolando. Mi-a părut foarte rău, crede-mă.

— Tot nu ştiu de ce-mi spuneţi toate astea. Adevărul e că sunt foarte speriată.

— Ţi le spun fiindcă am încredere în tine şi fiindcă tu eşti cea mai tare colaboratoare a mea, Bondoaco. De aceea, acum câştigi mai mult decât ai câştigat vreodată în viaţa ta, iar oamenii te respectă şi-ţi ştiu de frică, zise Doctorul, îndulcindu-şi vocea. Aşa se face că ai putut să renunţi la coşmelia ta din Cinci Colţuri şi să te muţi în Miraflores. Şi să-ţi cumperi haine şi mobilă. Aşa că între noi doi lucrurile trebuie să fie cât se poate de clare. Suntem amici şi complici. Dacă unul se scufundă, îl trage după el şi pe celălalt. Dacă eu cresc, creşti şi tu. Aşa că ştii deja, fidelitate totală, asta aştept de la tine. Acum, gata, la muncă. Cum merge treaba cu deputatul Arrieta Salomón? E prioritatea numărul unu.

— Mă doare undeva de banii pe care i-am pierdut îndepărtând mizeria asta, Luciano, zise Quique. Dar urmele din suflet şi din minte n-o să mi se şteargă niciodată, frate. Îţi jur pe mama mea, odihnească-se-n pace. Fraţii mei cred că a murit de ruşine şi de inimă rea din cauza scandalului. Au dreptate, bineînţeles. Iar asta-nseamnă că eu însumi am omorât-o pe sărmana mea mamă, Luciano. Crezi că o să mi-o iert vreodată, Luciano?

— Acolo, acolo, gemu Chabela, abia reuşind să vorbească. Termin, gringuita.

Apoi simţi că Marisa se ridică, fără s-o lase din îmbrăţişare, îi căută gura şi îi dădu saliva pe care o strânsese pentru ea. „Ia înghite sucurile astea delicioase pe care le-am adunat lingându-te”, îi zise. Ascultătoare, Chabela înghiţi. Se sărutară din nou, apoi Marisa îi şopti la ureche cu vocea aceea răguşită pe care o avea când era excitată:

— N-ai de ce să fii geloasă, Chabela, pentru că atunci când fac dragoste cu Quique tu eşti mereu prezentă, între noi.

— Ce tot spui, prostuţo? zise Chabela speriată, prinzând între palme capul Marisei şi îndepărtând-o câţiva centimetri de faţa ei. Sper că nu i-ai spus lui Quique că…

Marisa îi înlănţui gâtul cu braţele şi îi vorbi cu buzele lipite de buzele ei:

— Ba da, i-am povestit totul. Îl excită nebuneşte, aşa că, de fiecare dată când facem dragoste, tu eşti acolo, făcând prostioare împreună cu noi.

— Te omor, jur că te omor, Marisa! exclamă prietena ei, neştiind dacă s-o creadă sau nu, ridicând o mână şi lăsând-o apoi brusc în jos. În loc s-o lovească, îşi duse mâna între coapsele Marisei, o prinse de labii şi începu să i le frece.

— Mai uşor, mă doare, protestă Marisa torcând de plăcere.

— Împrăştie un pic de cocaină pe penis şi trage puţin şi pe nas, zise domnul Kosut cu voce de doctor care-i prescrie tratamentul unui bolnav. O să fii ca nou şi-o să poţi să le-o tragi în cur, în pizdă şi-n gură demoazelelor ăstora care stau călare pe tine, domnul meu.

— Fetele astea au de gând să-şi petreacă toată dimineaţa la saună? întrebă Luciano, uitându-se la ceas. Mie mi-e cam foame. Ţie nu, bătrâne?

— Lasă-le să se distreze, răspunse Quique. Ce bine de ele. Nu le pasă de nimic, se îngrijorează pe moment, dar pe urmă revin la preocupările lor: haine, bârfe, cumpărături, şi tot aşa. Ce noroc să fii atât de frivol.

— Să nu crezi că-i chiar aşa, bătrâne, spuse Luciano. Pe Chabela faza cu terorismul nici n-o lasă să doarmă. Trăieşte cu obsesia că nenorociţii ăia o să mă răpească, aşa cum au făcut cu Cachito, sau, şi mai rău, o să ne răpească fetiţele. Biata de ea a ajuns să ia somnifere ca să nu stea cu ochii pe pereţi toată noaptea.

— Ştii ce nu mă lasă pe mine să dorm, Luciano? întrebă Quique, apoi adăugă coborând vocea ca şi cum l-ar mai fi putut auzi şi altcineva în vasta şi pustia grădină unde, în depărtare, se zbenguiau cei doi dogi. Faptul că prea multe lucruri au rămas nelămurite în toată povestea asta. Primul, că nenorocitul ăla, Juan Peineta, un bătrânel sclerozat, l-a omorât pe Rolando Garro. Tu ai înghiţit povestea asta? Eu nu.

— Nu s-a autodeclarat vinovat? spuse Luciano, după un moment de şovăială. Omul ăla şi-a petrecut viaţa insultându-l şi ameninţându-l pe Rolando Garro. Zeci de scrisori de ameninţare au fost aduse la proces, nu? Nu fi mai catolic decât papa, Quique.

— Nimeni n-a luat de bună mărturisirea lui, Luciano. Cine poate să creadă că o epavă umană ca acel biet recitator ar putea comite o asemenea crimă?

— Cum o fi, cum n-o fi, trebuie să fim realişti. Rezultatele contează. Nimănui nu i-ar fi convenit mai mult decât ţie să fie găsit ucigaşul lui Rolando Garro, ca să te lase odată în pace, zise Luciano. Ştiu, nu-i imposibil ca toate astea să fi fost puse la cale de Doctor. Probabil că-n spatele a ceea ce ştim noi se află ceva necurat. Dar pentru tine asta nu mai contează.

— Nici măcar nu-mi amintesc cine e acest domn Rolando Garro, domnilor, zise Juan Peineta. Deşi numele îmi pare cunoscut. Să nu credeţi că dacă mă bateţi o să-mi revină memoria. Aş da oricât. E mult deja de când memoria mea e un ghiveci, credeţi-mă. Iar acum vă rog, pentru numele lui Dumnezeu, lăsaţi-mă în pace, nu mă mai loviţi.

— Cu înţelegerea pe care ţi-a propus-o judecătorul, poţi spune c-ai câştigat la loterie, fraiere, zise ofiţerul. Mărturiseşti că tu ai fost, judecătorul cere examen psihiatric şi medicii te declară iresponsabil din cauza demenţei senile.

— Demenţă senilă, repetă procurorul. În loc de puşcărie,

ajungi la un azil ca lumea. Imaginează-ţi. Infirmiere, mâncărică bună, asistenţă medicală, vizite la liber, televizor în fiecare zi şi cinema o dată pe săptămână.

— Nu mai bine toate astea decât magherniţa aia îngrozitoare, plină de şobolani, de la hotelul Mogollón, care se poate prăbuşi oricând peste clienţi? zise ofiţerul. Trebuie să ai caca în loc de creier ca să refuzi o asemenea ofertă.

— L-aş putea lua pe Serafín cu mine la azilul ăla? întrebă fostul recitator, părând brusc interesat de ofertă. Aşa se numeşte motanul meu, eu i-am dat numele ăsta frumos. Sărmanul trăieşte îngrozit să nu-l prindă nemernicii ăia care fac păstramă de pisică. V-aş fi recunoscător dacă nu m-aţi mai bate. Nu mai văd bine de la atâtea lovituri peste cap. Puţină milă creştinească, domnilor.

— Loviturile-n cap nu lasă urme, Juan Peineta, zise râzând ofiţerul.

Toţi cei prezenţi râseră şi ei. Juan Peineta crezu că aşa se face şi râse la rându-i şi încercă să-i imite. În ciuda loviturii pe care o primi în ceafă, cu bastonul de cauciuc, şi care-l lăsă destul de ameţit, râse şi el, la fel ca torţionarii lui.

— Poţi să iei cu tine şi mâţa, şi câinele, până şi pe curva ta, dacă ai una, zise ofiţerul.

— Semnează aici citeţ, îi arătă procurorul locul exact din josul declaraţiei. Şi să nu te prind că-ncepi să dai din gură, recitatorule. Chiar că eşti un om norocos, Juan Peineta.

— Singura problemă, domnule procuror, îngăimă recitatorul cu voce temătoare, este că pe domnul ăla al cărui nume deja l-am uitat nu l-am omorât eu. Nici măcar nu-mi amintesc dacă l-am cunoscut, nici cu ce se ocupa, nici cine era.

— Mai bine hai să plecăm, Chabelita, zise Marisa. O să li se pară ciudat că stăm atâta la saună. În plus, la cum arată urechile tale, nu ştiu ce-o să creadă despre tine Quique şi

Luciano.

— Când o să le vadă pe-ale tale o să ştie imediat că ai comis mai multe păcate de moarte, râse Chabela. Bine, bine, hai să mergem. Dar mai întâi vreau să-mi spui dacă e adevărat că i-ai povestit lui Quique despre noi două. Şi dacă într-adevăr soţul tău se excită la gândul că noi facem dragoste.

— Sigur că i-am spus, râse Marisa. Dar nu ca şi cum ar fi adevărul adevărat, ci doar aşa, ca pe o fantezie, ca să-l stimulez şi să fie în formă. Nimic nu-l excită mai tare, îţi jur.

— Te excită mult imaginându-ne aşa pe mine şi pe Chabela, Quique?

— Da, da, iubito, mărturisi Quique, îmbrăţişându-şi soţia, mângâind-o, ameţit de dorinţă. Mai spune-mi, spune-mi că-i adevărat, spune-mi că într-adevăr aţi făcut-o, că o faceţi şi că o s-o mai faceţi.

— Iar acum, odată ce am terminat, zise domnul Kosut căscând, mă apucă somnul, ca de obicei. Bănuiesc că nu vă deranjează dacă aţipesc un pic, nu-i aşa? Voi continuaţi distracţia şi uitaţi de mine.

— Ştii ceva? Şi pe mine mă excită ideea – glumea oare Chabela? Te-ar deranja dacă mi-aş pune-o cu soţul tău, Marisita?

— Lasă-mă să mă gândesc – glumea oare Marisa? Te-ar deranja dacă m-aş masturba uitându-mă la voi cum faceţi dragoste?

— Ţi-o trage ca lumea Quique? întrebă Chabela.

— Te rog să nu foloseşti expresia asta, Chabela, protestă Marisa, strâmbându-se. Mi se pare cea mai vulgară din lume şi mă enervează. Spune să faci dragoste, să te culci, să ţi-o pui, orice altceva. Dar nu asta cu trasul: mi se pare la fel de urât ca atunci când zici căcat şi mă enervează la culme. Şi-acum să-ţi răspund la întrebare: da, e foarte bun la pat, mai ales în ultima vreme.

— Dacă vrei, ţi-l împrumut pe Luciano să v-o puneţi o dată – glumea oare Chabela? Bietul de el, la cât de ruşinos e, cred că habar n-are că se petrec astfel de lucruri pe lume.

— Sunt convins că pe Juan Peineta l-au obligat să se declare vinovat. Şi el a făcut-o, pentru bani sau de frică, zise Quique. Dar, Luciano, dacă nu l-a omorât el şi nici eu, atunci cine mama naibii l-a ucis pe nemernicul ăla de Rolando Garro?

— Nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu, zise Luciano imediat. Şi n-ar trebui să te intereseze nici pe tine, Quique. Mai bine să nu ne băgăm nasul în secretele mizerabile ale puterii, acolo unde domnesc Fujimori şi Doctorul. Probabil că într-acolo duc lucrurile. Dar nu e treaba noastră, din fericire. Gândeşte-te la asta, Quique. Fie cine-o fi fost, e mort şi gata. Şi-a căutat-o cu lumânarea, nu-i aşa?

— Vă simţiţi bine, domnule? întrebă femeia care susţinea că se numeşte Licia sau Ligia. Sunteţi foarte palid.

— Nu vă simţiţi bine, domnule inginer? întrebă domnul Kosut, deschizând ochii şi aşezându-se în fund pe canapeaua pe care se întinsese.

— Cred că am băut cam multe pahare, bolborosi inginerul Cárdenas.

Încerca să se ridice, dar nu putea, pentru că Licia, sau Ligia, stătea călare pe el.

— Nu vrei să mă laşi să mă ridic, te rog? Te cheamă Licia sau Ligia? Cred c-am să vomit. E o toaletă pe-aici?

— Mi-a fost atât de frică, zise Juan Peineta, încât m-am pişat pe mine. Sunt ud leoarcă şi aş putea să răcesc. Îmi pare rău, domnilor.

— O să-ţi facem rost de nişte pantaloni uscaţi şi de nişte chiloţi noi, spuse cel care părea să fie şeful cel mare. Semnează şi-aici, te rog.

— Semnez unde vreţi, zise Juan Peineta cu mâna

tremurându-i de parcă ar fi avut Parkinson. Dar vreau să se ştie că eu n-am omorât pe nimeni. Şi cu atât mai puţin pe poetul ăsta supranumit Rolando Garro, nu? N-am omorât o muscă în viaţa mea, dacă nu mă-nşală memoria. Dar adevărul e că, în ultima vreme, memoria îmi joacă multe feste urâte. Tot timpul uit lucruri şi nume.

— Trebuie să plec, zise inginerul Cárdenas, sprijinindu-se de perete ca să nu se prăbuşească pe jos. S-a făcut târziu şi nu mă simt bine.

— Cam multe linii de coca, drăguţule, spuse Licia sau Ligia, râzând.

— V-aş fi recunoscător dacă mi-aţi chema un taxi, zise inginerul Cárdenas, sprijinindu-se în continuare de perete. Nu cred că pot să conduc.

— Eşti plin de ruj pe faţă şi pe cămaşă, zise Licia sau Ligia, scuturându-i sacoul. Ar fi bine să te speli înainte să intri-n casă, dacă nu vrei ca soţia ta să aibă un şoc.

— Vă duc chiar eu, domnule inginer, se oferi, amabil, domnul Kosut. Maşina pe care am închiriat-o cu tot cu şofer ne aşteaptă la uşă. Faceţi foarte bine că nu conduceţi în starea în care sunteţi.

— Nu ştiu de ce te mai ţin la revistă, Ceferino, zise Bondoaca, aruncându-i o privire dispreţuitoare fotografului de la *Destapes*.

Ţinea fotografiile într-o mână şi se uita la ele cu acelaşi dispreţ ca la amărâtul de Ceferino.

— Ţi-am zis: „Trebuie să-l umpli de ridicol pe Arrieta Salomón”. Iar fotografiile astea, în loc să-l arate ca vai de lume, ni-l prezintă ca pe omul cel mai normal şi mai obişnuit din lume. Arată chiar mai bine decât în realitate.

— Dar se vede că-i beat, Julieta, se apără Ceferino. Are ochii sticloşi şi în laborator pot să-i fac şi mai şi, dacă e nevoie.

— Măcar fă asta, prelucrează-le în aşa fel încât să pară că vomită pe propria vestă. Urâţeşte-l, bate-ţi joc de el.

Foloseşte-ţi imaginaţia, Ceferino. Fă-l s-arate ca o baltă de vomă. Înţelegi ce-ţi spun?

— Nu pot face minuni, Bondoaco, zise Ceferino Argüello, cu voce dogită. Încerc din răsputeri să fac tot ce-mi ceri. Dar tu te porţi cu mine tot mai urât, pe zi ce trece. Mai urât decât se purta domnul Garro. De parcă n-am fi fost niciodată prieteni.

— Aici nu suntem, spuse Bondoaca foarte hotărâtă. Aici, la revistă, eu sunt directorul şi tu angajatul. Suntem prieteni pe stradă sau când bem o cafea. Dar aici eu comand şi tu execuţi. Bagă la cap, Ceferino, pentru binele tău. Hai, du-te şi prelucrează pozele astea şi fă-l s-arate mult mai rău pe distrusul ăsta. Săptămâna asta îi dedicăm o mare parte din revistă şi vreau să iasă şifonat rău de tot. Ordinele nu se discută, Ceferino.

— Ar trebui să mai mergem o dată la Miami, zise Chabela din duş. Ţi-ar plăcea?

— Ar fi minunat, răspunse Marisa în timp ce-şi usca părul cu uscătorul. Un sfârşit de săptămână, liniştite şi fericite. Fără întreruperi de curent, fără bombe, fără stare de necesitate. Preocupate numai de cumpărături şi de băi în mare.

— Şi de făcut nişte nebunii, zise Chabela, abia vorbind din cauza jetului de apă.

— Şi? întrebă Doctorul.

— Avem vânt din pupă, spuse Julieta Leguizamón. Deputatul Arrieta Salomón ar putea fi acuzat de abuz sexual asupra şoferului sau a menajerei lui.

— Şi de ce nu asupra amândurora? întrebă Doctorul, căruia îi plăcea să fie echitabil. Asta ar demonstra că e un depravat sexual total, fără nicio circumstanţă atenuantă, nu-i aşa?

— Chiar nu văd de ce nu, zise Bondoaca. Ar ieşi puţin cam baroc, dar asta e. Ar fi ceva de genul: pe şofer îl obligă să i-o pună şi pe servitoare o obligă să şi-o pună cu

el.

— Îmi plac oamenii care se prind din prima, fără să mai fie nevoie să repet. Cât ne-ar costa toată faza?

— Cred că e suficient să-i speriem puţin, ca să-i intimidăm, zise ea. După care cred că vor fi foarte mulţumiţi cu un bacşiş gras.

— Dă-i drumul, spuse Doctorul. Poponar şi violator totodată. Excelent! O s-arate mai rău decât o flegmă de tuberculos. Să vedem dacă înţelege avertismentul meu şi încetează să mai facă pe deşteptul cu mine.

— Sunteţi cam palid, domnule, zise Bondoaca schimbând subiectul. Nu o fi din cauză că nu dormiţi destul?

— Nici nu mai ştiu ce-i aia să dormi, Julieta, spuse Doctorul. Dacă n-aş fi atât de ocupat, m-aş interna într-o clinică de-aia unde te hipnotizează şi dormi o săptămână. Se zice că te trezeşti ca nou. În fine, pe curând, Bondoaco, ai grijă de tine. Şi, da, în numărul ăsta bagă-i nişte rahat pe gât deputatului Arrieta Salomón.

— „O să vină iar negrele rândunici la balconul tău să-şi facă cuib”, zise Juan Peineta cu o privire plină de nedumerire, apoi, după un moment de şovăială, întrebă: Cum era valsul ăsta creol?

— Eu cred că nu era un vals, ci o poezie de Gustavo Adolfo Bécquer, zise infirmiera cu mustaţă.

— Scuzaţi-mă, domnişoară, dar fac pe mine. Mă duceţi la baie, vă rog? întrebă bătrânica cheală de alături.

— O poezie? se minună Juan Peineta. Se poate mânca cu îngheţată?

— Dacă te-ai scăpat în chiloţi, o să te pun să-i mănânci! se înfurie înfirmiera cu mustaţă.

— Merge mai bine cu orez, zise râzând în hohote înfirmierul, apoi, imitând un chelner plin de solicitudine: Vreţi o poezie cu gheaţă sau cu orez, domnule?

— Mai degrabă cu puţin ketchup, comandă, foarte serios, Juan Peineta.

— În sfârşit, le întâmpină Luciano. Cam era vremea să apăreţi, doamnelor.

— Am crezut că v-aţi asfixiat de căldură, zise Quique.

— Ai vrea tu, soţiorule, glumi Marisa, ciufulindu-i părul. Să rămâi văduv ca să poţi să-ţi vezi de ştim noi ce, nu?

— Ia te uită cum s-a-nroşit ca focul bietul Quique, râse Chabela, aranjându-i părul. Nu mai fi atât de rea, Marisa. Nu-l mai chinui cu amintirile alea groaznice. Sau nu-s chiar atât de groaznice, Quique?

— Lui îi place să fie chinuit din când în când, spuse Marisa, sărutându-şi soţul pe frunte. Nu-i aşa, iubire?

— Parc-ai fi o gheişă, Marisa, zise Chabela. Dacă o mai ţii mult aşa tot într-o mângâiere, ai s-ajungi să nu-l mai suporţi, o să vezi.

— Şi pune-i şi nişte muştar, dacă se poate, comandă Juan Peineta. Dar mai ales să fie cald bine.

— Nu e doar cu capul în nori, ci e nebun de-a binelea, zise infirmierul, ducând un deget la tâmplă. Sau îşi bate joc de noi în ultimul hal şi se distrează la culme pe seama noastră.

— Pun la cale cu Chabela un sfârşit de săptămână la Miami, zise Marisa brusc, pe tonul cel mai firesc. Chabela vrea să facă nişte schimbări în apartamentul lor de pe Brickell Avenue şi m-a rugat s-o însoţesc. Ce zici, iubire?

— Mi se pare grozav, spuse Quique. Un sfârşit de săptămână la Miami, departe de toate astea! Formidabil. Luaţi-mă şi pe mine. Aş profita de ocazie să văd nişte ambarcaţiuni, poate cumpăr până la urmă iahtul ăla de care tot vorbim, Marisa. Vino şi tu, Luciano. Mergem la restaurantul cubanez unde au mâncarea aia delicioasă: *ropa vieja*, nu?

— Sigur, sigur, răspunse Chabela fără să pară prea bucuroasă. Restaurantul se numeşte Versalles, iar mâncarea, *ropa vieja*, îmi amintesc perfect.

„Să fi plănuit toate astea nebunatica de Marisa? De

când? Dacă-i aşa, atunci e limpede, Marisa chiar i-a spus lui Quique despre noi două. O omor, o omor. Sigur şi-au făcut ei doi un plan, perechea asta de şmecheri." Era foarte serioasă, cu ochii ei mari, neastâmpăraţi, trecând de la Quique la Marisa şi de la Marisa la Quique, simţind că-i iau foc obrajii. „Ştie totul", îşi zise, „şi au pus la cale împreună călătoria asta. Am să-i trag eu câteva nebunei ăsteia".

— Credeţi că-mi permit luxul ăsta când avem un munte de dosare pe rol? zise Luciano. Mergeţi voi, şi-aşa sunteţi nişte pierde-vară. Dar să-mi aduceţi şi mie un cadou de la Miami.

— O cravată cu palmieri şi papagali în optsprezece culori, zise Quique. Şi apropo, Chabelita, e un loc de dormit şi pentru mine în apartamentul tău, sau să-mi rezerv o cameră la hotel?

— E loc suficient şi pentru tine, zise Marisa, uitându-se la Chabela cu aerul cel mai nevinovat din lume. E un pat matrimonial atât de mare, încât ar încăpea în el patru oameni cel puţin, vreau să zic două perechi, hahaha. Nu-i aşa, iubire?

— Ba da, ba da, spuse Chabela, apoi, întorcându-se spre Quique: Am o cameră de oaspeţi decomandată, cu baie, cu tablouri, tot ce trebuie.

— Şi, la o adică, îl poţi trimite pe Quique să doarmă în cuşca câinelui, glumi Luciano. Iar dacă-ţi cumperi iahtul, neapărat să aibă o cabină pentru invitaţi. Poate aşa învăţ şi eu până la urmă să pescuiesc. Am auzit că e cel mai relaxant lucru din lume, mai ceva ca Valiumul.

„I-a spus totul şi acum precis se excită cu povestea noastră. Sunt sigură că ei doi au pus la cale călătoria asta", se gândea Chabela, iarăşi şi iarăşi, zâmbind întruna. „Şi-au zis că la Miami o să ne culcăm toţi trei împreună." Era surprinsă, intrigată, curioasă, supărată, puţin speriată şi uşor excitată. „Nebuna asta, nebunatica asta de Marisa",

se gândea, uitându-se la prietena ei, care, la rându-i, o privea cu o sclipire jucăuşă şi sfidătoare în ochii ei de un albastru clar, aproape lichid. „O omor, o omor. Cum şi-a permis una ca asta?!”

— Felicitări, Bondoaco, spuse Doctorul. Numărul dedicat deputatului Arrieta Salomón a ieşit pe cinste. I-au cam trecut fumurile şi-acum nenorocitul vrea să cădem la pace.

— Dar a făcut o plângere împotriva noastră, domnule, zise directoarea de la *Destapes.* Am primit o înştiinţare să ne prezentăm în instanţă.

— De asta mă ocup eu, spuse Doctorul. Şterge-ţi căţeluşa la fund cu înştiinţarea aia. Sau trimite-mi-o mie şi o fac pierdută în oceanul puterii juridice.

— Şi ce-o să se-ntâmple cu deputatul Arrieta Salomón? întrebă Bondoaca.

— De la o zi la alta i s-a dus norocul, răspunse Doctorul. Acum, în loc să mai atace guvernul, se dă de ceasul morţii să-i convingă pe parlamentari că nu e un violator de servitoare şi niciun poponar căruia i-o trage şoferul lui. Dacă tot am pomenit de câini, Bondoaco, ai vreunul? Ţi-ar plăcea să ai? Pot să-ţi fac cadou un pui de teckel. Căţeluşa mea a născut mai mulţi.

— O discuţie între patru ochi, Ceferino, doar tu şi cu mine, zise directoarea de la *Destapes*, apucându-l de braţ pe fotograf. Te invit la masă. Nu în Surquillo, ceva mai departe de-aici. Mergem la Los Siete Pescados Capitales, în Miraflores. Îţi plac fructele de mare?

— Bineînţeles, îmi place orice, zise Ceferino mirat. Mă inviţi la masă, Julieta? Asta da surpriză. Ne ştim de un secol, dar e prima dată când îmi faci o asemenea invitaţie.

— N-o să-ncerc să te-agăţ, nu eşti genul meu, glumi Bondoaca, ţinându-l în continuare de braţ. Avem de vorbit ceva foarte, foarte serios. Am să-ţi spun ceva de o să rămâi mască. Hai, luăm un taxi, plătesc eu, Ceferino.

— E minunat acum la Miami, zise Quique, privind zgârie-

norii, uluit. Au trecut zece ani de când am fost ultima dată. Nu era mai nimic aici, iar acum e o metropolă.

— Îţi torn nişte şampanie, Quique? îl întrebă Marisa. E grozavă, rece tun.

— Mai bine un whisky cu gheaţă, cu multă gheaţă, zise Quique. Se uita la tablourile şi obiectele din apartamentul Chabelei şi trebuia să recunoască bunul ei gust. Şi ce-o fi cu veselia asta silită a soţiei lui Luciano?

— Da, chiar aşa, haideţi să ne îmbătăm, spuse Chabela râzând şi ridicând paharul. Măcar pentru o noapte să uităm de Lima.

— Se vede că eşti pe val, Julieta, zâmbi Ceferino. E-adevărat că te-ai mutat din Cinci Colţuri în Miraflores? Bănuiesc că ţi-au dublat sau chiar triplat salariul. Şi când te gândeşti că-n urmă cu câteva luni, când l-au ucis pe Rolando Garro, credeam că s-a zis cu noi, c-o să murim de foame.

— Hai, vino aici, iubire, îi zise Marisa lui Quique. E loc destul între noi două, nu te duce atât de departe.

— Nu te muşcăm, Quique, îl luă în râs Chabela.

— Vă daţi seama că accept cu plăcere o companie atât de selectă, spuse Quique, aşezându-se pe canapea, între Marisa şi Chabela.

Peste balustrada terasei se vedea marea argintată, scânteind în ultimele raze ale apusului. Un velier încremenise în zare.

— E o privelişte superbă, într-adevăr. Ce linişte minunată.

Comandară o bere rece, două porţii de fructe de mare, apoi Julieta orez cu carne de porc, iar Ceferino pui picant cu orez.

— Pentru ce închinăm, Bondoaco? întrebă Ceferino, cu paharul ridicat, zâmbind, uşor intrigat de neaşteptata invitaţie din partea şefei lui. Pentru noua *Destapes* şi pentru succesul ei?

— Pentru Rolando Garro, fondatorul ei, zise Julieta Leguizamón, ciocnind cu fotograful. Spune-mi sincer, Ceferino. Cum ţi se părea? Îl apreciai, îl admirai, sau în adâncul tău îl urai, ca atâţia alţii?

— Acum, dacă tot suntem pe jumătate beţi, vreau să te-ntreb ceva, Quique, zise Marisa pe nepusă masă, postându-se în faţa soţului ei în penumbra marii terase. Răspunde-mi sincer, te rog. Îţi place de Chabela?

— Ce-ntrebare-i asta, Marisa! spuse Chabela râzând forţat. Ai luat-o razna?

— Răspunde-mi dacă-ţi place, dacă ţi-ar plăcea s-o săruţi, insistă Marisa, prefăcându-se nervoasă, fără să-şi ia privirea de la soţul ei. Răspunde-mi sincer, Quique, nu face pe îngeraşul.

Înainte să răspundă, Ceferino gustă din fructele de mare şi înghiţi plescăind încântat. Încă nu erau prea mulţi clienţi la Los Siete Pescados Capitales. Ziua era cenuşie şi umedă, cam deprimantă.

— Cui nu i-ar plăcea să sărute o femeie atât de frumoasă? îngăimă Quique.

Se făcuse roşu ca racul. Să se fi îmbătat deja Marisa, de-l întreba asemenea grozăvii?

— Mulţumesc, Quique, zise Chabela. Discuţia asta devine periculoasă. Trebuie să-i închizi gura soţiei tale.

— Bineînţeles că e frumoasă, în plus are şi cea mai delicioasă gură din lume, Quique, spuse Marisa.

Întinzând braţele peste soţul său, prinse între palme faţa prietenei ei şi o trase spre ea.

— Priveşte, ca să mori de ciudă, zise Marisa. Chabela încercă să-şi ferească faţa, dar fără prea multă convingere, şi până la urmă o lăsă pe Marisa s-o sărute mai întâi pe obraz, apoi pe buze.

— Nu-l uram, chiar dacă uneori se purta urât cu mine, mai ales când îl apucau dracii, spuse Ceferino. Însă domnul Garro a fost cel care mi-a oferit prima şansă de a fi

ceea ce visam: fotograf profesionist. Reporter fotograf. Sigur că-l admiram ca ziarist. Îşi cunoştea foarte bine meseria şi avea mult curaj, dar de ce mă-ntrebi asta, Bondoaco?

— Dă-mi drumul, nebună ce eşti, ce faci? spuse până la urmă Chabela, tulburată şi roşie ca focul, îndepărtându-şi faţa de a Marisei. Ce-o să zică Quique?

— N-o să zică nimic, nu-i aşa, Quique? întrebă Marisa mângâindu-l pe faţă pe soţul ei, care se uita la ea stupefiat. Nu uita că e un expert în orgii. Te-asigur că moare de ciudă. Hai, soţiorule, fă-ţi plăcerea, sărut-o. Îţi dau voie.

În loc să-i răspundă, Julieta Leguizamón, care încă nu se atinsese de mâncare, îi puse o nouă întrebare:

— Te-a îndurerat moartea lui, Ceferino? Te-a oripilat modul atât de brutal, atât de bestial în care l-au omorât?

Quique nu mai ştia nici ce să zică, nici ce să facă. Oare vorbea serios soţia lui? Chiar spusese ceea ce-auzise el? Zâmbetul îi îngheţase pe chip şi se simţea ca un prost.

— Ce laş eşti, Quique, spuse Marisa, până la urmă. Ştiu că mori s-o săruţi, mi-ai zis de-atâtea ori în intimitate, iar acum, când ai ocazia, nu îndrăzneşti. Învaţă-l tu cum se face, iubire. Sărută-l tu.

— Chiar îmi dai voie? râse Chabela, ceva mai stăpână pe ea. Eu, da, am curajul.

Se ridică, trecu pe lângă Marisa, se aşeză pe genunchii lui Quique şi îi oferi buzele. El se uită scurt, pieziş, la soţia lui, apoi o sărută pe Chabela. Ameţit, cu ochii închişi, simţi cum Chabela îl forţa să deschidă gura. Limbile lor se contopiră într-o arzătoare uitare de sine. Ca de la mare depărtare, i se păru că aude râsul Marisei.

Ceferino rămase cu furculiţa în aer, după ce-şi pregătise minuţios un dumicat de fructe de mare, ceapă, salată şi ardei iute. Zise, cu gravitate:

— Sigur că m-a îngrozit, Bondoaco. Bineînţeles. Dar de ce mă-ntrebi toate astea? Eşti foarte misterioasă astăzi, ce

să zic. Mai bine mi-ai spune odată de ce m-ai invitat la masă. Verde-n faţă, Bondoaco.

— E destul de incomod şi nu văd de ce ar trebui să rămânem aici, o auzi Quique zicând pe soţia lui.

Chabela îşi îndepărtă faţa de a lui Quique şi el observă cât de tulburată era, cu ochii strălucitori şi cu gura ei cu buze groase umedă de la saliva lui. Marisa o luase deja de mână pe Chabela şi el le văzu îndreptându-se spre dormitor.

— Vino, vino, iubitule, hai să stăm mai comod.

Quique nu le urmă. Se întunecase şi puţina lumină de pe terasă venea din stradă. Era stupefiat. Oare chiar se-ntâmplau toate astea? Nu era o halucinaţie? S-au sărutat pe gură Marisa şi Chabela? Chiar a spus soţia lui ce a auzit el? I se aşezase pe genunchi soţia lui Luciano şi se sărutaseră cu atâta patimă? Începea să simtă o excitaţie atât de puternică, încât tremura ca varga, dar n-avea destul curaj încât să se ridice şi să meargă să vadă ce se-ntâmpla în dormitor.

Julieta încuviinţă: „Ai dreptate, Ceferino”.

Fu nevoită să vorbească mai încet, pentru că la masa vecină tocmai se aşeza o pereche care ar fi putut s-o audă. Cei doi erau foarte tineri, mai degrabă nişte puştani. Se uitau la meniu ţinându-se de mână şi privindu-se din când în când cu drag.

Până la urmă, sprijinindu-se cu mâinile de canapea, Quique se ridică. Era speriat şi fericit. Visase să trăiască aşa ceva, dar niciodată nu-i trecuse prin minte că s-ar putea întâmpla cu-adevărat, că visul ar putea deveni realitate. Mergând în vârful picioarelor, de parcă ar fi vrut să le surprindă, înaintă încet pe holul întunecat. În dormitor tocmai se aprinsese o lumină blândă, care nu putea veni de altundeva decât de la o veioză.

— Bine, de acord, am să-ţi spun verde-n faţă, Ceferino, zise Bondoaca. Blestemat fie ceasul când ai acceptat să

faci pozele alea la orgia din Chosica pentru nişte amărâţi de bani. De-acolo a pornit totul. Dacă n-ar fi existat nenorocitele alea de fotografii, Rolando ar trăi, discuţia noastră n-ar mai avea loc şi probabil nu te-aş fi invitat niciodată la masă, nici nu ţi-aş fi spus ce o să-ţi spun.

Quique le văzu din pragul dormitorului: erau goale, întinse pe pat, cu picioarele împletite, se îmbrăţişau şi se sărutau. „O blondă şi o brunetă", se gândi. „Una mai frumoasă ca alta", îşi zise. În cercul de lumină blândă aruncat de veioză trupurile lor străluceau ca unse cu ulei. Niciuna din ele nu se-ntoarse să-l privească. Păreau să fie în întregime dăruite plăcerii, să fi uitat că mai era şi el pe-acolo şi că le urmărea. Împotriva voinţei lui, mâinile începură să-i descheie cămaşa, să-i dea jos pantalonii, pantofii şi şosetele.

— Doamne, Bondoaco, chestia asta devine tot mai ciudată, zise fotograful în timp ce mânca grăbit, de parcă cineva i-ar fi putut lua în orice clipă mâncarea din faţă. Continuă, continuă, scuze că te-am întrerupt.

Gol, se apropie, tot în vârful picioarelor, şi se aşeză pe un colţ al patului imens, foarte aproape de cele două, însă nu se atinse de niciuna din ele.

— Sunteţi atât de frumoase aşa, e cel mai frumos lucru pe care l-am văzut în viaţa mea, spuse el mecanic, ca şi cum gura ar fi rostit acele cuvinte independent de el. Vă mulţumesc că mă faceţi să mă simt cel mai fericit om de pe pământ.

Avea sexul întărit şi, dincolo de fericirea care-l inunda, îl îngrozea ideea că n-o să reziste şi o să ejaculeze mult prea repede.

— Străinul ăla care te-a angajat ca să faci pozele trebuie să fi fost un gangster.

Plină de dezgust, Bondoaca urmărea, cu ochii ei mari şi încremeniţi, maniera de a mânca a lui Ceferino: mesteca de zor cu gura deschisă, plescăind şi împrăştiind firimituri

pe faţa de masă.

— Cred că a dispărut atât de brusc pentru că a trebuit să-şi facă pierdută urma sau pentru că tovarăşii sau duşmanii lui l-au omorât. Te-a angajat să faci fotografiile alea fiindcă se gândea să-l şantajeze pe milionar, asta e sigur.

Quique văzu că Marisa îşi îndepărtase faţa de a Chabelei şi acum se uita la el. Dar nu-i zise nimic lui, ci prietenei ei, cu voce joasă şi răguşită, dar suficient de tare încât el s-audă: „Hai să te ling, iubito. Vreau să-ţi beau toate sucurile". Văzu cum cele două trupuri se despărţiră, Marisa se aplecă şi se ghemui ca să-şi cufunde capul între coapsele Chabelei, iar aceasta, stând cu spatele şi acoperindu-şi ochii cu o mână, începu să geamă. Quique, cât putea de tiptil, se întinse şi el în pat şi, cu mişcări insesizabile, sinuoase, de reptilă, se apropie de cele două femei.

— Asta am ştiut din prima clipă, Bondoaco, o întrerupse Ceferino. Doar nu crezi că m-am gândit vreodată că m-a pus să fac fotografiile alea pentru ca apoi să se masturbeze uitându-se la ele.

— Atunci când ţi-am zis să-l întrebi pe Rolando ce-i de făcut cu fotografiile, gândindu-mă că poate o să le folosească la o dezvăluire şocantă în revista noastră, am făcut o greşeală enormă, Ceferino, zise Bondoaca, teribil de mâhnită. Eu însămi, fără să vreau, fireşte, am pus în mişcare mecanismul care avea să ducă la moartea şefului nostru.

Quique îndepărtă mâna pe care Chabela şi-o ţinea peste ochi şi, odată scăpat de timiditate şi de pudoare, o sărută cu patimă, în timp ce-i mângâia sânii, apoi îşi trecu mâna prin părul Marisei, iar întreg trupul său jinduia la trupurile celor două femei, voia să se frece de pielea lor, tremurând din cap până-n picioare, orb de dorinţă, atât de fericit, cum nu mai fusese niciodată în viaţa lui.

Ceferino, terminând de mâncat, se şterse la gură cu un şerveţel. Perechea de la masa de alături comandase deja, iar acum el îi săruta mâna, deget după deget, privind-o topit de drag.

— De ce, Julieta? întrebă Ceferino. Ce vrei să spui? Cum adică?

— Rolando lucra pentru Doctor şi s-a dus la el ca să vadă ce-i de făcut cu fotografiile alea, îi explică Bondoaca.

— Pentru Doctor? întrebă Ceferino surprins. L-am auzit spunând asta de câteva ori, dar niciodată nu mi-a venit să cred. Chiar lucra pentru el?

— Aşa cum tu şi cu mine şi toată redacţia de la *Destapes* lucrăm acum pentru el, Ceferino, zise Julieta, cu o urmă de orgoliu. Ştii foarte bine, nu face pe niznaiul. Şi ştii foarte bine şi că dacă n-ar fi fost Doctorul nici tu şi nici eu n-am avea salariile mari pe care le avem, iar revista nici măcar n-ar mai apărea. Dar cel mai bine ar fi să nu mă mai întrerupi cu tâmpenii şi să ajungem la ce-i cu-adevărat important, Ceferino.

Simţi că ejaculează şi rămase cu ochii închişi, gândindu-se că, spre ruşinea lui, nu reuşise să se ţină mai mult ca s-o penetreze pe Chabela, căreia îi înlănţuia talia şi îi mângâia unul din sâni. Simţi că soţia lui se târa de-a lungul spinării lui până ajunseră faţă-n faţă. Marisa îl muşcă uşor de ureche şi îi zise: „Gata, Quique, ai avut parte de ceea ce ţi-ai dorit atât de mult, să ne vezi pe mine şi pe Chabela făcând dragoste”. Cu ochii închişi în continuare, Quique se întoarse, căută buzele soţiei lui şi i le sărută susurând: „Mulţumesc, dragostea mea. Te iubesc, te iubesc”. De sub el, Chabela începu să râdă: „Asta da scenă de amor. Să vă las singuri, porumbeilor?” „Nu, nu”, şopti Quique. „Nu m-am mai putut ţine şi am terminat, dar să nu pleci, Chabelita, mai aşteaptă puţin, vreau să fac dragoste cu tine.” Acum o auzea pe Marisa râzând: „Ce ţi-am zis eu, viaţa mea? Pare el un bărbat feroce, se excită repede,

numai că se ofileşte când ţi-e lumea mai dragă”. „Stai liniştită”, îi spuse Chabela, „mă ocup eu să-i fac cocoşelul să cânte din nou”.

Bondoaca se văzu silită să facă o pauză cât timp chelnerul luă farfuria lui Ceferino. Întrebă dacă doamnei nu-i place mâncarea şi ea zise că-i place, doar că nu-i e foame. Putea să ia şi farfuria ei. Apoi continuă:

— Doctorul i-a interzis categoric şefului nostru să publice în revistă fotografiile cu milionarul sau să încerce să-l şantajeze. Nu mă-ntreba de ce, sunt sigură că poţi ghici tu singur. Doctorul nu voia să se pună cu unul dintre stăpânii acestei ţări, cu cineva care, dacă avea chef, putea să-i facă mult rău. Sau, cine ştie, pentru că deja lua bani de la milionar prin alte metode. Rolando a făcut nebunia să nu asculte de Doctor. L-a şantajat pe Cárdenas, cerându-i inginerului să investească în *Destapes.* Visa ca revista să crească, să arate mai bine, să ajungă cea mai vândută din Peru. Şi, de ce nu, poate că spera s-ajungă să nu mai depindă de Doctor. Avea demnitatea lui, nu voia să mai înoate prin dejecţiile regimului Fujimori, se săturase să fie ţeava prin care trecea tot rahatul guvernului.

— Asta suntem, Bondoaco? întrebă Ceferino.

Vocea i se schimbase şi îşi pierduse bucuria pe care i-o provocase mâncarea bună. Încă nici nu gustase din puiul cu orez pe care abia ce i-l aduseseră.

— Mizeria pe care guvernul o toarnă în capul duşmanilor?

— Asta şi altele şi mai rele, Ceferino, şi tu ştii că aşa merg lucrurile, spuse Bondoaca. Voma guvernului, diareea guvernului, haznaua guvernului. Ne folosesc ca să le astupe gura cu căcat criticilor regimului şi, mai ales, adversarilor Doctorului. Ne folosesc ca să facă din ei „gunoaie umane”, cum zice chiar Doctorul.

— Mai bine spune-mi ce ai de spus, înainte să mă întristez de tot, Julieta, interveni Ceferino, palid şi speriat.

Aşa deci, Rolando Garro…

— Doctorul a pus să fie omorât, şopti Bondoaca.

Fotograful văzu o scânteiere dementă în ochii mari şi încremeniţi ai Julietei.

— De teama milionarului. De arogant ce e, pentru că nimeni nu iese din vorba lui fără să plătească scump. Sau de teamă ca pe Rolando să nu-l apuce cumva vreuna din toanele lui şi să anunţe public faptul că *Destapes,* în loc să fie independentă, nu-i altceva decât un instrument al guvernului pentru a le astupa gura celor care critică regimul sau pentru a-i şantaja pe cei pe care voiau să-i fure şi să-i înşele. Acum ţi-e clar, Ceferino?

Quique credea că n-o să reuşească să se mai excite atât de repede, dar, după ce stătu o vreme în poziţia aceea – culcat pe spate, cu Marisa în genunchi, ţinându-i capul între picioare, oferindu-i sexul ei uşor inflamat, pe care el nu se mai sătura să-l lingă, şi cu Chabela ghemuită între picioarele lui, cu sexul lui în gură –, simţi că i se întăreşte din nou şi că-l cuprinde gâdilătura aceea plăcută în testicule, semnul clar al excitaţiei. Susţinând-o de talie cu amândouă mâinile pe Chabela, o ridică şi o aşeză deasupra lui. Apoi o penetră. Pentru câteva clipe, înainte să ejaculeze din nou, îi trecu prin minte că era atât de fericit, încât toată experienţa cumplită din ultimele săptămâni, din ultimele luni, se justifica prin plăcerea pe care o trăia acum datorită Marisei şi soţiei lui Luciano. Şantajul, frica şi scandalul, experienţa din închisoare, interogatoriile umilitoare, banii cheltuiţi pe avocaţi şi judecători, totul era dat uitării în timp ce simţea că trupul lui era cuprins de o flacără care-l învăluia din cap până-n picioare şi care făcea ca trupul şi sufletul să ardă deodată în acelaşi foc minunat.

— Mi-e cât se poate de clar, doar că încă nu ştiu ce-i mai important, spuse Ceferino simţindu-şi gâtul uscat şi înghiţind salivă. Ştiu că-mi tremură vocea şi că iar mă tem până şi de umbra mea, Bondoaco. Fiindcă eu n-am curajul

tău. Eu sunt un laş, şi încă unul de elită. Nu vreau să fiu nici erou, nici martir, vreau să trăiesc cât mai mult, cu soţia mea şi cu cei trei copii, nu vreau să mă omoare nimeni. De ce naiba îmi spui toate astea? Nu vezi că nu mai sunt bun de nimic? Acum, când mă simţeam şi eu sigur cât de cât, mă pui din nou la zid. Ce vrei de la mine, Bondoaco?

— Mănâncă şi bea-ţi berea mai întâi, Ceferino, zise Bondoaca pe un ton mai moale, şi până şi ochii ei păreau acum ceva mai calzi, se uita la el cu un amestec de duioşie şi compasiune. Ce ai auzit până acum e nimic în comparaţie cu ce urmează.

— Îmi pare rău, Julieta, dar fac pe mine de frică, zise Ceferino cu o voce tremurătoare. Şi, chiar dacă n-o să-ţi vină să crezi, mi-a dispărut orice poftă de mâncare şi nu mai am chef nici să beau berea asta.

— Foarte bine. Aşa suntem chit. Acum, hai să discutăm, Ceferino. Sau, mai bine zis, ascultă-mă cu mare atenţie. Nu mă întrerupe până nu termin. Pe urmă o să poţi să mă-ntrebi orice şi să comentezi cât vrei. Sau să-mi dai cu sticla de bere în cap. Sau să mă torni la poliţie. Dar mai întâi lasă-mă să vorbesc şi destupă-ţi urechile. Încearcă să-nţelegi bine, cât mai bine tot ce-o să-ţi spun. În regulă?

— Da, şopti Ceferino Argüello, dând din cap.

— Îmi eşti dator cu o partidă zdravănă, iubire, zise Marisa râzând, fără să se mişte. Ehei, Quique, Quique, cine-ar fi zis c-o să te culci cu cea mai bună prietenă a mea, şi încă de faţă cu mine?

— Cu permisiunea ta, spuse Quique. Iar acum te iubesc mai mult decât înainte, mulţumită ţie am trăit nişte clipe minunate, Marisa.

— Şi eu n-am contribuit nici cu un fir de praf? Nerecunoscătorule, zise Chabela, râzând şi ea şi rămânând nemişcată.

— Cum să nu, Chabelita, se grăbi Quique să spună. O să-

ţi fiu veşnic recunoscător, fireşte. Voi două mi-aţi împlinit visul meu de-o viaţă. Visam la aşa ceva de-un car de ani. Dar niciodată nu mi-am închipuit că s-ar putea transforma în realitate.

— Haideţi să dormim puţin ca să ne recăpătăm forţele, zise Marisa. Ca să fim mâine în formă şi să ne bucurăm de Miami aşa cum trebuie.

— Tot patul e lipicios de la minunatele secreţii ale acestui domn, zise Chabela. Vreţi să schimb cearşaful?

— Nu-ţi face griji, Chabela, spuse Quique. Pe mine, cel puţin, nu mă deranjează că e jilav. Se usucă singur. Şi, ca să fiu sincer, chiar îmi place mirosul ăsta.

— Ţi-am spus că soţul meu e un mic pervers, Chabela, râse Marisa.

— Cum a fost călătoria, ce mai e prin Miami? întrebă Luciano, care venise să-i ia personal de la aeroport. V-aţi distrat? Aţi făcut multe cumpărături? Aţi mâncat *ropa vieja* la Versalles?

— Şi ţi-am adus cravata cu palmieri şi papagali, frate, zise Quique.

Julieta Leguizamón începu să vorbească, întâi în şoaptă, ca nu cumva perechea de la masa alăturată să audă ce spune, dar mai apoi crescând tonul, după ce-şi dădu seama că cei doi tineri erau mai interesaţi să se mângâie şi să-şi spună la ureche dulcegării decât să asculte ce se vorbea la masa de lângă. Vorbi mult, fără poticneli, fără să-şi ia ochii ei mari, ca de gheaţă de pe chipul lui Ceferino, care se făcea ba roşu ca focul, ba livid, căsca ochii mari de surpriză sau îi mijea de spaimă ori se uita la ea nevenindu-i să creadă, speriat, dar în acelaşi timp minunându-se de ceea ce auzea. Uneori, căsca ochii de parcă ar fi vrut să intervină, dar o închidea la loc imediat, poate pentru că-şi amintea că-i promisese să nu spună nimic până când ea n-o să tacă. Cât a vorbit Bondoaca? Trebuie să fi vorbit mult, fiindcă între timp venise multă lume să se înfrupte din

delicatesele restaurantului Los Siete Pescados Capitales şi apoi plecase, restaurantul rămânând iarăşi aproape gol. Un chelner contrariat le luă farfuriile din faţă cu mâncarea neatinsă, după ce-i întrebă dacă nu le-a plăcut şi dacă doreau un desert sau cafea, iar Ceferino şi Bondoaca dădură amândoi din cap că nu.

După ce Bondoaca îi zise tot ce-avea de zis şi ceru nota, adăugă că acum poate să-i pună câte întrebări vrea. Dar Ceferino îi spuse cu jumătate de gură că deocamdată n-are întrebări, se simţea distrus, ca atunci când a vrut să participe şi el la un maraton şi a trebuit să abandoneze după şaptesprezece kilometri, pentru că-i tremurau picioarele şi simţea c-o să se prăbuşească. O să-i pună nişte întrebări ceva mai târziu, sau poate mâine, după ce-o să digere tot ce auzise şi o să-şi facă puţină ordine în mintea aia care acum era un adevărat labirint, o hărmălaie de nedescris, un vulcan. Bondoaca plăti şi luară un taxi care-i lăsă la redacţia revistei. Amândoi ştiau foarte bine că începând din acel moment vieţile lor nu aveau să mai fie niciodată ca înainte.

XXI

Ediţie extraordinară din *Destapes*

DEZVĂLUIRI POLITICO-CRIMINALE

Pentru prima dată, în numărul acesta săptămânalul nostru renunţă la lumea spectacolului – lumea ecranului, a scenei, a peliculei, căreia îi este fidel – şi îşi dedică toate paginile anchetei criminalistice şi politicii, urmărind să dezvăluie în toate detaliile lui mizerabile adevărul despre monstruoasa crimă comisă împotriva fondatorului revistei, regretatul şi ilustrul jurnalist Rolando Garro.

EDITORIAL
ŞTIM, DAR NU NE LĂSĂM

de Julieta Leguizamón
(directoarea revistei Destapes)

Ştim că acesta ar putea fi ultimul număr al dragei noastre reviste. Ştim la ce riscuri ne expunem publicând această ediţie extraordinară din *Destapes* ce dezvăluie chipul de asasin şi mituitor al presei peruane al omului care, probabil, a ajuns să aibă cea mai mare putere, să crească ameţitor corupţia şi să provoace cele mai mari daune din istoria iubitei noastre patrii, Peru: e vorba de şeful serviciilor secrete, cunoscut de toată lumea drept Doctorul.

Ştim că şi eu mi-aş putea pierde viaţa, aşa cum şi-a pierdut-o Rolando Garro, eminentul fondator al acestui săptămânal, şi că, la fel ca mine, toţi redactorii, angajaţii şi fotografii de la *Destapes* ar putea să-şi piardă locul de muncă, salariul şi să cadă victime, ei şi familiile lor,

persecuţiilor nemiloase din partea sângeroasei puteri a Doctorului şi a stăpânului şi complicelui său, preşedintele Fujimori.

Ştim, şi totuşi, fără şovăire, facem ce trebuie: scoatem acest număr incendiar din *Destapes* care demonstrează, într-o manieră cât se poate de limpede, de contondentă şi de convingătoare, că moartea lui Rolando Garro – una dintre Dumnezeu ştie câte –, pusă la cale de guvernul în exerciţiu, reprezintă una din cele mai atroce crime comise împotriva libertăţii în întreaga istorie a ţării noastre (poate chiar în toată lumea) şi una dintre cele mai violente încălcări ale libertăţii de expresie asupra unui ziarist, polemic, e drept, dar respectat până şi de cei mai mari duşmani ai lui, care-i recunoşteau talentul, curajul, bărbăţia, profesionalismul şi dragostea lui pentru bătrâna noastră patrie.

De ce facem asta, punând în joc totul pentru tot?

Înainte de toate şi mai ales pentru iubirea noastră de libertate. Pentru că, fără libertatea de expresie şi de critică, puterea poate comite toate fraudele, crimele şi furturile, precum cele care au întunecat istoria noastră recentă. Şi pentru iubirea noastră de adevăr şi de dreptate, valori pentru care un ziarist trebuie să fie dispus să piardă totul, inclusiv viaţa.

Fiindcă dacă fapte precum laşa şi neruşinata ucidere a lui Rolando Garro şi la fel de neruşinata şi grotesca falsificare a adevărului, căci ce altceva înseamnă să pui asasinatul pe seama unui biet bătrân care nu mai e în toate minţile – ne referim la veteranul şi apreciatul recitator Juan Peineta –, vor rămâne în continuare nepedepsite, atunci Peru se va scufunda şi mai mult în prăpastia infernală în care a căzut din cauza regimului autoritar, cleptoman, manipulator şi criminal care ne conduce.

Şi o facem pentru că, prezentând aceste adevăruri strigătoare la cer, ne aducem şi noi contribuţia – chiar

dacă numai cât un fir de nisip – pentru ca Peru să nu ajungă, din vina Doctorului şi a stăpânului său, preşedintele Fujimori, o ţărişoară bananieră, unul dintre statele-caricatură care fac de ruşine America noastră. Zarurile au fost aruncate. *Alea jacta est.*

Julieta Leguizamón
(directoare)

CUM A ÎNCEPUT TOTUL

UN STRĂIN PERVERS, UN MILIONAR CĂZUT ÎN CURSĂ ŞI ORGIA DIN CHOSICA

(CONFESIUNILE LUI CEFERINO ARGÜELLO, TEMERARUL NOSTRU REPORTER-FOTOGRAF)

de Estrellita Santibáñez

Povestea asasinării ziaristului Rolando Garro, comandată de tartorul regimului inginerului Fujimori, cunoscut drept Doctorul, începe în urmă cu doi ani şi ceva, când un străin misterios, numit Kosut (nume fals, fără-ndoială), despre care Serviciul Emigrări nu are niciun fel de date, nici de intrare şi nici de ieşire din ţară, ceea ce ar putea fi un semn că e vorba de un gangster membru al mafiei internaţionale, îl angajează pe colegul nostru de redacţie, apreciatul fotograf Ceferino Argüello, ca să facă nişte fotografii la o presupusă petrecere dintr-o casă din Chosica.

„Am fost înşelat în ultimul hal de individul ăla care părea un respectabil om de afaceri, dar în realitate era un mincinos, un escroc şi probabil agent al mafiei internaţionale”, ne spune Ceferino. „M-a angajat ca să

fotografiez o presupusă petrecere care, în lumina adevărului, era de fapt o orgie cu prostituate.”

Câte prostituate au participat la orgie, Ceferino?

Patru, dacă mi-amintesc bine. Sau poate cinci. Nu aveam o vedere de ansamblu prea bună, pentru că făceam pozele dintr-o ascunzătoare, aşa încât raza privirii mele era oarecum redusă. Însă aparatele mele, da, aveau o bună perspectivă şi mergeau bine.

Ne-ai putea descrie caracteristicile orgiei pe care ai fotografiat-o, Ceferino?

Păi toţi s-au dezbrăcat în pielea goală, au făcut sex, uneori cum se face, alteori pe invers. Aşa cum reiese şi din fotografiile pe care le-am făcut.

Vrei să spui, Ceferino, că prostituatele, străinul misterios şi domnul inginer Enrique Cárdenas s-au dezbrăcat şi s-au împreunat chiar acolo, ca animalele, toţi laolaltă, amestecându-se unii cu alţii?

Nu doar că s-au împreunat, dacă vrei să spui cu verbul ăsta că au făcut dragoste, Estrellita. Au mai fost şi altfel de coituri, limbi şi muie, cum se zice, şi cred că domnul Kosut chiar a-ncercat să o sodomizeze, dacă mi se permite acest termen cult, pe una dintre prostituate, dar se pare că nu prea a reuşit, pentru că a durut-o şi a-nceput să ţipe şi-atunci domnul Kosut s-a speriat şi a renunţat. Fotografiile mele dovedesc toate astea, mai puţin ţipetele lor, sigur, însă eu le-am auzit foarte bine.

Care era atitudinea inginerului Enrique Cárdenas la începutul orgiei?

De surprindere. E limpede că şi el fusese minţit. Nu ştia că era vorba despre un desfrâu sexual. Se vedea că venise să participe la un eveniment social. A dat de cu totul altceva. Dar, până la urmă, a trecut peste reticenţa sa de la început şi a participat şi el la orgie. Apoi s-a simţit destul de rău, poate din cauza paharelor băute şi a liniilor de cocaină la care l-a îndemnat domnul Kosut. Nu părea obişnuit să facă aşa ceva. În orice caz, străinul a trebuit să-l ducă până la Lima cu maşina pe care o închiriase cu tot cu şofer, fiindcă inginerul nu mai era în stare să conducă.

De ce îl tot numeşti escroc pe domnul Kosut, Ceferino?

Pentru că niciodată nu mi-a plătit cei cinci sute de dolari cât trebuia să-mi dea pentru fotografii. De fapt, din ziua aceea nu l-am mai văzut niciodată. La hotelul unde se cazase, Sheraton, mi-au zis că predase camera fără să spună unde pleacă.

Şi ce ai făcut cu fotografiile de la orgie, Ceferino?

Le-am păstrat cu grijă, gândindu-mă că escrocul va apărea într-o bună zi şi îmi va plăti aşa cum ne înţeleseserăm.

Şi de ce, după mai bine de doi ani, te-ai hotărât să-i dezvălui directorului de la Destapes *că deţineai acele fotografii?*

Obligat de situaţia mea financiară. Sunt căsătorit, am trei copii şi trăiesc de azi pe mâine, cum se spune. Unul dintre copiii mei, cel mai mic, a făcut scarlatină. Aveam nevoie urgentă de bani, pentru că economiile mele practic nu există. Exact cum auzi: nu aveam nicio leţcaie. Atunci i-

am dus fotografiile domnului Rolando Garro, directorul săptămânalului nostru. Şi i-am spus toată povestea. Domnul Garro mi-a zis că se va gândi, că va vedea dacă se poate face ceva din pozele alea. După numai o lună şi jumătate s-a hotărât să le publice şi să scoată numărul acela extraordinar din *Destapes*, „Fotografiile de la orgia din Chosica”, cu care a avut atâta succes. Din nefericire pentru el şi pentru noi. Şi pentru jurnalismul naţional. Pentru că acum ştim că a fost ucis cu sălbăticie din ordinul Doctorului, fiindcă publicase acele fotografii compromiţătoare pentru inginerul Enrique Cárdenas.

(Citeşte în continuare povestea crimei în articolul scris de directoarea noastră, Julieta Leguizamón, în pagina următoare: „Mâna care călăuzeşte asasini şi eroica moarte a fondatorului revistei Destapes”.)

ASASINAREA UNUI ZIARIST ŞI AMENINŢAREA LIBERTĂŢII DE EXPRESIE ÎN PERU

de Julieta Leguizamón
(directoarea revistei Destapes)

Există adevăruri care dor atât de tare, încât am fi preferat să fie minciuni, dar, în acest caz de o gravitate ieşită din comun, e nevoie să-i prezentăm publicului purul adevăr, crud şi dur. Adevărurile trebuie spuse, uneori chiar cu pumnii şi cu dinţii strânşi. Şi asta facem.

Nici eu şi nimeni altcineva din redacţia *Destapes* nu ştiam că fondatorul revistei, Rolando Garro – maestrul şi prietenul meu –, lucra pentru Doctor şi pentru sinistrul său departament al serviciilor secrete. Şi că, din acelaşi motiv, multe dintre dezvăluirile şi campaniile dragului nostru săptămânal nu apăreau spontan, din instinctul jurnalistic şi

talentul de investigatori ale redactorilor noştri, ci erau comandate şi instrumentate de Doctor în persoană, cel din partea căruia Rolando primea ordine directe. Toate astea sunt confirmate de înregistrările secrete care acum se află în mâinile procuraturii şi judecătoriei, unde l-am şi denunţat pe Doctor pentru ordonarea uciderii lui Rolando Garro.

De ce a acceptat Rolando Garro, ca atâţia alţi ziarişti, să primească subvenţii din mâinile pătate de sânge ale omului numărul unu din regimul Fujimori? Dintr-un motiv la fel de evident pe cât de dureros: nevoia de supravieţuire. Fără ajutorul financiar al regimului, prin intermediul serviciilor secrete, multe alte publicaţii, la fel ca *Destapes,* ar fi dispărut din cauză că nimeni nu-şi face publicitate în paginile lor, în ciuda faptului că unele dintre ele, cum e revista noastră, se bucură de interesul publicului. Nevoia, dorinţa de a exista în continuare, de a îndeplini misiunea lui jurnalistică şi civică l-au făcut pe Rolando să ajungă la mâna sinistrului tartor al regimului lui Fujimori, fără să bănuiască măcar că prin acest sacrificiu, prin care salva viaţa săptămânalului nostru, îşi va sacrifica propria viaţă.

Unde vreau să ajung cu toate astea? La faptul că, atunci când fotograful nostru, Ceferino Argüello, mi-a mărturisit că deţine (şi mi le-a şi arătat) scandaloasele fotografii de la Chosica, eu l-am sfătuit să i le arate directorului nostru, fireşte, şi să-i spună toată povestea cu făţarnicul de Kosut. Ceea ce fotograful Ceferino a şi făcut, urmându-mi sfatul. Abia mai târziu am aflat (şi în această privinţă am predat documente în mâinile justiţiei) că Rolando Garro s-a grăbit să-i arate Doctorului fotografiile şi să-l întrebe ce să facă cu ele mai departe. Sus-numitul Doctor i-a interzis categoric să le publice şi să facă dezvăluirile corespunzătoare în *Destapes* sau să încerce să-l şantajeze pe domnul inginer Enrique Cárdenas, protagonistul acelei orgii. Mai apoi, Doctorul avea să-mi spună personal (a se

vedea transcrierea predată de mine la Parchet) că îi interzisese lui Rolando să se folosească de fotografii pentru că el, Doctorul, ştia că nu trebuia să se pună cu cei mai puternici decât el, cu bogaţii din Peru, printre care se număra binecunoscutul şi merituosul inginer minier don Enrique Cárdenas.

Dar Rolando Garro nu a ţinut cont de instrucţiunile Doctorului şi a încercat să-l strângă cu uşa (să-l şantajeze) pe domnul Cárdenas, ducându-i fotografiile şi cerându-i să investească banii şi prestigiul lui în *Destapes*, astfel încât revista să-şi poată îmbunătăţi conţinutul şi imaginea, iar agenţiile de publicitate, datorită apariţiei la conducere a unui nume atât de preţuit cum e cel al inginerului Cárdenas, să fie interesate să publice anunţuri şi astfel revista să supravieţuiască. Pentru că inginerul Cárdenas nu s-a lăsat şantajat, ci dimpotrivă, l-a dat afară din biroul său, amenințându-l cu bătaia, Rolando Garro, cuprins de unul dintre accesele sale de furie care-l orbeau uneori, a publicat acel număr special din *Destapes.* Atunci Doctorul s-a hotărât să-l pedepsească şi a dat ordin să fie ucis.

(A se vedea transcrierea înregistrării secrete făcute de mine în care Doctorul mă avertizează cu privire la consecinţele pe care le-ar putea avea asupra mea faptul de a nu-i îndeplini ordinele întocmai.)

Aceasta este trista poveste a tragicei morţi a lui Rolando Garro, motivul denunţului public care umple paginile din numărul de săptămâna aceasta al revistei *Destapes,* denunţ pe care am îndrăznit să-l punem în faţa ochilor dumneavoastră, odată cu prezentarea lui în justiţie, încrezători că judecătorii noştri imparţiali vor hotărî ca asasinul lui Rolando Garro să fie judecat şi condamnat pe măsura gestului său abominabil.

(A se vedea şi maniera în care, cu isteţime şi curaj, autoarea acestui articol a făcut în aşa fel încât să poată înregistra mărturisirile compromiţătoare ale şefului

serviciilor secrete, când acesta o chema la biroul său ori la casa lui secretă din sud, de la malul mării, pentru a-i da dispoziţii asupra campaniilor de discreditare a criticilor sau adversarilor regimului, acesta fiind preţul pe care noi îl plăteam pentru ca revista noastră să continue să apară.)

Restul poveştii nu-l mai putem demonstra, însă îl putem deduce şi bănui. Ca să-şi inventeze un alibi pentru uciderea cu brutalitate a fondatorului revistei noastre, autorii crimei – Doctorul şi gealaţii lui – au căutat un biet bătrân sclerozat, neuitatul recitator Juan Peineta, cunoscut foarte bine pentru ura şi ranchiuna lui faţă de Rolando Garro, dovedite de scrisorile şi intervenţiile telefonice repetate şi insistente pe care le făcea în presa scrisă, la radio şi la televiziune împotriva şefului nostru, din convingerea că din cauza criticilor lui Rolando fusese dat afară din cunoscuta emisiune *Cei trei glumeţi,* de la América Televisión, unde lucrase cu ani în urmă. Doctorul a încercat să ascundă crima punând-o pe seama veteranului reprezentant al vechii arte a recitării. Aceasta este adevărata poveste a morţii lui Rolando Garro.

Julieta Leguizamón
(directoare)

ÎNREGISTRĂRILE SECRETE

(RISCÂND TOTUL ÎN SLUJBA ADEVĂRULUI ŞI A DREPTĂŢII)

de Estrellita Santibáñez

Înainte de a începe interviul, vreau să-i atrag atenţia directoarei noastre, Julieta Leguizamón, că n-am s-o tratez ca pe şefa mea şi a săptămânalului la care lucrez, ci cu

libertatea şi cu îndrăzneala cu care aş trata orice altă persoană care ar fi importantă pentru actualitatea informativă. Şi ea îmi zice: „Sigur, Estrellita. Ai învăţat lecţia. Fă-ţi datoria de ziarist”. Fără alte introduceri, vă adresez prima întrebare:

De când v-a venit ideea să luaţi la dumneavoastră un mic reportofon ascuns în haine pentru a înregistra discuţiile cu acest important personaj cunoscut drept Doctorul?

De la a doua întâlnire cu el. La prima întâlnire, spre marea mea surpriză, mi-a spus că Rolando Garro lucrase pentru el şi că şi-ar dori ca *Destapes* să supravieţuiască morţii fondatorului ei, iar eu să fiu noul director. De-atunci, m-am hotărât să înregistrez discuţiile noastre.

Ştiaţi la ce vă expuneţi cu o astfel de hotărâre?

Ştiam foarte bine. Ştiam că, dacă el ar fi descoperit că aveam în sutien un mic reportofon, ar fi putut să mă omoare, ca pe Rolando Garro. Dar mi-am asumat acest risc, pentru că niciodată n-am avut încredere în el. Astfel, am descoperit ceea ce ştiu, iar acum ştie toată ţara, datorită sprijinului nepreţuit pe care mi l-au oferit toţi angajaţii acestui săptămânal şi denunţului pe care l-am depus la Parchet, şi-anume că Doctorul a fost acela care a comandat uciderea lui Rolando Garro pentru că nu i-a dat ascultare, publicând fotografiile de la orgia din Chosica. I-am mulţumit lui Dumnezeu pentru ziua când el însuşi, cu gura lui, mi-a spus ce-i făcuse prietenului şi maestrului nostru, fondatorul revistei *Destapes.*

De ce credeţi că şeful serviciilor secrete v-a făcut atât de prosteşte o mărturisire aşa de gravă, care l-ar fi putut condamna la ani grei de puşcărie?

M-am întrebat şi eu de multe ori, Estrellita. Cred că din mai multe motive. Cum eu deja începusem să lucrez pentru el, fiind extrem de eficientă, făcând dezvăluirile şi campaniile de discreditare comandate de el, prinsese încredere în mine. Dar, chiar şi aşa, voia să se asigure că nu am să-l trădez niciodată. A fost o modalitate de a mă avertiza, ca eu să ştiu ce m-ar fi aşteptat dacă aş fi îndrăznit să-l trădez. M-am mai gândit şi că a făcut-o dintr-o mândrie drăcească. Pentru ca eu să ştiu că el avea puterea supremă, inclusiv dreptul de a lua viaţa oricui nu i se supunea. Nu se zice că puterea ajunge să-i orbească pe cei care o deţin?

Ce aţi simţit când aţi auzit din gura Doctorului că el comandase moartea lui Rolando Garro, cel atât de preţuit de dumneavoastră?

Groază de nedescris. Am făcut pe mine de frică, cum se spune, Estrellita, să-mi fie cu iertare. Mi-au tremurat genunchii, inima mi-a luat-o razna. Şi, în acelaşi timp, în secret am fost fericită. Acum ştiam cine e adevăratul ucigaş al lui Rolando Garro. Era acolo, în faţa mea. M-am rugat la Dumnezeu şi la Fecioară şi la toţi sfinţii ca reportofonul să fi funcţionat cum trebuie. Pentru că uneori banda era inutilizabilă sau ca vai de capul ei, nu se auzea bine ori chiar nu se înregistra nimic. Dar Dumnezeu m-a ascultat şi înregistrarea din acea zi a ieşit perfect.

Câte înregistrări aţi predat Parchetului şi judecătorului de instrucţie?

Treizeci şi şapte. Le-am dus pe toate, chiar şi pe acelea unde sunetul e prost şi aproape că nu se aude nimic. Bineînţeles că înainte de a le preda am făcut o copie după

fiecare, în eventualitatea că s-ar putea întâmpla să dispară înregistrările predate justiţiei.

Credeţi că judecătorii vor îndrăzni să facă uz de acele înregistrări? Nu vă temeţi ca nu cumva judecătorii să susţină că o mărturie înregistrată pe ascuns nu poate fi acceptată ca probă validă pentru a-l acuza de asasinat pe şeful serviciilor secrete?

Bineînţeles că acesta va fi argumentul pe care Doctorul îl va utiliza în apărarea sa, ca să nu fie judecat şi condamnat pentru asasinarea lui Rolando Garro. Dar nu există nicio bază pentru aşa ceva. M-am consultat cu cei mai renumiţi avocaţi şi toţi mi-au zis că nu există bază juridică, nici morală, pentru a face uz de o asemenea strategie de clănţăi. Opinia publică ar fi scandalizată şi cred că poporul nu ar permite aşa ceva. În orice caz, dacă s-ar întâmpla asemenea lucru, atunci s-ar demonstra că nu există independenţa justiţiei şi că judecătorii nu sunt, asemenea ziariştilor, decât nişte instrumente în mâna stăpânilor, adică Fujimori şi Doctorul, care controlează trupul şi sufletul iubitului nostru Peru.

Când vă duceaţi la el, nu vă controlau soldaţii şi jandarmii care-l păzesc?

M-au controlat doar prima dată când am fost la el, şi-atunci au făcut-o mai mult de suprafaţă. Nu mi-au verificat sutienul, căci acolo ascundeam reportofonul. După acea primă întâlnire, mă lăsau să trec fără să mă mai controleze deloc. Oricum, eu nu puteam să mă duc să-l văd dacă nu mă chema el. Toate întâlnirile mele cu el au avut loc la biroul său de la serviciile secrete, mai puţin prima întâlnire, care a fost la buncărul lui de la mare.

Nu vă e teamă că v-ar putea lovi o maşină sau un camion, că ar putea să vă pună otravă în mâncare sau să vi se caute nod în papură pe stradă şi să fiţi înjunghiată?

Îmi iau toate precauţiile posibile, bineînţeles. Dar să nu uităm că în aceste momente Fujimori şi Doctorul nu mai au întregul Peru la picioarele lor. Cei care se opun dictaturii au prins putere, în fiecare zi se organizează manifestaţii împotriva încercării disperate a lui Fujimori de a fi ales preşedinte pentru a treia oară şi e evident că aşa ceva i-ar reuşi numai printr-o fraudă uriaşă. Apărătorii drepturilor omului vin zilnic să spele drapelul peruan la porţile guvernului. Şi, în general, mediile de comunicare în masă sunt mai puţin aservite, iar unele chiar îndrăznesc să critice făţiş guvernul. Pe Fujimori şi mai ales pe şeful represiunii, cenzurii şi crimei organizate. Sperăm ca opoziţia să fie tot mai puternică şi să-l ducă pe Doctor în boxa acuzaţilor şi-apoi la închisoare. Din punctul meu de vedere, pericolul cel mai mare este ca acesta să fugă în străinătate, acolo unde el şi Fujimori au depus în conturi toate milioanele furate.

Credeţi că Destapes *va supravieţui acestui scandal, sau Doctorul va avea grijă s-o închidă pentru totdeauna?*

Sper să trăiască în continuare, şi încă să se descurce singură, fără sprijinul regimului. Eu am să fac tot posibilul şi imposibilul, cu ajutorul temerarilor mei colaboratori, pentru ca asasinii lui Rolando Garro să nu asasineze şi săptămânalul nostru. Sperăm să fim apăraţi de opinia publică dornică de Dreptate şi Libertate. Avem încredere în cititorii noştri.

(A se vedea în paginile următoare fotografiile pe care Ceferino Argüello, fotograful revistei noastre, i le-a făcut

directoarei Julieta Leguizamón cu reportofonul ascuns în sutien, aşa cum a reuşit să obţină înregistrările care dovedesc crima comandată de şeful serviciilor secrete.)

(A se vedea în paginile următoare şi biografia renumitului ziarist care a fost Rolando Garro, precum şi tot ceea ce se ştie despre aventurile şi crimele Doctorului – şeful serviciilor secrete şi al infamantei dictaturi care subjugă Peru.)

(A se vedea, în paginile de la mijlocul revistei, un rezumat din „Scandalul fotografiilor de la orgia din Chosica" şi trista poveste a reputatului bard şi recitator Juan Peineta, pe care ucigaşii lui Rolando Garro l-au obligat să se declare vinovat şi apoi l-au trimis într-un azil de bătrâni unde trăieşte în continuare fără ca măcar să-şi dea seama (din cauza demenţei senile de care suferă) de drama căreia i-a căzut victimă nevinovată şi inconştientă. Şi, în sfârşit, a se vedea şi sondajul făcut de revista noastră în care 90 dintre persoanele intervievate cred că Juan Peineta ar trebui să fie absolvit de vină, pentru că se îndoiesc profund că un om aflat în situaţia lui fizică şi mintală ar fi putut comite crima pentru care este condamnat.)

XXII

Happy-end?

— Nu-mi pot scoate din minte că Luciano ştie, iubito, zise brusc Quique, făcând-o pe Marisa, care răsfoia *Caretas* lângă el în pat, să tresară brusc.

— Nu ştie, Quique, spuse ea îndreptându-şi spatele sprijinit de perne şi întorcându-se spre soţul ei. Scoate-ţi odată din cap ideea asta tâmpită.

Quique, care citea o carte de Anthony Beevor despre al Doilea Război Mondial, lăsă volumul acela mare pe noptieră şi se uită la soţia lui cu o expresie de îngrijorare pe care n-o avusese până atunci.

Era o dimineaţă însorită de duminică, vara sosise în sfârşit şi la Lima. Se treziseră devreme, cu gând să meargă să-şi petreacă ziua la căsuţa de la mare pe care o aveau în La Honda şi să mănânce ceva acolo cu prietenii, dar după micul dejun s-au hotărât brusc să se-ntoarcă în pat şi să stea liniştiţi toată dimineaţa. Poate că vor merge mai târziu să ia prânzul la un restaurant bun.

— Nu e el cel dintotdeauna, Marisa, insistă Quique. Îl observ de ceva vreme. S-a schimbat, crede-mă. Păstrează aparenţele, sigur, pentru că e un gentleman. Pentru că aşa-i felul lui. Vrei să ştii de când n-am mai mâncat împreună cu ei? De două luni. A mai trecut vreodată atâta timp fără să ieşim să mâncăm toţi patru?

— Dacă Luciano ar şti, nici măcar nu ne-ar mai fi dat bună ziua, Quique. La cât de conservator e, îl văd în stare să te provoace la duel, zise Marisa. Şi ar fi divorţat de Chabela pe loc. Crezi că ar mai fi rămas în continuare cu ea ştiind c-a făcut dragoste cu noi?

Marisa pufni în râs, se înroşi ca o fetiţă şi, aşezându-se pe-o parte, se ghemui lângă soţul ei. Pe sub cămaşa de

noapte vaporoasă, mâinile lui îi mângâiau trupul gol.

— Da, da, asta-mi spun şi eu ca să mă liniştesc, iubito, îi şopti Quique, muşcând-o uşor de ureche. Că, aşa cum îl ştim pe Luciano, s-ar fi certat de moarte cu noi şi, fără nici o-ndoială, ar fi divorţat de Chabela. În plus, îi lua şi fetiţele.

Quique simţi brusc că Marisa îl apucase de penis. Dar nu cu drag; i-l scutura, ca şi cum ar fi vrut să-i facă rău.

— Hei, hei, ce faci? Mă doare, iubito.

— Dacă aflu că te vezi singur cu Chabela, că v-o trageţi pe ascuns, îţi jur că ţi-o tai, aşa cum Lorena Bobbitt i-a tăiat-o soţului ei, zise Marisa, făcând pe nervoasa, iar ochii ei albaştri aruncau fulgere. Îţi aminteşti de povestea Lorenei Bobbitt, nu? Ecuadoriana care şi-a castrat soţul yankeu cu un cuţit, devenind astfel eroina hispanicilor din Statele Unite.

— Chiar ţi-a trecut prin cap aşa ceva? râse Quique, luându-i mâna şi îndepărtându-i-o. Că aş putea să mă văd cu Chabela pe ascuns? Eşti nebună, draga mea. Mie-mi place ce facem toţi trei împreună. Mă excită să vă văd pe voi două făcând dragoste. Şi apoi să vin peste voi ca o ploaie din senin.

— Ultima dată ai căzut numai peste Chabela, drăguţule, şi pe mine m-ai lăsat cu ochii-n soare.

Quique se aşează pe-o parte şi o îmbrăţişă pe Marisa. O sărută lung pe gură, strângând-o tare în braţe.

— Acum eşti geloasă pe Chabela? şopti el fericit, încercând s-o dezbrace pe Marisa de cămaşa de noapte. M-ai excitat, gringuita.

Ea îl împinse, râzând. Avea părul blond prins la spate şi gâtul ei lung îi păru lui Quique chiar mai catifelat şi mai alb ca zăpada frunţii şi a obrajilor ei.

— Nu ştiu dacă despre gelozie e vorba, Quique, spuse ghemuindu-se iarăşi lângă el. E o senzaţie ciudată. Când vă văd făcând dragoste, şi tu eşti atât de pasional şi de

excitat, iar ea la fel, înlănţuiţi, atingându-vă, strângându-vă, mă apucă un fel de ciudă. Dar, în acelaşi timp, văzându-vă mă excit şi mă umezesc toată. Nu ţi se-ntâmplă la fel?

— Ba da, zise Quique, trecându-şi braţul pe după umerii Marisei. Mai ales când vă văd înlănţuite, lingându-vă una pe alta. Mă simt ca şi cum brusc m-aţi fi expulzat de-acolo şi aş fi rămas singur. Mi se face ciudă şi mie. Dar adevărul e, Marisa, că de când a-nceput povestea asta viaţa noastră intimă e cu mult mai bună, nu? Nu crezi?

— Adevărul adevărat, zise Marisa. În curând se fac trei ani de când am fost prima dată toţi trei la Miami. Îţi aminteşti? Trebuie să sărbătorim. Într-o zi am vorbit cu Chabela despre asta. Ea insistă să sărbătorim în acelaşi loc, la apartamentul ei de pe Brickell Avenue.

— Trei ani, spuse Quique emoţionat. Câte lucruri nu s-au întâmplat de-atunci, nu, iubito? Şi, dintre toate, ştii care-i singurul de care-mi pasă? Că de-atunci te iubesc mai mult decât înainte. Căsnicia noastră chiar a devenit acum de nedezlegat. Mulţumită tuturor acelor întâmplări, acum sunt înnebunit după femeia minunată cu care am avut norocul să mă însor.

Se întoarse spre Marisa şi o sărută pe buze.

— Incredibil, zise ea. Cine şi-ar fi putut imagina c-o să dispară terorismul, că Fujimori şi Doctorul o să ajungă la puşcărie, la fel ca Abimael Guzmán şi celălalt, din celălalt grup, cum îl cheamă pe tipul ăla?

— Víctor Polay, din MRTA, spuse Quique. Ei l-au răpit şi l-au ucis pe sărmanul Cachito. Sper ca nemernicii ăia să putrezească în închisoare pentru cruzimea lor inumană. Dar, apropo, nu mai fi atât de optimistă. Terorismul n-a dispărut de tot. Încă mai sunt cuiburi, în selvă. Şi armata nu reuşeşte să le elimine definitiv.

— Şi dacă Chabela i-a spus totul lui Luciano şi povestea asta îl excită şi pe el? întrebă Marisa începând să râdă

când văzu că Quique păleşte, iar ochii i se umplu de spaimă. Glumesc, prostuţule, nu te speria.

— Treaba e că uneori îmi trece şi mie prin minte aşa ceva, zise Quique. Dar e imposibil, nu? vorbind de Luciano, e absolut imposibil. Ştiu asta, şi totuşi, în adâncul meu, am ceva îndoieli. Uneori se uită la mine într-un fel care mă face să tremur, Marisa. Şi-mi spun: „Ştie. Sigur ştie".

— Chabela mi-a jurat că nu are nici cea mai mică bănuială, zise Marisa. Luciano e atât de pur, atât de domn, nu i-ar trece prin minte că cineva ar putea face ce facem eu, tu şi Chabela.

Discuţia le fu întreruptă de telefonul care sună pe noptiera Marisei. Răspunse ea. „Alo, alo?" Quique o văzu zâmbind larg. „Salut, Luciano. Ce surpriză! Bine, bine, doar că ne era dor de tine, nu te-am văzut de mult, Lucianito. Da, înţeleg, mereu ocupat, ca şi Quique. Viaţa nu poate fi numai muncă, Luciano. Trebuie să te mai şi distrezi, nu? Să luăm prânzul împreună? Chiar astăzi?" (Quique îi făcu semn că da.) „Noi patru? Ce idee bună, Luciano. Quique e aici, lângă mine, e încântat şi el de idee. Perfect. Atunci pornim într-acolo. Pe la două, ce zici? Fantastic. Pe urmă am putea vedea un film la cinematograful vostru privat pe care l-ai construit. Vrei? Super! Sărutări Chabelei, ne vedem în curând."

Marisa puse jos receptorul şi se întoarse spre soţul ei cu o expresie de triumf pe faţă. Ochii ei albaştri scânteiau.

— După cum vezi, sunt doar temeri neîntemeiate de-ale tale, Quique, zise. Luciano a fost cât se poate de cald. I-a venit ideea să luăm masa împreună pentru că a primit nişte peşte proaspăt şi vor să facă salată de fructe de mare. Fiindcă nu ne-am mai văzut de-atâta vreme şi aşa ceva nu se poate…

— Ce bine, ce bine, se înveseli Quique. Aşadar sunt doar idei de-ale mele. Cred că mă simt vinovat pentru ce facem, altă explicaţie nu am. Ce veste bună, iubito. Mi-e atât de

drag Luciano. E cel mai bun prieten al meu şi l-am admirat întotdeauna, ştii doar. Şi, indiferent ce s-a întâmplat cu noi şi Chabela, ţin la el la fel de mult.

— Ştii ce eşti tu, Quique? râse Marisa. Un cinic cu obrazul gros, soţiorule. Un neobrăzat cum nu mai e altul pe lume. Ţii foarte mult la el şi ţi-e cel mai bun prieten, dar nu stai o clipă pe gânduri când vine vorba să te culci cu soţia lui.

— Din vina ta, nu a mea, zise el, îmbrăţişând-o şi urcându-se peste ea.

Îi şoptea la ureche în timp ce o mângâia şi se freca de ea.

— Tu m-ai corupt, iubito. Nu tu ai pus totul la cale?

— Eu n-am participat niciodată la o *partouze* precum aceea din Chosica, îi răspunse ea. Aşa că rămâne de văzut cine pe cine a corupt.

— Te-am rugat de-atâtea ori să nu mai aduci vorba de episodul din Chosica, spuse Quique, cu vocea schimbată, ridicându-se de pe soţia lui şi întinzându-se pe spate. Eram excitat, mă gândeam să facem dragoste, dar gluma ta despre Chosica m-a făcut să mă simt brusc mai rece ca un aisberg. M-ai înjunghiat pe la spate, Marisa.

— Glumeam, prostuţule, nu te supăra, mai ales în dimineaţa asta, când ai fost mai simpatic ca oricând.

— Te rog, Marisa, insistă el, grav. Îţi mai spun o dată. Hai să nu mai vorbim niciodată despre povestea aia tâmpită. Te implor.

— Bine, iubitule, iartă-mă. Niciodată, îţi jur, zise Marisa apropiindu-se de el, sărutându-l pe obraz şi ciufulindu-i părul. Ştii că eşti omul cel mai plin de contradicţii din lume, Quique?

— De ce? întrebă el. Cu ce mă contrazic?

— Nu vrei să-ţi amintesc nici în glumă de episodul din Chosica, dar în fiecare noapte te uiţi la emisiunea ridicolă a femeii ăleia.

Quique izbucni în râs.

— Sper că nu vrei să-mi spui că eşti geloasă pe Julieta Leguizamón pentru *La taifas cu Bondoaca.*

— Geloasă pe piticania aia oribilă? Bineînţeles că nu, spuse Marisa. Iar tu ar trebui s-o urăşti. Nu te-a acuzat că ai pus la cale uciderea lui Rolando Garro? Nu din cauza ei ai avut parte de zilele alea îngrozitoare la închisoare, cu tot felul de golani şi degeneraţi? Nu înţeleg cum poţi să te uiţi noapte de noapte la ea şi să-i asculţi toate bârfele alea scârboase. Chiar ar trebui să-ţi fie ruşine, Quique.

— *La taifas cu Bondoaca* e cea mai populară emisiune a televiziunii peruane, zise Quique ridicând din umeri. Ştiu, ştiu că toată e numai bârfe şi calomnii, ai dreptate. N-aş putea să-ţi spun de ce mă uit, nu am un răspuns mulţumitor nici măcar pentru mine. E ceva ce mă fascinează la femeiuşca aia, oricât rău mi-a făcut.

— Cum să fie fascinantă piticania aia urâtă ca moartea? îl luă în râs Marisa.

— Da, gringuita, fascinantă, zise Quique. M-a acuzat crezând că l-am ucis pe Rolando Garro ca să mă răzbun pentru scandalul în care m-a băgat, aşa cum a crezut toată lumea. Dar după aceea, când a aflat că adevăratul asasin a fost nimeni altul decât mâna dreaptă a lui Fujimori, l-a denunţat şi pe el, punându-şi viaţa în joc. Iar denunţul ei, să nu uităm asta, a fost evenimentul-cheie care a dus la căderea dictaturii. Fujimori, Doctorul şi camarila lor o să putrezească în închisoare cine ştie câţi ani datorită acestei femei. N-au reuşit s-o omoare, aşa cum mulţi dintre noi credeam c-o să se-ntâmple. Şi nu se lasă. Era un nimeni şi-acum e o vedetă a televiziunii peruane. Cred că câştigă o avere, chiar dacă, aşa cum spui tu, e pitică şi urâţică. Nu ţi se pare fascinantă povestea ei?

— N-am reuşit să suport mai mult de cinci minute mitocăniile ei, zise Marisa dând din mână a dezgust. Toate bârfele despre bieţii oameni. Îţi dai seama dac-ar afla de

povestea noastră? Ne-ar dedica o emisiune întreagă: „Un trio pervers şi fericit”, parcă şi văd. Mi se face pielea de găină numai când mă gândesc. În fine, hai că-i târziu. Mă duc să fac un duş şi să mă îmbrac.

Quique o urmări cum sare din pat şi intră la baie. Îşi trecu privirea peste tabloul lui Szyszlo: ce voia să spună cu încăperea aia, cu totemul, care, într-o anumită lumină, părea s-arunce flăcări? Uneori, i se făcea frică uitându-se la el. În schimb, deşertul cu şarpe de Tilsa îl liniştea. Nu era nimic misterios acolo; sau, poate, privirea leneşă a şarpelui. Rămase pe gânduri. Da, evident că era ciudată fascinaţia pe care Julieta Leguizamón o exercita asupra lui, făcându-l să urmărească *La taifas cu Bondoaca* de fiecare dată când putea. Pitica aia schimbase istoria, fără să-şi propună, fără să bănuiască. Prin curajul ei a provocat evenimente care au schimbat viaţa întregului Peru. Nu era extraordinar că o fată ca oricare alta, un nimeni, mânată numai de curajul ei nebun, a reuşit să provoace un asemenea cutremur precum căderea atotputernicului Doctor? I-ar fi plăcut s-o cunoască, să stea de vorbă cu ea, să vadă cum vorbea când nu trebuia să-şi joace rolul de tipă care scormoneşte în intimitatea oamenilor. Deh, o prostie. Gata, jos din pat, la bărbierit şi la duş. Ce bine că Luciano i-a invitat la masă şi să vadă un film la cinematograful pe care şi-l construise în casa lor din La Rinconada. Şi ce alinare că nu ştia nimic şi puteau fi aceiaşi prieteni buni dintotdeauna.

Quique se spălă pe dinţi, se bărbieri şi făcu un duş. Când se limpezea de spuma de la gelul de duş, îşi dădu seama că fredona o melodie a lui John Lennon. Îşi aminti: cântecul ăla era la modă când el studia la Cambridge, Massachusetts, la MIT. „Tu, cântând la duş?” se întrebă. „De când, Enrique Cárdenas?” Era mulţumit. Faptul că Luciano sunase ca să-i invite la ei îl înveselea. Ţinea foarte mult la el, chiar ţinea, mereu îi fusese foarte drag. Şi

adevărul e că-n ultimii trei ani mereu avusese remuşcări după ce el şi Marisa se culcau cu Chabela. Cu toate astea, niciodată nu se gândise să renunţe la relaţia lor. Era nebun de fericire când făceau dragoste împreună. „Ciudată poveste!” se gândi el în continuare, în timp ce-şi alegea un costum sport pentru vizita la Luciano: mocasini, pantaloni de in, cămaşa în carouri roşii şi albe pe care i-o adusese Marisa ultima dată când fusese în Statele Unite şi o geacă subţire.

Într-adevăr, până la blestematul ăla de şantaj pe care-l încercase Rolando Garro, viaţa lui intimă cu Marisa mergea tot mai prost, ajunsese un fel de gimnastică lipsită de pasiune. Iar apoi, brusc, în zilele cât au fost despărţiţi după scandalul fotografiilor din *Destapes* şi pe toată perioada împăcării, trăise un soi de renaştere a relaţiei cu soţia lui, o a doua lună de miere. Şi cu ea se-ntâmplase la fel. Nemaivorbind de ce-a urmat, când a aflat de relaţia dintre Chabela şi Marisa. În curând aveau să se împlinească trei ani de când începuseră acest triunghi amoros care le readusese un avânt adolescentin, chef de viaţă proaspăt. Ce bine că Luciano nu ştia nimic. Destrămarea prieteniei lor ar fi însemnat o catastrofă pentru Quique.

Când ieşi, Marisa era deja pregătită şi îl aştepta. Era foarte frumoasă cu bluza aceea decoltată care-i lăsa umerii albi şi perfecţi la vedere, cu pantalonii portocalii foarte strâmţi care-i scoteau în evidenţă talia subţire şi fundul bombat. Se aplecă spre ea şi o sărută pe gât: „Ce frumoasă sunteţi astăzi, doamnă”.

Pe când se îndreptau cu maşina spre La Rinconada, cu Quique la volan, Marisa zise:

— Îmi place ideea de a vedea un film la cinematograful pe care şi l-au făcut Luciano şi Chabela. Nu ţi se pare fantastic să ai un cinematograf la tine-acasă şi să vezi ce film vrei, când vrei, cu cine vrei, aşezat pe un fotoliu

supercomod?

— În apartamentul nostru n-ar încăpea un cinematograf, spuse Quique. Dar, dacă vrei, îl vindem şi ne facem o casă cu grădină şi piscină cum are Luciano. Şi acolo îţi construiesc cel mai modern cinematograf din Peru, scumpa mea.

— Ce drăguţ, zise Marisa. Dar nu, mulţumesc. N-am chef să mă ocup de o casă mare cu toate complicaţiile de rigoare, şi nici să trebuiască să mă duc să trăiesc la capătul lumii, ca ei. Sunt fericită cu apartamentul nostru din Golf, aproape de toate. Auzi, pari foarte vesel, Quique.

— Mă linişteşte mult faptul că nu ştie nimic, zise el. M-aş simţi foarte rău dacă m-aş certa cu cineva care-mi e ca un frate, încă de când eram mici.

Luciano şi Chabela îi întâmpinară în costume de baie. Stăteau în piscină cu cele două fete, pentru că era foarte cald. Ziua era superbă, cu soarele în miezul cerului fără nori. Ei nu voiau să facă baie, aşa că se aşezară pe şezlonguri, sub umbrele, lângă piscină, ca să bea campari şi să mănânce nişte *yuquitas* cu sos de *ocopa,* preparate de bucătăreasă special pentru Marisa, ştiind cât de mult îi plac. Luciano era binedispus şi mai prietenos decât oricând. O complimentă pe Marisa spunând că-n ultima vreme era suspect de frumoasă – „sper că nu ţi-ai găsit vreun amant, nu, Marisita?” –, iar pe Quique îl felicită, ştiind că achiziţionase încă o mină, în Huancavelica, în parteneriat cu o companie canadiană. „Deci vrei să fii şi mai bogat. Ambiţia ta e demnă de regele Midas, cel care transforma totul în aur.” Apoi au discutat politică şi au recunoscut că, aşa rău cum e, în ciuda atacurilor feroce pe care le avea de înfruntat, noul preşedinte, metisul Toledo, făcea o treabă destul de bună. Lucrurile mergeau spre bine, economia creştea, exista stabilitate şi, slavă Domnului, răpirile şi atentatele încetaseră.

Luciano le spuse că acum cabinetul său de avocatură

reprezenta juridic principala casă de distribuţie de filme din Peru şi era foarte mulţumit, iar datorită acestei relaţii primea toate filmele noi, pe care el şi Chabela le puteau vedea la noul şi spectaculosul lor cinematograf din grădină. Vinerea şi sâmbăta noaptea, el şi Chabela se uitau adesea până-n zori la noile apariţii. Marisa şi Quique puteau să li se alăture oricând doreau în acele nopţi de cinema.

Pe la trei după-amiază se aşezară la masă. Într-adevăr, fructele de mare şi peştele la grătar erau proaspete şi savuroase, cu atât mai mult cu cât erau însoţite de un vin alb franţuzesc, un Chablis foarte rece.

După-amiaza se scurgea în linişte, cu distracţie şi zâmbete – fetiţele se jucaseră o vreme cu câinii, după ce mâncaseră câte-o felie de tort de îngheţată cu lămâie şi cocos –, când Luciano, pe tonul cel mai firesc din lume, cu care vorbise şi-n timpul prânzului, zise brusc:

— Iar acum am să vă dau vestea cea mare: m-am hotărât să merg cu voi la Miami ca să sărbătoresc şi eu aniversarea asta de trei ani!

Zâmbi, făcu o scurtă pauză, după care adăugă:

— Cred c-a venit vremea să-mi iau şi eu câteva zile de vacanţă.

Quique văzu cum faţa creolă a Chabelei se-nroşeşte ca focul şi simţi cum parcă un panou solar îi incendia brusc creierul. Auzise bine? Se uită la Marisa şi văzu că şi soţia lui se-nroşise, iar în privire i se strecurase panica. Chabela lăsă capul în piept, neputând să-şi ascundă tulburarea. Continua să ducă mecanic la gură o linguriţă cu îngheţată pe care apoi o aşeza la loc în bol, fără să guste din ea. Atmosfera era ca de plumb. Quique nu ştia ce să zică, iar Marisa nici atât. Doar Luciano era în continuare calm şi zâmbitor.

— Credeam c-o să vă facă plăcere să vin cu voi, dar văd că faceţi nişte feţe ca la înmormântare, glumi Luciano, cu

paharul de vin în mână şi izbucnind în râs. Staţi liniştiţi. Dacă nu sunt bine-venit la sărbătorirea celor trei ani, atunci rămân la Lima, trist şi părăsit.

Râse iarăşi, duse paharul la gură şi luă o înghiţitură de vin, cu o expresie de mare satisfacţie.

Lui Quique începură să-i tremure mâinile şi picioarele şi nu reuşea să vadă altceva decât părul negru al Chabelei, care stătea tot cu capul plecat. Şi-atunci o auzi pe Marisa vorbind destul de firesc, deşi pronunţa rar fiecare silabă:

— Ce idee bună să vii şi tu cu noi, Lucianito. Da, era momentul să-ţi iei o vacanţă, ca toată lumea.

— Ce bine, măcar o persoană din grupul ăsta ţine la mine, spuse Luciano şi, drept mulţumire, luă mâna Marisei şi i-o sărută. Simt sigur c-o să petrecem nişte zile minunate la Miami.

CUPRINS

I.....4

Visul Marisei.....4

II.....14

O vizită neaşteptată.....14

III.....21

Sfârşit de săptămână la Miami.....21

IV.....30

Afaceristul şi avocatul.....30

V.....37

Cuibul calomniilor.....37

VI.....46

O epavă din lumea spectacolului.....46

VII.....55

Agonia lui Quique.....55

VIII.....64

Bondoaca.....64

IX.....71

O afacere ciudată.....71
X.....79
Cei trei glumeţi.....79
XI.....87
Scandalul.....87
XII.....99
Cantina socială.....99
XIII.....107
O absenţă.....107
XIV.....119
Certuri şi împăcări conjugale.....119
XV.....129
Bondoaca înspăimântată.....129
XVI.....139
Moşierul şi chinezoaica.....139
XVII.....150
Straniile întâmplări din jurul lui Juan Peineta.....150
XVIII.....164
Cea mai lungă noapte a inginerului Cárdenas.....164

XIX.....171
Bondoaca şi puterea.....171
XX.....187
Vârtej.....187
XXI.....216
Ediţie extraordinară din *Destapes*.....216
XXII.....230
Happy-end?.....230